

Arimaa Nolkku

17:3 அக்டோபர் 2023

அரிமா நோக்கு

ISSN 2320-4842

ஆசிரியர்: ஈரோடு தமிழன்பன்

மொழி, இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, வரலாறு, மெய்யியல், அறிவியல்சார் பன்னாட்டுக் காலாண்டிதழ்
INTERNATIONAL QUARTERLY ON LANGUAGE, LITERATURE, ART, CULTURE, HISTORY, PHILOSOPHY AND SCIENCE

பல்கலைக்கழக நல்கை ஆணையத்தின் ஏற்பினைப் பெற்ற ஆய்விதழ்
UGC - CARE LISTED AND PEER REVIEWED JOURNAL

பெருமரங்கள் விழும்போது

பெருமரங்கள் விழும்போது
தொலைதூர மலைகளின் பாறைகள்
நடுங்குகின்றன,
உயரமான புல்பரப்புக்கு அடியில்
சீங்கங்கள் பதுங்குகின்றன,
யானைகள் கூடத் தமது பாதுகாப்பிற்காக
அங்கும் இங்கும் ஓடுகின்றன.

காடுகளில் பெருமரங்கள் விழும்போது
சிறு உயிரினங்கள்
தம் உணர்விழந்து பேரச்சத்தில்
உறைந்துபோகின்றன.

பேரான்மாக்கள் மறையும்போது
நம்மைச் சுற்றியுள்ள காற்று
மெல்லியதாய், அரியதாய், வீரியமற்றதாய்
ஆகிவிடுகிறது.

நாம் சுருக்கமாய்ச் சுவாசிக்கிறோம்
நமது கண்கள் சுருங்கித்
தெளிவற்றுப் பார்க்கின்றன.

நமது நினைவு திடீரென்று கூர்மையாகி
ஆராய்கிறது,
சொல்லப்படாத அன்பான சொற்களையும்
நிறைவேற்றப்படாத வாக்குறுதிகளையும்
அசைபோடுகிறது.

பேரான்மாக்கள் மறைகின்றன,
அவர்களுக்குக் கட்டுண்டிருந்த
நமது எதார்த்தம்
நம்மிடமிருந்து விடைபெறுகிறது.
அவகளது ஆதரவைச் சார்ந்திருந்த
நமது ஆன்மாக்கள்
இப்போது தேய்ந்து சுருங்கிப் போகின்றன.
அவர்களது ஒளியால்
உருவான, வழிநடத்தப்பெற்ற
நமது மனங்கள் உதிர்ந்துபோகின்றன.

சொல்ல முடியாத அறியாமையாகிய
இருண்ட, குளிர்மிக்க குகைகளுக்குள்
முடங்கும் அளவுக்கு
நாம் அவ்வளவு பைத்தியம் இல்லை.

பேரான்மாக்கள் மறையும்போது,
குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப்பின்
அமைதி பூக்கிறது,
மெல்ல, எப்போதும் ஒழுங்கின்றி.
வெளிகள் நிரம்புகின்றன,
ஒருவகை இதமான மின்னதிர்வால்.
மீட்டெடுக்கப்பெற்ற நமது புலன்கள்
ஒருபோதும் முன்புபோல இரா
என்று நம்மிடம் கிசுகிசுக்கின்றன.
அவை இருந்தன. அவை இருந்தன.
நாம் இருக்க முடியும். இரு, இரு
சிறப்பாய், ஏனெனில் அவை இருந்தன.

- மாயா ஏஞ்சலோ (Maya Angelou)

தமிழில்:
வ. வெய்தேவன்

**அரிமா
நோக்கு**
17:3 அக்டோபர் 2023

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை	
- வ. ஜெயதேவன்	03
ஜி.யு. போப்பின் திணைசார் கருத்து	
- வா. வினோத்	05
திருமுருகாற்றுப்படையில் வெறியாட்டு	
- வா. பாக்யலக்ஷ்மி	08
The Immigrant and Expatriate Sensibility in Bharati Mukherjee's Wife	
- V. Abishek & K. Karthikeyan	11
தமிழ்ச் சொல்லிலக்கண நூல்கள் - ஒரு பார்வை	
- க. மகேஸ்வரி	18
சுவடிப் பதிப்புகளின் தாக்கம்	
- இரா. சித்திரவேலு	23
தேனி சீருடையானின் கையில் எளிய மொழிநடைக் கூறுகள்	
- இரா. நிவேதா & கு. ர. சரளா	29
எஸ். ராமகிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் குடும்ப உறவுகளும் வாழ்வியல் சிக்கல்களும்	
- எ. ஜஸ்டின்	35
குறுந்தொகை உரைக்கும் நெய்தல் திணை மாண்பு	
- பா. மேகலா	37
அண்ணாவின் சிறுகதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள்	
- கரு. வசந்தவள்ளி	41
கா(ல)வடியும் உறிச் சமணர்களும் புத்துமண் உணர்த்தும் சுற்றுச்சூழல்	
- அ. புவனேஸ்வரி	51
யாதுமாகி நாவலில் மகளிர்	
- சு. சாந்தலட்சுமி	54

[தொடர்ச்சி: பக். 7]

தலைவாயில்
ஈரோடு தமிழன்பன்

அளப்பரிதாம் துன்பம் இது!

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி என்பது எளிய மக்களின் ஆறுதல் புன்னகையில் முகங்காட்டித் தொடர்வதாகவே இருக்க வேண்டும். பெரும்பான்மையாக இருக்கும் இம்மக்களின், தேர்தல்கால வாக்குகளீது மட்டும் குறிவைவைத்து நாட்டின் அதிகார ஆட்சி மையம் இயங்குவது மக்களாட்சியத்துக்கு ஏற்றதன்று. அது மக்களாட்சிய முறைமையும் அன்று.

ஒரு நாட்டின் பெருமுதலாளிகள் உலகப் பெருமுதலாளிகளோடு போட்டி போட்டுத் தரவரிசையில் முன்னிடம் பிடிப்பதால் பெறும் வெற்றியோ விளம்பரமோ அந்நாட்டின் பெரும்பான்மை மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு எவ்வகையிலும் பயன்படமாட்டா. உற்பத்தி செய்பவனுக்கும் நுகர்பவனுக்கும் இடையிலான உறவு, அளவான ஆக்கத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டது. இடையில் முளைத்த தரகர்களும் அவர்களைக் கையாள்களாக ஏவிவிடும் முதலாளிகளும் வாணிக ஆட்சியின் விரிவாக்கத்தை உள்நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள். பெருந்தொழில் செய்வோர்தம் ஒத்த வர்க்கத்தோடு போட்டிபோட்டு மட்டும் வளர்வதில்லை. சிறு தொழில் செய்து பிழைப்போரை ஒழித்துக்கட்டியும் அடுத்த எல்லை களை நோக்கிப் பணவேட்டை ஆடுகின்றனர்.

காடுகளில், தோட்டம் தோப்புகளில் பயிரிட்டு வளர்த்த காய்கறி, கனி, கிழங்கு போன்றவற்றை எளிய வேளாண்மக்கள் விற்பதற்கு, வீடு, வீதி, சிறுகடை, சந்தை நோக்கி வந்த காலம் எப்படித் தடைப்பட்டுப்போனது? வெண்டைக்காய், கத்தரிக்காய் முதல் எல்லாம் நகர நாகரிகத்தின் முன்னேற்ற அடையாளமாகக் கருதப்படும் பேரங்காடிகளுக்குக் குடி பெயர்ந்து வந்து, குளிர்நட்டப்பட்ட அடுக்குகளில் காசு பறிக்கும் பேராசைக்காரர்கள் கைகளுக்கு அடிமைகளாகிவிட்டனவே! எகிப்தியப் பிரமிடுகளில் இருக்கும் பதப்படுத்தப்பட்ட பண்டைய பாரோ மன்னர்கள் பிணங்களை நினைவூட்டுவதுபோல் வேதிமப் பொருள்கள் தெளித்து கிளர்ச்சி ஊட்டப்பட்ட காய்கறி, கனி, கிழங்கு என வாடிக்கையாளர்களை வலைவீசி இழுக்கும் வாணிக உத்தி கொடிகட்டிப் பறக்கிறது.

பேரங்காடிகள் ஒருவகைக் கவர்ச்சி மையம். நாடக அரங்கிற்கோ திரையரங்கிற்கோ அருங்காட்சியகத்துக்கோ செல்வதுபோல் மக்கள் திரள்திரளாக விழாக்கோலம்பூண்டு செல்கின்றனர். அப்படித் திரள் பவரைக் காண்பதற்கென்றே வெகுமக்கள் காசு செலவிட்டுப் பேரங்காடியில் திரள்கின்றனர். உள்ளே தின்பண்டக் கடைகள், திரையரங்குகள், குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டுக் கூடங்கள் என்று என்னென்னவோ உண்டு. வாங்க விரும்பிய பொருள், வாங்க விரும்பிய வகையில் இல்லாமற்போயினும் கொண்டு வந்த பணத்தை வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டு போக முடியாது.

தனிப்பெரும் முதலாளிகளிடம் சிறுசிறு வாணிகர்கள் வாழ்விழந்த துயரம் ஒரு புறம் என்றால் நடுவண் அரசு முப்பது இலக்கம் சிறுதொழில்

புரிவோர் நலம் கருதியதென்று வெளியிட்டிருக்கும் விசுவகர்மாத் திட்டம் ஒன்றை அறிவித்துள்ளது. பிரதமர் பெயரிலான இத்திட்டத்திற்கு 13ஆயிரம் கோடிப் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் அறி கிறோம். இதில், பரம்பரைபரம்பரையாகச் செய்துவரும், துடைப்பம் செய்வோர், கல்லுடைப்போர், தச்சுத்தொழில் செய்வோர் நெசவுசெய்வோர், துணிதுவைப்போர், முடிவெட்டுவோர் என 18 வகைத் தொழிலாளர்கள், அதனைத் தொடர்ந்துசெய்வதற்கான ஆதரவுகளை ஒன்றிய அரசு செய்யுமா. மீளவும் குரு சீடக் கல்விமுறை வளர்த்தெடுக்கப்படுமா.

இத்திட்டத்தின் புறத்தோற்றம் பிழையற்றதுபோல் தோன்றினாலும் உள்ளடுக்கில் சாதியமைப்பை வளர்த்தெடுக்கும் நோக்கம் இருப்பதாகவே கருதவேண்டியுள்ளது. எல்லார்க்கும் எல்லாம் கிடைப்ப தான மக்களாட்சிய விழுமியத்தை வீழ்த்தும் எண்ணம் வேர்பிடித்திருப்பதாகவே சமூகச் சிந்தனை யாளர்கள் ஐயறுகின்றனர். ■

ஆசிரியர்
ஈரோடு தமிழன்பன்

இணையாசிரியர்
வ. ஜெயதேவன்

ஆசிரியர் குழு
நா. கணேசன் (அமெரிக்கா)
நா. சுப்பிரமணியன் (கனடா)
பொன். செல்வகணபதி
ஒப்பிலா மதிவாணன்
சீதா லட்சுமி (சிங்கப்பூர்)
மு. பரமசிவம் (மலேசியா)
பத்மாவதி விவேகானந்தன்
இரா. பிரேமா
பா. இரவிக்குமார்
மருதூர் அரங்கராசன்
பெ. இலக்குமிநாராயணன்

அறிவுரைக் குழு
இந்தியாவிலும் அயல் நாடுகளிலும் உள்ள தமிழியல் அறிஞர்கள், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் மற்றும் படைப்பாளிகள்

அச்சீட்டாளர்
என். சிவகுமார்
கிருஷ்ணராஜ் பிரின்டர்ஸ்
36 தேவராஜன் தெரு
சென்னை 600 014

கட்டண விவரம்

வாழ்நாள் உறுப்பினர்	ரூ. 4000/-	US \$ 175
புரவலர்	ரூ. 6000/-	US \$ 250
பெரும்புரவலர்	ரூ. 10,000/-	US \$ 500
மீப்பெரும் புரவலர்	ரூ. 20,000	US \$ 1000
நிறுவனம்சார் உறுப்பினர் (Institutional Membership)	ரூ. 15,000/-	US \$ 700

விளம்பரக் கட்டணம்

பின்னட்டை (பல வண்ணங்கள்)	ரூ. 15,000/-
உள்ளட்டை (பல வண்ணங்கள்)	ரூ. 10,000/-
முழுப்பக்கம் (கருமை & வெண்மை)	ரூ. 3, 000/-
அரைப்பக்கம் (கருமை & வெண்மை)	ரூ. 1, 500/-

கட்டணம் செலுத்த:

NEFT/ DD in favour of **ARIMAA NOKKU** payable at Chennai
HDFC Bank (IFSC Code: HDFC0000795)
Perungudi Branch, Chennai 600 096
Current Account No. 50200006240790

அரிமா நோக்கு

அன்பகம், # 1, 15ஆவது குறுக்குத் தெரு
குறிஞ்சி நகர், பெருங்குடி, சென்னை 600 096
ARIMAA NOKKU, Anbaham, # 1, 15th Cross Street
Kurinji Nagar, Perungudi, Chennai 600 096
வலைத்தளம்: www.arimaanokku.com
மின்அஞ்சல்: nokku2007@gmail.com   செல்: 91-9444932320

இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை

உலகில் பரவலாகப் பண்டு இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையையே மக்கள் நடத்தியுள்ளனர். பண்டைத் தமிழர்களும் அவ்வாறே வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதனைத் திணைப் பெயர்களும் சங்க இலக்கியங்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. எனினும், சங்க காலத்திலேயே காடு கொன்று நாடாக் குதல் தொடங்கிவிட்டது. காலப்போக்கில் கழனி கொன்றும் நீர்நிலைகள் கொன்றும் தொழிற் சாலைகளும் குடியிருப்புகளும் உருவாக்கப்பட்டன. மலைகள் கொன்று சாலைகள் கோலப்பட்டன. தொழில்மயமாக்கல், நகரமயமாக்கல் முதலியவற்றால் எல்லாத் தளங்களிலும் இயற்கை சிதைவுண்டது. அரசியல், சமூக, பொருளாதார, நாகரிக, அறிவியல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி காரணமாக இயற்கை சிதைவுறுவது எப்படித் தவிர்க்க இயலாமல் போயிற்றோ அப்படியே சிதைவு கண்ட இயற்கையின் சீற்றமும் தவிர்க்க இயலாமல் போயிற்று. பருவநிலை மாற்றங்கள், சுனாமி ஆழிப் பேரலைகள், கடல்கோள்கள், புயல், மழை, வெள்ளம், வறட்சி, நோய் என்பன எல்லாம் இயற்கைச் சீற்றத்தின் வெளிப்பாடுகளாகும்.

இன்று மனித வாழ்க்கை இயற்கையின் தொடர்பு எல்லைக்கு அப்பால் அமைந்து கிடக்கிறது. இயற்கையிடமிருந்து விலகி மனிதன் மிகு தொலைவு வந்துவிட்டான். மீண்டும் இயற்கையோடு இயைந்த மனித வாழ்க்கை உலகெங்கும் அமைய வேண்டும் என்னும் குரல் உரத்து ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது. இதற்கு இரு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று, இயற்கையைக் கட்டிக் காத்து அதன் சீற்றத்தைத் தணித்துப் பேரழிவைத் தடுப்பதாகும். மற்றொன்று, மனித குலத்தின் மன நலம், சமூக நலம், உடல் நலம் ஆகிய மூன்றையும் உள்ளடக்கியதே நலவாழ்வு அல்லது ஆரோக்கியம் என உலகச் சுகாதார அமைப்பு (World Health Organization) கூறுவதைக் கருத்திற் கொண்டு, இம்முந்நலமும் மேம்பட இயற்கையோடு மனிதர்களை நல்லுறவு கொள்ளச் செய்வதாகும்.

இவ்விரு இன்றியமையா நோக்குகளில், இயற்கையோடு இயைந்த மனித வாழ்க்கை அமையப் பல்வேறு துறைகளில், குறிப்பாகப் பரிணாம உயிரியல் (Evolutionary Biology), சமூகப் பொருளியல் (Social Economics), பரிணாம உளவியல் (Evolutionary Psychology), சுற்றுச் சூழலியல் (Environmentalism) நிலைத்தன்மை (sustainability) அறிவியல் பெருமுயற்சி எடுத்துவருகின்றன. எல்லா வகையிலும் பசுமைப் பொருளாதார, சமூக வளர்ச்சி காண்பதைத் தமது இலக்காகக் கொண்டு இந்தியா உள்ளிட்ட உலக நாடுகள் பல செயற்பட்டுவருகின்றன.

சூழலியல் வல்லுனர் ஹீதர் டாலிஸ் என்பவர் கலிபோர்னியாவிலும் பிற மாநிலங்களிலும் பள்ளிகள் சிலவற்றைத் தெரிவு செய்து பரிசோதனை ஒன்றை நடத்திவருகிறார். வகுப்பறையின் சாளரங்களைத் திறந்ததும் மாணவர்கள் கண்களில் படும்படியாகச் செயற்கைக்கோள்வழி எடுக்கப்பட்ட இயற்கைக் காட்சிப் படங்களை வைத்து, அவர்களது கற்றல் திறனை ஆய்ந்து வருகிறார். இயற்கைச் சூழல் மாணவர்களது கற்றல் திறனை மேம்படுத்துகிறது என்பது அவரது ஆய்வின் முதலிலை முடிவு. இறுதி முடிவு இன்னும் வெளிவரவில்லை.

தனிநபர், குழு, சமூக மட்டங்களில் மாந்தருக்குப் பற்பல நன்மைகளை இயற்கை வழங்குகிறது. அந்நன்மைகளைப் பொருள் சார்ந்தவை என்றும் பொருள் சாராதவை என்றும் இருவகைப் படுத்தலாம். உணவு, மூலப்பொருள்கள், நீர் முதலியவை முதல் வகையிலும், ஓய்வு, பொழுது போக்கு, அழகியல் அனுபவங்கள் முதலியவை இரண்டாம் வகையிலும் அடங்கும்.

மனிதர்கள் இயற்கையோடு உறவாடும்போது அவர்கள் பெறும் பொருள் சாரா நன்மைகளுள் சில வருமாறு:

1. அறிவாற்றல் (cognitive mechanism): மாந்தர்தம் அறிதிறனும் அறிவுத் திறனும் மேம்படுதல்.
2. ஒத்திசைவு (cohesive): மாந்தரிடையே அர்த்தமுள்ள உறவுகள் உருவாதல்.

உ. ஜயதேவன்

பூந்துணர்

3. கருத்துப்பரிமாற்றம் (communicative): சமூகக் கருத்துப்பரிமாற்றமும் கலந்துரையாடலும் வளர்தல்.
4. படைப்பாற்றல் (creative): கலைப்படைப்புக்கான அசலான, புதிதான சூழல் அமைய அகத் தெழுச்சி உண்டாகி அழகியல் படைப்பு உருவாகவும் அழகியல் நுகர்ச்சி மேம்படவும் பிற ரிடமிருந்து விடுபட்டுச் சுதந்திரமாகக் கலைப்படைப்பு மேற்கொள்ளவும் துணைபுரிதல்.
5. பரிணாமம் (evolutive): ஒருவரின் ஆளுமை, மனநிலை, உணர்வுகள், அணுகுமுறை, கருத்து, நடத்தை, மதிப்புகள், நம்பிக்கை முதலியவற்றில் படிப்படியான மாற்றம், குறிப்பாக அக மாற்றம் ஏற்படுதல்.
6. உள்ளுணர்வு (intuitive): பெரும்பாலும் ஆன்மீகம் சார் புலனனுபவங்கள், மனித உள்ளுணர்வுகள் முதலியவை உருவாதல்.
7. மறு உருவாக்கம் (regenerative): மனச் சோர்வு, உடற்களைப்பு, மன அழுத்தம் முதலியவற்றிலிருந்து விடுபடவும், பொழுதுபோக்கு, ஓய்வு, சுற்றுலா வாயிலாகப் புத்துணர்ச்சி பெறவும், மறுசீரமைப்பு, மறு உருவாக்கம் செய்துகொண்டு புதுப்பித்துக்கொள்ளவும் உதவுதல்.
8. பின்னோக்குதல் (retrospective): கடந்த கால நினைவுகளையும் அவற்றின் பிரதிபலிப்புகளையும் தட்டியெழுப்புதல்.
9. மன நிறைவு (satisfactive): மன நிறைவுற்ற உணர்வும் எதிர்பார்ப்புகளும் தேவைகளும் எய்திய உணர்வும் உண்டாதல்.
10. ஆழ்நிலை (transcendentive): சாதாரண அனுபவங்களுக்கும் வழக்கமான உடற் பகுதிகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட, பெரும்பாலும் மதம் அல்லது ஆன்மீக மதிப்புகளுடன் தொடர்புடைய பயன் கிடைக்கப்பெறுதல்.

இயற்கையோடு மாந்தர்கள் தொடர்புறும்போது இத்தகு நன்மைகள் விளைகின்றன என்கிற தெளிவு அவர்களிடம் இல்லை என அயல்நாட்டு ஆய்வொன்று தெரிவிக்கிறது. மலை, அருவி, படகுப் பயணம் முதலியவை அமைந்த இயற்கை எழில் கொஞ்சம் பகுதிகளுக்கு வரும் பெரும்பாலான சுற்றுலாப் பயணிகள் விடுமுறையைச் செலவிடுபவர்களாகவும், தேனிலவுக் காக வருபவர்களாகவுமே உள்ளனர் எனவும் அந்த ஆய்வு தெரிவிக்கிறது.

எனவே, இயற்கையால் மனித குலம் நன்மையுற வேண்டும்; அவ்வாறு நன்மையுற மனித குலத்தால் இயற்கை பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். இயற்கையின்பால் ஈடுபாடுடைய தன்னார்வலர்களைக் கொண்ட குழுக்களை அரசு அமைத்து இயற்கையைப் பாதுகாக்கவும் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை குறித்த விழிப்புணர்வை மக்களிடையே உருவாக்கவும் ஆவன செய்வது இன்றியமையாததாகும்.

Come forth into the light of things, Let Nature be your teacher.

— William Wordsworth

We must be committed to harmony between man and Nature. "All things that grow live in harmony and benefit from the nourishment of Nature." Mother Nature is the cradle of all living beings, including humans. It provides everything essential for humanity to survive and thrive. Mother Nature has nourished us, and we must treat Nature as our root, respect it, protect it, and follow its laws. Failure to respect Nature or follow its laws will only invite its revenge. Systemic spoil of Nature will take away the foundation of human survival and development, and will leave us human beings like a river without a source and a tree without its roots. We should protect Nature and preserve the environment like we protect our eyes, and endeavor to foster a new relationship where man and Nature can both prosper and live in harmony.

- Xi Jinping, President of China

ஜி.யு. போப்பின் திணைசார் கருத்து

முதுமுனைவர் வினோத். வா

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, தாசூர் அரசுக் கலை அறிவியல் கல்லூரி
புதுச்சேரி 605 008

முன்னுரை

ஐரர்ஜ் அக்லோ போப் தன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் குறளின் கருத்தைத் தவறாகக் கூறிவிட்டார் என்ற வலுவற்ற விமர்சனத்திற்கு வலுவான மறுப்புரைகள் அளிக்கப்பட்ட காலம் இது¹. அவர் தமிழ்ச்சொல் இலக்கணம் பற்றி எழுதும்பொழுது, 'உயர்திணை, அஃறிணை என்ற திணை இலக்கணத்தைப் பார்க்கத் தேவையில்லை'² என்ற ஒரு கருத்தைக் கூறியுள்ளார். எதிர்காலத்தில் இக்கருத்தும் விமர்சிக்கப்படக்கூடிய கருத்து ஆகும். எனவே, இக்கருத்தை, போப் ஏன் கூறினார்? இக்கருத்தின்வழி, போப்பிடம் இருக்கும் திணை தொடர்பான கருத்து என்ன? என்ற வினாக்களுக்கான விடையாக, இக்கட்டுரை அமைகின்றது. ஜி.யு. போப் கூறிய அக்கருத்து இடம் பெற்ற அவரின் நூலைப்பற்றி உரைத்துவிட்டு, அக்கருத்தைப்பற்றிச் சற்று விரிவாக இக்கட்டுரை ஆராய்கின்றது. (குறிப்பு: அடிக்குறிப்புகளை இக்கட்டுரை இறுதியில் காணலாம். மேலும், கட்டுரையில் ஆங்காங்கே ஒரே அடிக்குறி எண் தென்பட்டால், அது குறிப்பெற்ற கருத்துகள் ஒரே அடிக்குறிப்பைச் சார்ந்தவை என்பதை நினைவில் கொள்க.)

தமிழ் இலக்கணச் சுருக்கம்

அடிப்படையான பேச்சுத்தமிழையும் எழுத்துத்தமிழையும் கற்ற ஐரோப்பியர்கள் தமிழின் அடிப்படை இலக்கணத்தை அறிந்துகொள்வதற்காக, 1842இல் ஐரர்ஜ் அக்லோ போப் 'தமிழ் இலக்கணச்சுருக்கம்' என்ற சிறிய நூலைப் படைத்தார். தன் காலமான 19ஆம் நூற்றாண்டில் பண்டிதர்களிடம் காணப்பட்ட நன்னூல் தழுவிய இலக்கணத்தையும் அதே காலத்தில் வளர்ந்திருந்த மொழியியல் அறிவையும் துணைக்குக் கொண்டு, இந்தக் குட்டி இலக்கணத்தை வெளியிட்டுள்ளார்.

நூலின் அமைப்பு

இந்த நூல் வினா-விடை வடிவத்தில் அமைந்துள்ளது; ஒரு பக்கம் தமிழிலும் அடுத்த பக்கம் ஆங்கிலத்தில் அடிப்படை இலக்கணங்களை விளக்கிச் செல்கின்றது; எழுத்திலக்கணம், சொல் இலக்கணம், தொடர் இலக்கணம் ஆகிய மூன்று இலக்கணங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றது. இது மொத்தம் 81 பக்கங்களைக் கொண்டது.

நூலின் உள்ளடக்கச் சிறப்புகள்

ஜி.யு. போப் ஐரோப்பா நாட்டினர் என்பதால், அவருக்கு இயல்பாகக் கிடைத்த அன்றைய மொழியியல் அறிவால், தன்னுடைய இந்த நூலில் மரபிலக்கணங்கள் சொல்லும் முறையைச் சற்று மாற்றி உரைத்துள்ளார். தற்கால இலக்கண நோக்கில் இதைப் பார்க்கும்பொழுது, அவ்வாறு மாற்றியமையை நூலின் சிறப்பாகக் கொள்ளலாம்.

சான்றாக: மரபுப்படி, எழுத்திலக்கணத்தில் உரைக்கவேண்டிய, 'பெயர் + சாரியை + வேற்றுமைஉருபு' என்ற புணர்ச்சி இலக்கணத்தை, இவர் சொல் இலக்கணத்தில், வேற்றுமைகளுக்கு அடுத்தபடியாகக் கூறியுள்ளார்³. ஏனென்றால், ஒருவர் வேற்றுமைகளைக் கற்காமல், வேற்றுமைகளால் உண்டாகும் சாரியைகளைத் தெரிந்துகொள்வது பயனன்று என்பதால். 'தொடர்களுக்குப்பின் சொல்வகைப்பாடு, சொல்வகைப்பாட்டிற்குப்பின் சொற்புணர்ச்சி'⁴ என்று அமையும் தற்கால இலக்கணநோக்கில், போப்பின் இவ்விலக்கண வைப்புமுறை சரியானது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கண மாற்றங்களையும் இந்நூலால் அறிந்துகொள்கிறோம். சான்றாக: நன்னூல் காலத்தில் இருந்த 'செயின்' வாய்பாட்டு வினையைச் சம், போப் காலத்திலேயே 'செய்தால்' வாய்பாடு ஆகியுள்ளது .

நூலில் உள்ள திணைசார் செய்திகள்⁶

சொல்லதிகாரப் பகுதியில், ஜி.யு. போப் 'திணை-பால்-இடம்' என்ற பெயர்களின் இலக்கணப் பண்புகளைத் தமிழில் கூறியபின், அவற்றை ஆங்கிலத்திலும் உரைக்கிறார். அவர் உருவாக்கிய கலைச்சொற்கள்: திணை-class, பால்-division, இடம்-person.

உயர்திணை, அஃறிணை ஆகியவற்றிற்கு நன்னூலின் விளக்கங்களைக் கொடுத்துள்ளார்; 'rational class, irrational class' என்ற சரியான மொழி பெயர்ப்பையும் கொடுத்துள்ளார். ஏன் சரியானது என்றால், உயர்திணை என்ற சொல் மக்களின் பகுத்தறியும் இயல்பை உள்ளடக்கிய ஒன்று.

பால்பிரிவையும் அதற்கான சான்றுகளையும் கூறிய பின், அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பில்தான் அனைத்தும் பால் பிரிவில் அடங்குவதால், நாம் திணையைக் கவனிக்கவேண்டிய தேவையில்லை என்கிறார். திணை இல்லாமல் தமிழ்ச்சொல் இலக்கணம் இல்லை. இதை அறிந்த போப் இவ்வாறு கூறியதன் பொருத்தப்பாட்டைக் காணவேண்டும்.

சேனாவரையரின் திணை சார்ந்த ஒரு கருத்து

கிளவியாக்க முதல் நூற்பாவின் உரையில் சேனாவரையரின் ஒரு கூற்று, ஜி.யு. போப்பின் மேல் கருத்தோடு தொடர்புடையது. அவரின் கூற்று:

உயர்திணை மக்கள் அஃறிணைபிற' எனல் வேண்டா எனின், உயர்திணை அஃறிணை என்பன தொல்லாசிரியர் குறியாகலான், ஆரூ மகரூப் போல வழக்கொடுபடுத்துப் பொருள் உணரலாகாமையின், உயர்திணை மக்கள் அஃறிணை பிற' எனல் வேண்டும் என்பது'.

இக்கூற்றை புரிந்துகொள்ள ஒரு சான்று:

'அவள், அது'-இச்சொற்களின் ஈற்றெழுத்துப் பெண் பாலையும் ஒன்றன்பாலையும் தெளிவாக்குகின்றது. ஆனால், அச்சொற்களுள் ஒன்று உயர்திணை, மற்றொன்று அஃறிணை என்பதைக் காட்ட, தனித்த எழுத்து ஒன்று அவற்றில் இல்லாததால், திணைக் குறிப்பு தேவையில்லை; பால்பிரிவே போதுமானது அல்லவா? என்ற கேள்வி எழலாம். இக்கேள்விக்குத்தான் திணைப்பிரிவு 'தொல் ஆசிரியர் குறி' அதாவது, நம் முன்னோரின் கலைச்சொல் என்றும் அதற்கு வழக்கில் அடையாளம் இல்லாவிட்டாலும் அதை முதலில் குறிப்பிடவேண்டும் என்கிறார்.

திணைக்குறிப்பின் தேவையை உரையாசிரியர்கள் காலத்திலேயே உரையாடியுள்ளனர். எனவே, வெளி நாட்டுத் தமிழ் ஆர்வலரான ஜி.யு. போப் அவ்வாறு கூறியது தவறில்லை. அவரின் கருத்தை இன்னும் புரிந்துகொள்ள, திணை பற்றிய உரையாசிரியர்களின் பார்வையைத் தற்காலத்தமிழில் சுருக்கமாக அறிய வேண்டும். அது பின்வரும் பகுதியில்:

சொல் இலக்கணத்து மெய்யியல்

உலகப்பொருள்கள் அனைத்துள்ளும் மக்கள் உயர்திணை; பிற எல்லாம் அஃறிணை'. உயர்திணை என்பது வினைத்தொகை; அதாவது, மக்கள் என்பவர் உயர்ந்த பிரிவினர்; அஃறிணை என்பது பிற யாவும் உயர்வு அல்லாத பிரிவுடையன'. மக்கள் கூறுபாடு இல்லாதவர்; அதாவது, மொழி-இன-பாலியல் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், உடலும் உயிரும் ஒத்துப் போவதால், மக்கள் யாவரும் ஒன்றே என்பதால் அவர்கள் உயர்திணை.

மக்களோடு தொடர்புகொண்டாலும் மக்கள் உணர்வை, அதாவது, மனிதர் என்ற தன்மை பெறாவிட்டால் அவை அஃறிணை'. சான்று: மனிதக்குழந்தை தொடர்பான தொடர்கள் அஃறிணைமுடிவைப் பெறும். - பாப்பா சிரிக்கின்றது; சிறுபிள்ளைகள் விளையாடுகின்றன.

ஐம்பூதங்களால் ஆன இந்த உலகப் பொருள்கள் மக்கள்தன்மை, இயங்குதன்மை, நிலைத்தன்மை ஆகிய அடிப்படைகளில் இருதிணைகளும் அமைகின்றன¹⁰. சான்று: பெற்றோர், கற்றோர்-மக்கள்தன்மை; நாய், பாம்பு-இயங்குதன்மை; கல், மண்-நிலைத்தன்மை.

மேலே தொகுக்கப்பட்ட உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளை உற்று ஒதினால், திணைக்கொள்கை என்பது மொழி-இலக்கணத்தைத் தாண்டிய கருத்தியல் நிலை எனலாம். உலகத்திற்கும் நமக்கும் உள்ள தொடர்பை மொத்தமாகவும் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் உணர்ந்துகொள்ளும் செயல் மெய்யியல் ஆகும். இந்த அடிப்படைக் கருத்து திணைக்கொள்கையில் காணப்படுவதால், தமிழ்முன்னோரின் திணைக் கோட்பாடு என்பதும் இலக்கணத்தையும் கடந்த மெய்யியல் எனலாம்.

மெய்யியலை அடிப்படையாக வைத்து, இலக்கணத்தை வகுத்துள்ளனர். அதனால்தான் தொல்காப்பியர் மூவிடங்களை திணைப்படி பிரிக்கும்பொழுது, தன்மை இடத்தை உயர்திணையில் கூறினார்¹¹; நன்னூலார் இருதிணையிலும் கூறினார்¹². இது எதைக் காட்டுகிறது என்றால், திணைக்கோட்பாடு என்ற மெய்யியலை இலக்கணம் என்ற அறிவியலோடு பொருத்தும்பொழுது பேரறிஞர்களிடமே கருத்து மாறுபடுகின்றது.

ஜி.யு. போப்பின் திணைசார் கருத்தின் பொருத்தப்பாடு

தமிழ்ச்சொல் இலக்கணத்தில் ஐம்பால் என்பது முழுமையான இலக்கணக்கூறு; இருதிணை என்பது தனித்துப் பார்க்கக்கூடிய மெய்யியல்கூறு. இனி, இக்கட்டுரை எடுத்துக்கொண்ட ஜி.யு. போப்பின் திணைசார் கருத்தின் பொருத்தப்பாட்டை ஆராயலாம்.

பிற மொழியாளர்களுக்கு அடிப்படைத் தமிழ் இலக்

கணத்தைக் கற்றுத்தரும்பொழுது ஐம்பால் பிரிவையே முதலில் கற்றுத்தரவேண்டும்; அதுவே எழுவாய்ப்பயனிலை இயைபுகளைத் தெளிவாக்கிவிடும். இதுவே அவர்கள் தமிழை விரைவாகக் கற்க, ஏதுவாக அமையும்.

தமிழை ஆழமாகக் கற்க விரும்பும் பிற மொழியாளர்களுக்கே தொல்காப்பியத்தையும் அதன் திணைக்கொள்கைகளையும் அது மெய்யியலாகவும் இலக்கணமாகவும் அமையும் விதங்களையும் கற்பிக்கவேண்டும். அதுவே தமிழின் ஆழத்தைக் காண்பிக்கும்.

இந்நோக்கின்படி, பிற மொழியாளர்களுக்காக ஆங்கிலத்தில் இலக்கணத்தை எழுதிய ஜி.யு. போப், **அனைத்தும் பால் பிரிவில் அடங்குவதால், நாம் திணையைக் கவனிக்கவேண்டிய தேவையில்லை** எனக் கூறியது பொருத்தம் உடைய கூற்றே.

சமஸ்கிருதத்திலும் ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் 'grammatical gender' எனப்படும் ஆண்-பெண்பால்பிரிவு அஃறிணைப் பொருள்களுக்கும் அமையும். சான்றாக, சமஸ்கிருதத்தில் 'விருட்சம்' என்ற பொதுப்பெயர் ஆண்பாலைக் குறிக்கும்; ஆங்கிலத்தில் பெண்ணையும் பசுமாட்டையும் 'she' எனக் கூறலாம். இவ்வாறு தமிழில் அமையாது என்பதை இருதிணைக் கொள்கை காட்டுகிறது.

முடிவுரை

ஆங்கிலமொழியில் தமிழின் இருதிணை இல்லாமையால், ஆங்கிலேயர்கள் அடிப்படை இலக்கணத்தைக் கற்கும்பொழுது, திணையைவிட ஐம்பால்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் கற்கவேண்டும் என்ற ஜி.யு. போப்பின் கூற்று பொருத்தமானதே.

அடிக்குறிப்புகள்

பி.பி.சி தமிழ்ச்செய்திகளின் இணையப்பக்கம்: <https://www.bbc.com/tamil/india-62691336>

we need pay no attention to class, since all are included in the five divisions (ஜி.யு. போப்: 31)

பெயர்கள், வேற்றுமையுருபுகள் புணர்ச்சியால் வரும் சாரியைகள் பற்றி - ஜி.யு. போப்: 34

மொழியில் காணப்படும் முற்றுத்தொடர்களைத் தொடர்களாகவும் சொற்களாகவும் உருபங்களாகவும் படிப்படியே பிரித்து ஆராய்வது தொடரியல் (பொற்கோ: 157)

இரண்டாம் வினையெச்சம்-அவன் **வந்தால்** காரியம் நடக்கும் - ஜி.யு. போப்: 72

இத்தலைப்பின் செய்திகள் இடம்பெறும் பக்கங்கள்-ஜி.யு. போப்: 28, 29, 30

சேனாவரையரின் கூற்று-ஆ. சிவலிங்கனாரின் உரைவளம்: 33

தெய்வச்சிலையாரின் கூற்று-ஆ. சிவலிங்கனார் உரைவளம்: 34

இளம்பூரணர் கூற்று-உரைவளம்: 26

நச்சினார்க்கினியர் கூற்று-உரைவளம்: 8,9

பன்மையும் ஒருமையும் பாலறி வந்த அந்நால் ஐந்தும் மூன்று தலையிட்ட

முன்னூறக் கிளந்த உயர்திணை அவ்வே (தொல். வினையியல்: 11)

கு டு து று என்னும் குன்றியலுகரம் ஒரு

அல் அன் ஏன் ஏன் ஆகும் ஈற்ற

இரு திணை முக்கூற்று ஒருமைத்தன்மை (நன்னூல். வினையியல், 331)

துணைநூல்கள்

ஜி.யு. போப், **First Catechism of Tamil Grammar**, சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 1792, 1985.

பொற்கோ, **இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம்**, சென்னை: பூம்பொழில் வெளியீடு, 2002.

ஆ. சிவலிங்கனார் (உ.ஆ.), **தொல்காப்பிய உரைவளம்**, சொல்லதிகாரம், கிளவியாக்கம், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1983.

[பொருளடக்கம்-தொடர்ச்சி]

இராஜம்கிருஷ்ணன் படைப்புகளில் சமுதாயச் சிந்தனைகள்

- ர. லட்சுமி 58

தமிழ் அகமரபில் இறையனார் களவியல்

- இரா. ஜானகி 62

சங்க இலக்கியத்தில் அறிவியல் திறன்

- மு. கவிதாதேவி 66

வீணை கவிதைத் தொகுப்பில் மாணவர்களுக்கான வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

- ப. இளம்பரிதி 70

பரசமயக்கோளரி எனும் திருஞானசம்பந்தரின் பிற சமயக் காழ்ப்பு

- கு. பாக்கியலட்சுமி 72

Impact on the Women's Participation in Rural Development in Thanjavur (Dt.)

- S. Shanthi & A. Meenakshi 77

கம்பராமாயணம்: பாலகாண்டத்தில் புலப்படும் தமிழர் பண்பாடு

- இரா. சுப்பிரமணியன் & ப. பாலமுருகன் 80

Feminine Discourse and Social Conflicts in Shashi Deshpande's Roots and Shadows

- A. Mohamed Sujainkhan & K. Karthikeyan 87

புறநானூறு உரைக்கும் மறத்தில் அறம்

- சு. சொர்ணரேகா 93

Each generation imagines itself to be more intelligent than the one that went before it and wiser than the one that comes after it.

— George Orwell

திருமுருகாற்றுப்படையில் வெறியாட்டு

முனைவர் வா. பாக்யலெக்ஷ்மி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

எஸ்.கே.எஸ்.எஸ். கலைக்கல்லூரி, திருப்பனந்தூர்

சங்க இலக்கியங்களுள் முதலாவதாக அமையும் பத்துப்பாட்டு, தொகுப்பு நூலான எட்டுத்தொகை போலன்றி இதிலுள்ள ஒவ்வொரு நூலும் தொடர்நிலைச் செய்யுளாகத் திகழ்கிறது. இப்பத்துப்பாட்டு முழுமைக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். இவரின் உரையோடு பத்துப்பாட்டை 1889ஆம் ஆண்டு முதன்முதலில் பதிப்புச் சக்கரவர்த்தி எனப் போற்றப்படும் உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பித்தார். இப்பதிப்பு வருமுன்பே திருத்தணிகை சரவணப் பெருமானையர், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் ஆகியோர் திருமுருகாற்றுப்படையைப் பத்துப்பாட்டோடு அல்லாது தனியே பதிப்பித்துள்ளனர். இது பல பதிப்புகளைக் கண்டதற்குக் காரணம், இது பக்தி இலக்கியமாகப் பார்க்கப்படுவதும் சைவ அன்பர்கள் தினந்தோறும் இந்நூலை ஓதுதலை மரபாகக் கொண்டிருந்ததுமே ஆகும். அதனால் இது பதினோராம் திருமுறையிலும் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். சங்க இலக்கியங்களுள் இந்த நூல் அதிக பதிப்புகளைக் கண்டதுபோல வேறு எந்த நூலும் காணவில்லை எனலாம். அத்தகைய திருமுருகாற்றுப்படை, பழந்தமிழருடைய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் ஆகிய வற்றை எடுத்துக்கூறும் நூலாகும். அவ்வகையில் சடங்குகளுள் ஒன்றாகப் பார்க்கப்படும் வெறியாட்டு நிகழ்த்தல் குறித்தும் குறிப்பிட்டுள்ளது. அதனை ஆய்வு செய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

ஆற்றுப்படை

பத்துப்பாட்டில் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகாடம் (கூத்தராற்றுப்படை) ஆகிய ஐந்து நூல்களும் செம்பாகமாக ஆற்றுப்படையைச் சேர்ந்தவை ஆகும். ஆற்றுப்படை நூல்களில் பயின்றுவருவது பாடாண் திணையாகும். அத்திணை ஆண்மகனின் சிறப்புகள், பெருமை, ஆண்மை, வீரம் முதலானவற்றைச் சிறப்பித்துப் பேசுவதாகும்.

ஆறு + படை = ஆற்றுப்படை. ஆறு = வழி; படை = படுத்துதல். வழிப்படுத்துதல் அல்லது வழிவிடுதல் என்னும் பொருளை ஆற்றுப்படை குறிக்கும்.

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியு

மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க் கறிவுறீஇச்

சென்றுபய நெதிரச் சொன்ன பக்கமும் (தொல்.பொருள்.91:3-6) எனும் நூற்பாவழிக் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் ஆகியோர் வள்ளலிடம் பரிசில் பெற்ற பின்னர் பரிசில் பெற விரும்புவோரை அவ்வள்ளலிடம் ஆற்றுப்படுத்துவது ஆற்றுப்படை எனத் தெளியலாம்.

திருமுருகாற்றுப்படை

திருமுருகாற்றுப்படை தவிர ஏனைய ஆற்றுப்படை நூல்கள் ஆற்றுப்படுத்துபவரின் பெயரைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. இதற்குக் காரணமாக அமைவது பொதுவாக ஆற்றுப்படை நூல்கள் மன்னரிடம் பொருள் பெறவேண்டி ஆற்றுப்படுத்துவதாக அமைவதாகும். ஆனால், திருமுருகாற்றுப்படை, முருகனாகிய இறைவனிடம் அருள் பெறவேண்டி ஆற்றுப்படுத்துவதாய் அமைகிறது.

முருகாற்றுப்படை என்பதற்கு, வீடுபெறுதற்குச் சமைந்தானோர் இரவலனை வீடுபெற்ற னொருவன் முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தது (பத்துப்பாட்டு, 1931, பக்.79) என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருவார். எனவே, வாழ்க்கையில் துன்பப்பட்டு இருப்போரைக் காக்குமாறு முருகனிடம் வேண்டுவதை முருகாற்றுப்படுத்துதல் என்று கூறலாம். இன்றைக்கும் மக்கள் கார்த்திகை நட்சத்திர நாளில் முருகன் கோயில் சென்று வழிபடுவதைக் காணலாம்.

திருமுருகாற்றுப்படைக்கு முருகு என்ற வேறுபெயர் உண்டு. முருகு என்ற சொல் அழகு, இளமை போன்ற பொருள்களைக் குறிக்கும். இங்கு அழகும் இளமையும் உடையவனாக இருக்கும் முருகனைக் பாட்டுத் தலைவனாகக் கொண்டு இந்நூல் இயற்றப்பட்டதால் இப்பெயர் பெற்றது. இது சங்க இலக்கியத்தில் முதலாவதாக அமைந்ததும் கடவுளைப் பற்றிய காப்புச் செய்யுள்போல முதலில் இருப்பதும் முருகனைப் பற்றி முழுமை

யான நூலாக அமைந்ததுடன் வேறு எந்தத் தெய்வத்திற்கும் வேறு எந்த நூலிலும் இவ்வளவு நீண்ட பாடல் இல்லை என்பதும் பிற்காலத்தில் முருகனைப் பற்றிப் பல நூல்கள் தோன்றுவதற்குக் கருவி நூலாக இருப்பதும் சிறப்பாகும்.

முருகன்

முன்னோர்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனத் திணையை ஐந்தாக வகைப்படுத்தினர். அவற்றில் மலையும் மலை சார்ந்த குறிஞ்சி நிலமே உலகத்தில் முதலில் தோன்றியது என்பர். அந்நிலத்திற்குரிய தெய்வம் முருகன் என்பதைக் **குறிஞ்சிக் கிழவ** (திருமுரு. 267) என்பதால் அறியலாம். ஆதலால் முருகன் தொல்பழங் காலத்திலேயே தோன்றிய தெய்வம் எனலாம். அத்தகைய முருகனைப் பண்டு வடநாட்டவரும் தென்னாட்டரும் வழிபட்டுள்ளனர். முருகனை வடநாட்டவர் **குமரன்** என்றும் தென்னாட்டவர் **வேலன்** என்றும் அழைத்துள்ளனர்.

முருகனைச் **சேய்** என வழங்குவர். சேய் = பிள்ளை. கொற்றவைக்கு முருகன் குழந்தை ஆதலால் இப்பெயர் வழங்குகிறது. **கொற்றவை சிறுவ** (மேலது, 258) என்பதால் அறியலாம். அவன் கடம்ப மாலையை அணிந்திருப்பதால் **கடம்பன்** (மணிமேகலை, 4:49) என அழைக்கப்படுகிறான். அத்தகு முருகன் இளம்பெண்களுக்குக் காதல்நோய் தருபவன் ஆவான். அந்நோய் தீர்க்க முருகனுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்துவர்.

வெறியாட்டு

வெறி + ஆடுதல் = வெறியாட்டு. வெறி = தெய்வம். தெய்வமேறி ஆடுதலால் வெறியாட்டு எனப் பெயர் பெற்றது. இவ்வெறியாட்டை **வேலனாடல்** என்று தமிழ்ப் பேரகராதி (3815) குறிப்பிடும். பண்டு முருகனுக்கு வழிபாடு செய்யுமிடங்களில் வேலனாடல் நிகழ்த்தப்பட்டது. இவ்வேலனாடலை நிகழ்த்துபவன் வேலன் ஆவான். அவன் முருகன் கையிலுள்ள வேலைக் கொண்டிருப்பதால் இப்பெயர் பெறுகிறான். இவனைப் **படிமத்தான்** (திருமுரு. 190, உரை) என நச்சினார்க்கினியரும் **வெறியாட்டாளன்** (மேலது, 190, உரை) என உரையாசிரியரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பைங்கொடி நறைக்கா யிடையிடுபு வேலனம்பொதிப் புட்டில் விரைஇக் குளவியொடு வெண்கூ தாளந் தொடுத்த கண்ணிய னறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிளர் மார்பின் (திருமுரு. 190-193) என்னும் பாடலடிகள் முருகனுக்குப் பூசை செய்யக்கூடிய வேலானாவன் பல வகை பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை அணிந்திருந்ததோடு குறிஞ்சி நிலத்தில் விளையும் சந்தனத்தை மார்பில் பூசியிருந்தான் என்று கூறுகின்றன. அத்தகு வேலன், முருகனுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்துதலை **நற்றிணை** (34:9), **குறுந்தொகை** (53:3) முதலான சங்க இலக்கியங்கள் பரவலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. குறிப்பாக அச்சமுகத்தின் அகவாழ்வில் தலைவனுடன் தலைவி காதல்

கொள்வதும் பின்னர்க் கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதும் வழக்கம். கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபடுமுன் தலைவனைக் காதல் கொண்ட தலைவி அத்தலைவனை நீண்டநாள் காணாதபோது அவளது உடலில் பசலை தோன்றும். அப்பசலையால் தலைவியின் மேனி நிறமாறி உடல் மெலியும். இதனைக் கண்ணுற்ற தலைவியின் தாய் இவளுக்கு என்ன நேர்ந்தது என எண்ணுவாள். அதற்காகத் தாயானவள் கட்டுவிச்சியை அழைத்து வருவாள். கட்டுவிச்சி - **குறி சொல்பவள்** என்று தமிழ்ப் பேரகராதி (654) விளக்கம் தரும். இன்றும் குறிசொல்வோர் மக்களிடையே குறிபார்த்து நல்லது கெட்டதைச் சொல்வதைக் காண முடியும்.

குறிபார்ப்பதற்கு இடம் தேர்வுசெய்வர். அவ்விடம் **களம்** எனப்படும். அங்குத் தாயானவள் குறிபார்க்கும் கக்கூடிய கட்டுவிச்சியை அழைத்துவருவாள். அக் கட்டுவிச்சி குறிசொல்லுமுன் முருகனை மனமுருகிப் பாடுவாள்.

அகவன் மகளே அகவன் மகளே மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல் அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே இன்னும் பாடுக பாட்டே

அவர்நன் நெடுங்குன்றம் பாடிய பாட்டே (குறுந். 23) எனும் பாடலில் குறிசொல்பவரைப் பார்த்து நீ இன்னும் குறிஞ்சிநிலத்தில் இருக்கும் குன்றத்தைப் பாடுக என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

முருகனை மனமுருகிப் பாடியபின் தலைவிக்கு வந்த நோய் யாது எனக் கட்டுவிச்சி அறிவாள். அவள் குறிபார்த்துத் தலைவிக்கு வந்த நோய்க்குத் தலைவனே காரணமெனினும் அதற்கு மாறாக முருகனால் உண்டானது அணங்கு என்பாள். பின்னர் அணங்கை நீக்க வெறியாட்டு நிகழ்த்துவர். இதனை, **வெறியாட்டிட்டுத் தலைவின் கண்ணும்** (தொல். பொருள். 109:23) என்கிறது தொல்காப்பியம்.

தலைவிக்காக வெறியாட்டு நிகழ்த்துதல் சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும் அதற்கு மாறாகப் பக்தி இலக்கியமான திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனின் அருள் பெறவேண்டி வெறியாட்டு நிகழ்த்தப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. வெறியாட்டு நிகழ்த்த முதலில் இடத்தைத் தேர்வு செய்வர். அவ்விடம் வீட்டு முற்றமோ பொது இடமாகவோ அமையும். அவ்விடத்தை **வெறியயர் களம்** என்கிறது திருமுருகாற்றுப்படை (222).

வெறியாட்டு நிகழிடத்தைத் தூய்மை செய்து சாணியால் மெழுகுவர். அங்கு முருகனுக்குரிய அடையாளக் கொடியான கோழிக் கொடியை நட்டுக் கடுகினை அப்புவர். இதனை,

மாண்டலைக் கொடியொடு மண்ணி யமைவர நெய்யோ டையவி யப்பி (மேலது, 227, 228) என்கின்ற பாடலடிகள்.

வெறியாட்டு நிகழ்த்துமுன் முருகனுக்கு அலங்காரம் செய்வர். அப்பெருமானுக்குரிய அடையாள மாலை யாகிய கடம்பம் பூ, குறிஞ்சி நிலத்து மலரான செங் காந்தாள் முதலான பூக்களைத் தொடுத்து மாலை யாக விரும்பி அணிவர்.

பின்னர் முருகனை வழிபடுவதற்குரிய வழிபாட்டுப் பாடல்களைப் பாடுவர். அப்பெருமானுக்குக் குறிஞ்சி நிலத்திலேயே பூத்த பல்வேறு மலர்களைத் தூவுவர். புதிய ஆடைகளை உடுத்திக் கொள்வதோடு கையில் காப்புக் கட்டிக் கொள்வர். இதனை,

**முரண்கொ ளுருவி விரண்டு னுடிகிச்
செந்நூல் யாத்து (மேலது, 230,231)** என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

இத்தகைய நிகழ்வுகளை இன்றைக்கும் சிறுதெய்வ வழிபாடு செய்யும்பொழுது காணமுடியும். குறிப்பாகச் சிறுதெய்வ வழிபாட்டில் காப்புக் கட்டுதல் என்னும் நிகழ்வைக் காணலாம்.

பெருந்தெய்வ வழிபாட்டிற்கும் சிறுதெய்வ வழிபாட்டிற்கும் வேறுபாடு பல இருந்தபோதிலும் அவற்றில் பலியிடுதல் என்பது சிறுதெய்வ வழிபாட்டிற்குரியதாகும். முருகனுக்கு ஆட்டினைப் பலியிட்டு அதன் குருதியோடு வெள்ளரிசையைப் பிசைந்து பலி பீடத்தில் வைப்பதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

**மதவலி நிலைஇய மாத்தாட் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூவெள் ளரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇச்
சிறுபசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்
பெருந்தண் கணவீர் நறுந்தண் மாலை (மேலது, 232-236)**

இவ்வாறு முருகனை வழிபடுவோர் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழக்கூடிய மக்கள் பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்தி, நறுமணப் பொருட்களான சூடம் சாம்பிராணி முதலியவற்றை முருகனுக்குக் காட்டுவர். அப்பொழுது குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய பண்ணைப் பாடி இசையை முழங்கி அதற்கேற்ப ஆடுவர்.

முருகனுக்கு வழிபாடு நிகழ்த்தும்பொழுது குறமகள் மேல் முருகன் அருள் வந்தது. அவள் ஆவேசமாகி

முருகனுடைய அருளினைக் கூறினாள். இதனை,

**... குறமகள்
முருகிய நிறுத்து முரணின ருடக
முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு வியன்நகர் (மேலது, 242-244)** எனும் பாடல்களால் அறியலாம். இவ்வாறு முருகனுக்கு ஆட்டினைப் பலியிட்டு வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதை ஏனைய பக்தி இலக்கியத்தில் காண்பது அரிதாகும்.

முடிவுரை

திருமுருகாற்றுப்படையானது சங்க இலக்கியமாகவும் பக்திஇலக்கியமாகவும் பார்க்கமுடிகிறது. இந்நூல் சங்க இலக்கியத்தில் காப்புச்செய்யுள்போல அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலும் முருகனை வழிபடுதல் இருந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. பிற பக்தி இலக்கியத்தில் காண அரிதாக இருக்கும் வெறியாட்டில் பலி கொடுத்தல் என்பது இவ்விலக்கியத்தில் எடுத்து இயம்பப்பட்டுள்ளது.

துணைநூற் பட்டியல்

இராமரத்தினம் (உரை.), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை, 2002.

கணேசையர் (பதி.), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலம் நச்சினார்க்கினியருரையும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2007.

சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியருரையும், கேசரி அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1931 (மூன்றாம் பதிப்பு).

தமிழ்ப் பேரகராதி (பகுதி - VI), சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1982 (மறுபதிப்பு).

பாலசுப்பிரமணியன், முனைவர் கு.வெ. (உரை.), நற்றிணை மூலமும் உரையும், நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை 2007 (மூன்றாம் பதிப்பு).

முத்துக்குமாரசுவாமித் தம்பிரான், காசிவாசி. (பதி.), திருமுருகாற்றுப்படை உரைக்கொத்து, காசித்திருமடம், திருப்பனந்தாள், 1999 (நான்காம் பதிப்பு).

வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு. (உரை.), மணிமேகலை மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2011 (நான்காம் பதிப்பு).

Forget not that the earth delights to feel your bare feet and the winds long to play with your hair.

— Khalil Gibran

Look deep into nature, and then you will understand everything better.

— Albert Einstein

If you truly love nature, you will find beauty everywhere.

— Laura Ingalls Wilder

The Immigrant and Expatriate Sensibility in Bharati Mukherjee's *Wife*

V. Abishek

Ph.D. Research Scholar (Full Time), (Ref.No.BDU2110612779399, Dt: 28.11.2022)
(Ref.No.17184/Ph.D.K8/Tamil/F.T./January 2018/Confirm./Dt: 30.04.2021)

Dr. K. Karthikeyan

Assistant Professor, Department of English, Maruthupandiyar College (Affiliated to
Bharathidasan University), Thanjavur 613 403

ABSTRACT

Bharati Mukherjee has travelled widely and she invariably talks about exile, expatriation, assimilation, immigration and cultural negotiation. In the process of evolution as a diasporic writer, her views have changed over the years. As the readers move from her early novels to the later novels, they can perceive the progression of immigrant sensibility in her writings. Her writing begins exile, moves on to expatriation, then to assimilation and later to translation and cultural hybridity. Bharati Mukherjee's novels have a female centrality. She portrays the transformation of women when they pass through the process of immigration. True to life, her women protagonists deal with the problems of loneliness, despair and alienation. The terms immigrant and expatriate in general refer to persons who live outside their own country either by choice or otherwise. But in the works of Bharati Mukherjee these two terms assume distinct connotations. The immigrant willingly transforms herself to fit in and absorb the best in the host culture. The immigrant experience therefore becomes a transformative process of the self in its relation to society. This paper attempts to the expatriate on the other hand is more a reluctant entrant into the new culture and finds it hard to let go a familiar way of life.

Key Words: Diaspora, Immigration, Expatriation and Alienation.

Introduction

Today people are migrating to different parts of the world for one reason or the other. From India too, millions of people have migrated to various alien lands under forced exiles or self-imposed exiles. Some of them have made a mark in the field of writing. These immigrant writers reflect, on the one hand, their attachment to the motherland and on the other hand their feeling of alienation and rootlessness. They suffer from psychic trauma and haunting presence of their lost homeland. The land of their birth and also suffer from the anguish of reinventing home in the land of their choice.

The diasporic writings which are also known as expatriate writings or immigrant writings largely give voice to the traumatic experiences of the writers, Diasporic writers are on the rack owing to the clash of two cultures or the racial discrimination they undergo. Immigration proves to be a pleasant experience only to few immigrants who succeed in assimilating themselves with the new geographical, cultural, social and psychological environment. To most of the diasporic writers, immigration is not a delectable experience. They often find themselves sandwiched between two cultures. The feeling of nostalgia, a sense of loss and anxiety to reinvent home obsess them which find expression, consciously or unconsciously in their writings. Homi K. Bhabha describes the diasporic identity created from "the great history of the languages and landscapes of migration and diaspora" (235). He asserts that the essential between of diasporic community plays an important role in creating the diasporic identity.

The diasporic human is like an Indian bride who leaves her home to her husband's home where she can be happy if she gets love and security of her parental home. The bride becomes unhappy if she misses it. She adopts her new home and adapts herself to the new environment. If circumstances become adverse, she weeps, longing for her parental home. On the other hand, love and security make her forget her original home. Whatever may be the circumstances, she cannot disassociate herself with her parents and other things related to them.

Migrants never go alone they may be empty-handed but not empty-minded. Because they carry with them the traditions and ceremonies whichever remain imprinted on their mindset in the form of socio-cultural baggage. Identity gives sense of personal belonging which plays a vital role in making decision-related to one's way of thinking with the people and the world to differ or be identical. No doubt, the concept of identity, in the post-colonial context is intrinsic and unitary it is viewed from the modernist angle. But multiple identities that never remain static because of their variable nature.

During the 1980s under the impact of globalization and liberalization, there was a rapid increase inhuman migration and expatriation to both, developed and developing countries across the world. Diasporic writings, an offshoot of migration and expatriation search for the lost roots in dislocation, alienation and homelessness. The thrust of this

genre is to devise consolation or to experience empathy with the vanished homeland or a strong craving to reclaim the lost homeland.

Diasporic literature intends to probe the loss that has occurred, acceptance and rejection suffered and the perpetual struggle of the immigrants to establish identity in the host country and at the same time, to preserve the lost contact. This immigrant experience Charu Sharma and Priyanka Sood Said.... pain and agony of homelessness, displacement and relocation, the split between the native homeland and the adopted nation, the bicultural pull between the donor and recipient cultures and the emotional fragmentation between two identities (qtd. in Rana and Saxena 91).

American society is made up of people who either came themselves or their fore fathers came from various countries. The interaction between cultures and men from other countries, the ideals which led them to the United States, their struggles and pursuits gave American society its culture and tradition. The United States of America is enriched by them. Bharathi Mukherjee herself is one such immigrant who has assimilated into the American ethos. She writes about people who have left their countries for various reasons and come to America with their hopes, aspirations, struggles, alienation, pain and trauma. Bharati Mukherjee writes about her experience in the society of immigrants and the new generations of people, who have come chasing the American dream, through the voice of her characters.

Bharati Mukherjee contribution to diasporic literature lies in her significant analysis of cultural collision in the *The Tiger's Daughter*, disillusionment in *Wife*, assimilation in *Jasmine*, cultural translation in *The Holder of the World*, cultural identity in *Leave it to Me*. She takes up these seven strands of immigrant experience and creates various models of expatriates and immigrants. Cross cultural confrontation in the novels of Bharati Mukherjee becomes an artistic expression of both cultural loss and gain, a redefining of cultural identity, cultural syncretism and a definite provisioning of the American national identity. Bharati Mukherjee's immigrant ideology undergoes the process of evolution and her immigrant politics is also ever changing along with the growth of the artist and her personality.

The protagonists and the significant characters in Bharati Mukherjee's novels are women – Tara, Dimple, Jasmine, Hannah Easton, Cartwright, Beigh Masters, Bhagmati and Devi Dee. All these women are immigrants who have crossed the blurring borders, transformed themselves, redefined the role of women in society, and like Jasmine and Hannah have become women warriors. Hannah Easton, a woman from strict puritan background falls passionately in love with Raja Jadav Singh and meets Aurangzeb on a peace mission. In the same way, a widow from Hasnapur walks hand with Taylor to explore new territories at the end of the narrative. Bharati Mukherjee's message in the choice of women as central characters in all her novels is very clear. As women have experienced displacements and

dislocations in personal lives; they are better suited for adaptability in an alien culture.

Bharati Mukherjee had no regrets about her decision to immigrants to the United States. Canada and the United States have very different ways of treating new comers, very different responses to the threat of de-Europeanization, she told Sybil Steinberg and here diversity is accepted. The melting pot helps the newcomer to feel more welcome. And she proudly announces "after all I am the melting pot lady" (Tandon 24). Yet, In spite of the primary realities of Canada, space and cold made to continue to make impression on the writers. The cold unfriendliness of a foreign land is not going to drive the immigrants away. They are determined to endure hardships until they are accepted, until in fact, Canada is no longer a white country.

Fredric Jameson rightly pointed out: If we do not achieve some general sense of a cultural dominant, then we fall back into a view of present history as sheer heterogeneity, random difference, a coexistence of a host of distinct forces whose affectivity is undesirable (Jameson 6). This new capitalistic culture which has emerged in post-modern period is an outcome of American dominance as he convincingly put it; post modern culture is the internal and super structural expression of a whole wave of American military and economic domination throughout the world (5).

Now-a-days the problem of migration is different from that of the pre-historic and early times. Today people are leaving their countries willingly under certain motives for the satisfaction of some personal ambitions. But in early times it was not migration at all, it was the transportation of Third World people as laborer to a slave Island. That is why today people migrate only with a part of the total culture in which so long as they remained at home, they participated. Therefore, their adjustment in a different social, religious, economic and political milieu is not as pathetic as was that of the early émigrés, because of the former's education and determination. In early time, people were more or less illiterate and their illiteracy was the reason behind their nostalgia.

The process of migration to America that started in mid-nineteenth century has reached a new high in terms of immigrant population within a span of one hundred years. People from all over the world are drawn towards this country for a variety of reasons. Not withstanding their intention, those who choose to stay on and finally settle down, experience qualitative cultural transportation which with men of letters gets appropriated in their works. Bharati Mukherjee's creative world best manifests immigrant experience which can be advantageously analysed in the light of the making of her artist to be discussed in this study.

Dimple, the protagonist of Bharati Mukherjee's *Wife*, migrates to the United States with her husband Amit, an Engineer from IIT, Kharagpur, while Amit is engrossed in amassing money like every other Indian expatriate in

the novel; Dimple is in pursuit of happiness and independence. Since Dimple enters to United States abruptly, without any mental preparation, the shock is too much for her. She has difficulties in understanding the cultural codes of the country. She does not want to turn to the Indian expatriates living in the United States for emotional support as she understands the inadequacies of their style of life. Dimple is caught between the stage of expatriation and the stage of immigration; between the Ballygunje ghetto of expatriates and the Manhattan enclave of immigrants. She is also torn between the traditional role model of a submissive self-effacing Indian wife and the new role model of an assertive independent wife offered by the West. But at a particular stage, she establishes contact with the host culture. She builds bridges between the Indian expatriates and the host culture. But, in the absence of a good facilitator and adequate knowledge to help her encounter the alien reality, she has access only to the televised version of the alternate reality. She eventually succumbs to social and cultural pressures and ultimately becomes a disillusioned expatriate.

In Bharati Mukherjee's novel, *Wife* the problem between Dimple and her husband Amit Basu is one of communication and an inability to come to terms with reality. Maya is a born rebel who cannot conform to society's dictates even in such a matter as the dress code, who finds one in tune with her sensitive personality and tastes. Dimple is a far simpler character whose dreams are purely materialistic. All she wants out of life is a marriage to a neurosurgeon and the luxuries of consumer society. She marries Amit, an Engineer, who wants to immigrate to USA the golden land of opportunity. Her drab surroundings in Calcutta (present Kolkata) fill her with frustration but there is a difference in the quality of existential anguish experienced by Maya and the more pedestrian sense of frustration felt by Dimple.

Bharati Mukherjee's Dimple reminds one of Arun Joshi's Sindi and Anita Desai's Maya. Like Sindi and Maya, her problem lay within herself. Maya, the protagonist of Anita Desai's *Cry, The Peacock*, struggles for the articulation of her stifled desires and smothered voice but Sindi finds his life dogged by an eerie sensation of rootlessness. All the casual resemblances between Bharati Mukherjee and the other expatriate and immigrant novelists is but peripheral. No doubt there is a thematic resemblance in the treatment of the problem of rootlessness and expatriation, but her approach and artistic execution is totally different from V.S. Naipaul and Kamala Markandaya (Swain 117).

Bharati Mukherjee takes up the life of the Indian Immigrants in the United States of America as the subject matter of most of her novels. In her novels, she explores the theme of immigration and transformation. The immigrants have one desire in common that is to settle permanently in America. So, as immigrants they undergo a process of adjustment and transformation of their personalities. She journeys through the different phases such as, "the phases of expatriation, transition and im-

migration. Her works reveal her embattlements with ethos, cultures and people of the country where she was born and the land of her immigration" (Chandra and Prema 86-92).

An examination of the works of Bharati Mukherjee reveals a movement from expatriation to immigration. This movement coincides with her migration from Canada to the U.S.A. That is, Bharati Mukherjee's interpretation of and reaction to her experience in Canada led her to see herself as an expatriate and this theme of expatriation is reflected in her writings in Canada. In the U.S.A. there is a growing recognition of herself as an immigrant with an increasingly strong attachment to the U.S.A. and this experience of immigration is reflected in her writings in the U.S.A. (Gomez 25).

A cross-cultural condition erupts when the people of two cultural groups come in closer contacts. What they bring nearer, along with some other notions, is their willingness in parting which their much-sustained totality of heritage, habits, customs and artifacts. On the other hand, the same groups would be reluctant in accepting the others' conventions and customs. Even if these groups predispose, they cannot merge the divergent cultural identities. This chiefly occurs due to the individual's strong indigenous psycho-cultural background, which puts him or her at the social crossroads. Still, on the most of occasions, the compulsions of sharing the existence overcome such dimensions.

At this cross-cultural juncture, the immigrant writers like Bharati Mukherjee come up with specific purposes. For instance, she attempts to delineate the life of the immigrant minority community, which adapts to the patterns of the multicultural American life. With this, she tries to find a general moral centre of the lives of different communities. That is why Bharati Mukherjee strongly identifies herself as an American writer writing about the twentieth century Americans – the native people as well as the immigrants. She quite naturally prefers to be called an American Bengali Indian origin. Thus her personal viewpoints on multiculturalism, racism and other social motifs are reflected in her works, more precisely in *Wife*.

Bharati Mukherjee's *Wife* is significant as it shows clashing cultures. Dimple wants to change into an American and clear all her traditional Indian ways. She expects her husband to be a more reasonable man. The protagonist in wife is extremely an immature girl who dreams of marriage which will bring freedom and love. She is not clear about the concepts of freedom and love. She is married off to an average, unimaginative young Engineer who aspires to set foot in America for making a fortune. Dimple after her marriage feel that freedom too has its limitations. Her fantasy life is shattered by a new home, in laws and ever her husband. She even goes to the extent of aborting because she wants to start life afresh in America.

Dimple wants to break through the traditional taboos of a wife. She wishes for freedom and love in marriage. She is entrapped between two cultures and aspires for

third one, her imaginative world. She is uprooted from her world and projected into a social vacuum where the media becomes her surrogate community, her global village. She declines to steer the normal path of life that has tendency for diversions. She is unhappy and uncared and engages in dialogue with herself. She strives to find vision in her life by voicing the voiceless.

Bharati Mukherjee portrays quite vividly the preparations for Dimple's marriage and her endless waiting for a husband in her house at Rash Behari Avenue. Through this depiction, Bharati Mukherjee demonstrates the truth that marriage is the only source of redemption for a woman in a patriarchal society. The societal orientation for a girl child begins very early in her life and like any other average Indian girl she waits for her marriage, the only big event in a woman's life. It is ironic that a woman is a passive participant even in her marriage. Bharati Mukherjee's *Wife* opens with the line, "Dimple Dasgupta had set her heart on marrying a neurosurgeon, but her father was looking for Engineers in the matrimonial ads" (W 3).

As usual only the wishes of the parents are fulfilled. This is the first of a series of disappointments in Dimple's life. Since marriage, as an event, has been blown out of proportion in Indian society, marrying off a daughter becomes an arduous task for the parents. In the opening section of the novel, the Dasgupta's frantic efforts to find a suitable boy are seen. Mr. Dasgupta scans the matrimonial columns of papers for the ideal boy. He circles advertisements and bargains on the phone with, "Her father still circled ads for "the ideal boy"; he talked on the phone with the forced, conspiratorial gaiety of a desperate man trying to bargain" (W 10). He checks horoscopes, makes preliminary enquiries about dowry requirements and arranges bridge viewing. "Mr. Dasgupta took a month's leave from work to complete the negotiations and pull of the wedding" (W 14).

Mrs. Dasgupta, like any other mother, plays the secondary role of goading her husband to expedite that her father will find her, "Just wait and see; your father will find you an outstanding husband. But only if you stop frowning, frowning gives you wrinkles" (W 4). The mother prepares almond paste to improve her complexion, "Instead she prescribed pre-bath mustard oil massages, ground almond and honey packs, ping-pong, homeopathic pills and prayers to Lord Shiva, the Divine husband" (W 5). She tore Dimple's order form into very small pieces. More weeks passed. Dimple's intractable body reported no change. She assures that she will make of real woman.

Considering *Wife* Dimple's identity is that of an ordinary girl, not the hard-working type. She is married to Amit Basu – it is an arranged marriage. She thinks marriage, "Marriage would bring her freedom, cocktail parties on carpeted lawns, fund raising dinners for noble charities. Marriage would bring her love" (W 3). Marriage, she was sure, would free her, fill her with passion. Discreet and virgin, she waited for real life to

begin (W 13).

Bharati Mukherjee takes up deep into the mind of Dimple as she makes a transition from being single to marrying a husband chosen by her father. It also depicts the transitional situation of living in the familiar surroundings of Calcutta to moving to the perceived violent city of New York. As the novel progresses, Dimple's hidden unstable personality reveals itself leaving the reader shocked, yet filled with wonder and delight. The protagonist Dimple is characterized as a young, naïve Indian woman, who tries to reconcile the Bengali ideal of the perfect, passive wife with the demands of her new American life.

Dimple's character as a wife stands in striking contrast to Rukmani's in Kamala Markandaya's *Nectar in a Sieve*. Rukmani never forgets that a woman's place is by the side of her husband. Though her family background is better than her husband's, she accepts his wishes as hers and completely submits to her husband. She is a model of Indian wife who represents the virtues of docility and submissiveness. Dimple is not only wife who wants to be free from the nuptial bond. There are numerous instances of wives revolting against the institution of marriage. But none of them follows the path as Dimple does. For instance, Indu in Shashi Deshpande's *Roots and Shadows*, takes a bold decision to create her own life. Nora in Ibsen's *A Doll's House*, breaks the bond of marriage by slamming the door against her husband and starts the search for her individual freedom.

Amit wants to stroke parrots because they are cute, little, harmless, caged birds which can be trained to mimic our words. Beautiful birds with clipped wings which can imitate human speech are agreeable companions to Amit. Symbolically, Amit is willing to show love and care to Dimple provided she imitates literally and metaphorically Amit's ways. He wants to see her imprisoned in the cage of matrimony; conversely, Amit hates crows which are ravenous, frightful, scavenger birds. Crows are never reared at homes like parrots and pigeons. Moreover, they cannot be trained to imitate human speech. In other words, Amit wants a woman or wife who can follow accepted patriarchal values without any indication of independent thinking. Though the Idea of living in Africa or North America terrifies her, she is ready to go with her husband to any country of his choice. Dimple makes sincere efforts to fit into the new role of a wife, yet she finds it hard to do so. She is not happy in a horrid, dingy apartment on Dr. Sarat Banerjee Road, where every act of hers is to please others. In the joint family system, individual freedom is almost always sacrificed for collective good.

A few weeks after marriage, to her great shock and dismay, Amit confesses, "I always thought I'd marry a tall girl. You know the kind I mean, one meter sixty-one or sixty-two centimeters, tall and slim, also convent-educated, fluent in English" (W 26). Since Dimple cannot do anything about her height, she makes efforts to improve her English, There was nothing she could

do about her height except stand straight and dress wisely. But what excuse could she offer him for her spoken English? When his bus had turned the corner, she stole the Basic conversational English from a mildewed bookcase in the living room. (W 26) There is no private space for Amit and Dimple so Amit takes her out to restaurants like Kwaliti's, "She heard Amit talking in a strange, furry whisper. He wanted her to call him Mit or Mitu, and Sit even closer^{3/4}but she could not hear herself speak" (W 21).

The two marry much against each other's wishes for the reason that Amit Basu wanted Miss Meena Sen, that wonderful lady, while Dimple wanted to marry someone, a surgeon rich enough to look after her. Unfortunately one day unable to be involved in a bribery case, Amit resigns and soon, the couples immigrate to New York where they stay at Jyoti and Meena Sen's house. During this early phase of life Dimple is never happy. She is often struck by mental disorders and she attempts for suicide. No surprise, Dimple day dreams. She hates people, entertains movie stars, walks through fire for love, and takes the myths of her culture for literal truths. Look at the following lines: But she hated all the Basus; her body swelled violently with unvented hate. In her day dreams, neurosurgeons gave way to sinister abortionists, men with broken teeth and dirty fingers, who dug into her body in a dark, suburban garage. She was obsessed by those imaginary men (W 33). She does not even love Amit Basu. Dimple has a subterranean streak of violence. She is uprooted from her family and familiar world and projected into a social vacuum where the media become her surrogate community. The height of her abnormality reaches when she skips her way to abortion.

Dimple has no remorse of her action and gets relieved on the pretext that she will no longer carry any relics from her past life to the United States. This cruel action shows how the dream of migration brings out the moral degeneration of Dimple. Rosanne Klass comments, For an Indian wife, childlessness is a disaster, pregnancy the achievement that seals her status. To overturn such ingrained values would involve a major emotional upheaval; yet Dimple acts on the vaguest aid, most defined impulses, and think more about it (qtd. in Sharma 381).

Amit silences her whenever Dimple expresses her curiosity about Americans. That is mainly responsible for turning Dimple inward. At parties, Amit is not out going like Bijoy and Ina. He does not feel comfortable in the company of American guests in parties. So he often bounces back to the company of Meena and Jyoti Sen. But, Amit has a few strategies to survive in an alien culture. He has a ready-reckoner of American words like frontier justice; crisis management, challenging, constructive and inner confrontation which will help him communicate with Americans very effectively. However, he does not show interest either in imbibing American culture or in contributing to American culture.

In the United States, Dimple expresses her wonder and attraction for big cars, television, lovely furniture, rugs, Teflon Coated iron and queen sized bed, etc. Even sugar

is, "The sugar was beautiful: very fine, very white, without stone chips or ants" (W 57). Dimple's enthusiasm to explore the new culture is frustrated by her first attempt at shopping on Queens. On the third day of her arrival in the United States, Dimple goes out with Meena and get tea bags. On the way back home, she wants to buy cheesecake for dessert. While Meena and Archana stay outside, Dimple enters Schwartz's Deli, walks past the glass cases filled with pickles, Salads, hanging Salamis, pink roast beef and asks for five hundred grams of cheesecake. The shopkeeper thinks that she is deliberately insulting him by asking for cheesecake in a meat shop. "Now you go across the street to the German. That nice German Fella will sell you a ton of cheesecake" (W 60). Thus, in her very first attempt to negotiate with the host culture, Dimple gets caught in the cross-fire of American snobbishness she does not understand.

In the first part in Manhattan, Dimple understands that she has not entered a new country or culture but merely an extension of Bengali community in New York. The Indian expatriates' orientation of Dimple to a new lifestyle is marked by their narrow parochial notions. Dimple's dream of working in the United States is deferred when Amit refuses to let her work for Vinod Khanna. Naturally, television becomes the only source of entertainment for Dimple. In this futile search for a job, Amit gets depressed and develops all kinds of complexes. The mood swings of Amit dampen Dimple's happiness and enthusiasm. She wanted Amit to be infallible, intractable, god like, but with boyish charm; wanted him to find a job so that after a decent number of years he could take his savings and retire with her to a three story house in Ballygunje park. (W 88-89) But to her great disappointment, Amit seems, "Here in New York, Amit seemed to have collapsed inwardly, to have grown, frail and shabby" (W 88).

Dimple learns that violence is an inevitable aspect of life in New York. There were frequent announcements of murders in newspapers, car, and radio and in casual conversations. They bring a sort of restlessness and frustration in her. With an increased eccentricity, she starts, she was sitting up in bed with her face on her drawn-up knees and beating Amits back with her fists (W 86), only early in the morning as he was snoring in the bed. She observes a magazine, which says: "Express yourself in your surroundings. Discover your own grand passion and indulge it to excess. Then simplify the rest, throw out, be ruthless. That's the secret to happiness" (W 87).

Dimple is obsessed with the reaction to violence and the talk about murders. To her, men had baby faces and hooded eyes. She lay in bed; afraid to close her eyes and miss the men treading softly on the wall-to-wall-carpet, lay awake with her eyes fixed on the ceiling and the sheet drawn up to her chin. She envied other's sleeping because she thought of sleeping bodies as corpses. She also thinks of her husband as unreal like all sleeping people in her disturbed state of mind. She starts drifting away from him. She contemplates violence and killing. She looks for a justification for the act: "Talking about

murders in America was like talking about weather, and she was glad that an elderly couple had been fatally shot on a fishing trip so that she did not have to feel guilty about Amit” (W 99).

Dimple comes to know about the television only on the day of her entrance at Sen’s apartment. “Dimple had never seen television; she prayed that someone would turn it on” (W 54). Dimple’s mind is excessively influenced by the television. Television becomes her world and she loses touch with reality. She cannot distinguish between what she sees on the television and real life. The murders and death, which she sees on the television, “Dimple went to bed. She did not want to watch television; it was becoming the voice of madness” (W 176). The murdering of Amit is an assertion of her American identity. It is an American somehow; the extravagance of the scheme delighted her, made her feel very American somehow, almost like a character in a TV series. Amits tragedy was that he lacked extravagance; he persevered in the immigrant virtues of caution and cunning (W 195).

One night after watching television programme, Dimple accompanied Amit to the kitchen. She thought that the situation was proper to inform him about the relationship she had with Milt Glassar. He sat on the counter and spilled sugar on the counter, which irritated her. She thought that it was impossible to live with him watching him spilling sugar. She came very closer to him with knife in her hand, She touched the mole very lightly and let her fingers draw a circle around the delectable spot, then she brought her right hand up and with the knife stabbed the magical circle one, twice, seven times, each time a little harder until the milk in the bowl of cereal was a pretty pink and the flakes were mushy and would have embarrassed any advertiser .... (W 212) By this, the lady betrays and murders her husband as she is misled by the popular American culture.

It is evident from the study of the novel *Wife* that Dimple was infected with neurosis and the violent atmosphere prevailing in an alien culture aggravated the violence in her. It is very fair to say that if Dimple had stayed in India along with her family. She would not have gone against Indian tradition and somehow or other she would have learned to cope with her frustrations. Thus the novel brings out the disillusionment of Dimple in her married life and the identity crisis suffered by her due to her immigration to United States of America.

The protagonist of Bharati Mukherjee’s *Wife* Dimple devises ten different ways to end her life. She becomes schizophrenic, sees her body and soul part. She fails to differentiate between the reel life and the real life. She emotionally breaks down and Amit fails to note that. No matter how hard Dimple tries to assimilate the alien culture, the Indian values lying dominant within her condemn her regarding the extra marital relationship with Milt. Her deterioration is complete, when in an almost dream like state, she kills her husband.

Dimple would not have undergone such humiliations,

had she stayed in India. She would have learnt to reconcile herself to her frustrations. She would not have become murderess. In fact, there is no wonder in her becoming a murderess as in America, “That was the trouble with people like Leni and Ina who believed in frankness, happiness, freedom; they lacked tolerance, and they abhorred discussions about the weather” (W 16). Bharati Mukherjee has thus portrayed the cross-cultural confrontation through the character Dimple in her second novel *Wife* in a straight forward manner and uncultured style which sounds perfectly plausible.

At the end of the novel *Wife*, Ina’s American boy friend Mr. Milt Glassers’ frequent visit to her house changed her. She enjoys all the prohibited freedom. Her spirit rebels start going out with Ina and Milt wearing purple tinted, sun glasses, typical of Americans as a disguise, borrowed from the West. Her gloom grows as day pass by. Dimple was very much impressed by the character of Milt Glasser. She went shopping, to eat pizza with him. She thought in the hands of him. She felt that she was safer than ever before. The friendship became closer, He wrapped his enormous arm around her cold shoulders; it was a cool protective arm, through she couldn’t draw any closer to his body. “Dimple I’d like to look after you. You need some looking after. (W 199) These words from Milt made Dimple very much fond of Milt and she thought that after marriage Amit had not mentioned word like this.

A woman’s immigrant experience is bound to be different from that of a man. A woman’s journey is in search of love, happiness and independence. A woman is better suited for adapting herself to another culture, because she has undergone the process of others in her own culture. She has experienced marginalization and discrimination right from her birth. Moreover, a woman has experienced the process of dislocation and relocation in her own culture as a woman. She is displaced at every stage of her life. Initially, she is housed in her parents’ place, after marriage, she is relocated in her in-laws’ place; in old age she is resettled in her children’s home. Despite such inherent, built-in adaptability in Dimple’s self, and exposure to dislocation in her life in India, she fumbles a lot in the United States and turns violent.

The main question remains: where do Amit and Dimple belong in the expatriate or immigrant divide? His ideology and life style confirm that he is a through-bred expatriate. His mission in the United States is to earn money. His dream is to return to India and settle down in a posh locality in Calcutta. Well steeped in expatriate sensibility, he easily slips into the company of Indian expatriates in Queens. From first day onwards, Amit is worried about his job. He is quite oblivious of the culture in which he lives. His mindset has been well moulded by other expatriate in Queens. He does not express any wonder or surprise at the bigness of America. He does not know how to interrogate or negotiate with American reality for cultural space. Like any other Indian expatriate, he lives on the fringes of American

society.

Naturally, his experience in America is quite limited. It does not broaden his perspective and therefore it does not open up new avenues for him. He acts and reacts like an average expatriate. He does not want to send Dimple for a job in Khanna's Emporium. As a male chauvinist, Amit snubs Dimple every time he gets an opportunity. He tells Khanna who has been pressing Amit to send Dimple for a job that Dimple cannot count two and two and that she will ruin this business in a fortnight.

The character Dimple also means that a slight smile on one's face but ironically the Indian wife is not happy as her name. Dimple's joyful name is subverted by a series of oppressions she meets within both India and America and her violent murdering of her husband is to seek freedom. Although family, marriage or prophetic fate forces than to exile, at the end Bharati Mukherjee and her characters dominate their fate and decide a place to live in. In this novel *Wife*, Bharati Mukherjee has concentrated on the female protagonist's disillusionment in her life. The cultural conflict leads her to psychic disorder. She depicts the disorienting and dehumanizing effects of Urban American Society. The novel is an analysis of neurotic woman's responses to conjugal life and its problems. Bharati Mukherjee has explored the psychological recesses of an immigrant. Dimple's splintered self finds solution to her problems only in murdering her husband. By stabbing her husband, she becomes a victim of expatriation and also victim of neurosis.

Even though there is much scope for deeper psychological analysis of the central character, Bharati Mukherjee is content with a superficial presentation. This shortcoming in the novel is quite oblivious. However, Bharati Mukherjee's *Wife* has a special place in her fictional world mainly because it depicts the plight of an Indian expatriate woman and wife very vividly. Her own expatriate experience in Canada and in the United States has given greater authenticity to the narrative. The artist's total control over the progression of events implies autobiographical echoes in the novel. Dimple's story of a disillusioned expatriate certainly prepares the stage for the story of *Jasmine*, an assimilated immigrant and expatriate.

Conclusion

Bharati Mukherjee deals with multicultural society partly from inside and partly from outside. She strives for her native identity and simultaneously endeavours to evolve a new identity in an adopted Canadian and American cultural landscape. In this clash of cultures, she faces an immigrant's cross-cultural confrontation, dislocation, displacement, and cultural identity. Bharati Mukherjee explores such complicated issues as expatriation, immigration and transformation, hope and the myths of India, Canada and America. Her scope is broad, looking at the consequences of large cultural conflicts, identity and socio-political issues for the people and individuals in India, Canada and the United

States. The Indo-American Diasporas Bharati Mukherjee documents the trauma of her protagonists in different contexts. She examines her characters' struggles, anxieties and biases to chronicles, the nuances and details of immigrant psychology and behaviour.

Bharati Mukherjee's life with its dislocations and displacements, explains her compulsive interest in recording the immigrant experience in her fiction. Her experiences in India, Canada and America have left an indelible mark in her sensibility as a person and also an artist. She identifies herself an American not because she is ashamed of her past or Indian origin but because her whole adult life has been lived in the United States. Her artistic agenda is to write about immigrants who are going through the process of making a home in the United States. She constantly exhorts the readers to renegotiate the immigrants' homeland. She writes in the tradition of the immigrant experience rather than the nostalgia of expatriation.

References

- Bhabha, Homi K. *The Location of Culture*. London: Routledge, 1994. Print.
- Chandra, Devi M. and E. Prema. "Dimple as a victim of Trans-migration cultural Impact: A study of Bharati Mukherjee's *Wife*." *Voices of the Displaced: Indian Immigrant Writers in America*, Ed. and Publ. Department of English. Madurai: The Madura College (Autonomous), (April 2011): 86-92. Print.
- Gomez, Christine. "The on - Going Quest of Bharati Mukherjee from Expatriation to Immigration." *Indian Women Novelists: Set III: Vol.3*, ed. by R.K. Dhawan. New Delhi: Prestige Books, (1995): 71-87. Print.
- Jameson, Fredric. *Post Modernism or the Cultural Logic of Late Capitalism*. London: Versov, 1991: 6. Print.
- Mukherjee, Bharati. *Wife*. New Delhi: Sterling Publishers (P) Ltd., 1976.
- Sharma, Charu. and Priyanka Sood. "Hyphenated India: Reading women in Diasporic Writings." *Trends in Indian English Literature*, Ed. T.S. Anand. New Delhi: Creative, 2008. Quoted by Rana, Randeep and Preet Saxena. "Problematizing Diasporic Identities: A Study of Jhumpa Lahiri's *The Namesake*." *The Vedic Path*. 85.3-4 (July-Sep./Oct.-Dec.2011): 124-134. Print.
- Sharma, Ramesh Kumar. "Cross cultural confrontation in the novel *Wife* by Bharati Mukherjee." *Indian Journal of Postcolonial Literature* 14.1 (Jun. 2014): 378:386. Print.
- Swain, S.P. "Dimple in Bharati Mukherjee's *Wife*: A Study of the Lacerated self." *Indian Women Novelists: Set III: Vol.3*, ed. by R.K. Dhawan. New Delhi: Prestige

I go to nature to be soothed and healed, and to have my senses put in order.

— John Burroughs

தமிழ்ச் சொல்லிலக்கண நூல்கள் – ஒரு பார்வை

முனைவர் க. மகேஸ்வரி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, மேலாண்மையியல் புலம்
SRM அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்வி நிறுவனம், காட்டாங்குளத்தூர்

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தொல்காப்பியம் முதல் அறுவகை இலக்கணம் வரையிலான தமிழ் இலக்கண நூல்கள் சொல்லிலக்கணத்தைப் பற்றிக் கூறியுள்ளன. அதன் வகைகள், ஒற்றுமைகள் பற்றி இக்கட்டுரை கூறுகிறது.

கருவிச் சொற்கள் (Keywords): தொல்காப்பியம், அவிநயம், வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், தொன்னூல் விளக்கம், நன்னூல், நேமிநாதம், அறுவகை இலக்கணம்.

முன்னுரை

இலக்கியத்தைப் போலவே இலக்கணம் என்பதற்கும் இலக்கு என்பதே அடிச்சொல்லாகும். இச்சொல் இலக்கு + அணம் என்னும் இரு சொற்களால் ஆனது. இதற்குக் குறிக்கோள் தன்மையை அணுகி உணர்தல் என்னும் பொருள் கூறப்படுகிறது (இரா.இளங்குமரன், இலக்கண வரலாறு, ப. 41). ஆயினும் இலக்கு + அண் + அம் எனப் பிரித்து இலங்குதலை - வெளிப்பாட்டை அணிமைப்படுத்தி - இணைந்து எடுத்துரைப்பது எனப் பொருள்கொள்வது சிறப்பானதாகும். இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறப்பவை இலக்கணங்கள் ஆகும். இதனை, **இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல் (நன்னூல், எழுத்து, நூ.141)** என்று நன்னூலார் எடுத்துரைக்கிறார். எள் இல்லையேல் எண்ணெயைப் பெற முடியாது. அதுபோல இலக்கியம் இல்லையேல் இலக்கணம் இல்லை எனும் தருக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு நூற்பாவை இயற்றியுள்ளனர்.

இலக்கியம் இன்றி இலக்கணம் இன்றே

எள்ளின் றாகில் எண்ணெயும் இன்றே

எள்ளினின்று எண்ணெய் எடுப்பது போல்

இலக்கியத் தினின்றும் எடுபடும் இலக்கணம் (சோம.இளவரசு, இலக்கண வரலாறு, ப.26) என்பது இந்நூற்பா ஆகும். இச்செய்திகளிலிருந்து இலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலக்கணம் தோற்றம் பெறுவது புலனாகிறது. இலக்கணம் என்பதை மொழியின் வரையறை எனக் கருத்துக் கூறுபவர்களும் உண்டு. முன்னோர் இலக்கியங்களில் வருகிற விதிகளையும் விதிவிலக்குகளையும் எடுத்துக்கூறி மொழியை வளர்ப்பதில் இலக்கண நூல்கள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்றன. இவ்வகையில் தமிழ்மொழி ஐந்திலக்கண மரபுடையதாக விளங்குகின்றது. அவை எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்பனவாகும். இவை ஐந்தையும் கொண்ட முதல் நூலாகத் தொல்காப்பியம் விளங்குகிறது.

சொல்லிலக்கணம்

சொல் என்ற சொல்லிற்கு மொழி, பேச்சு, பழமொழி, உறுதிமொழி, புகழ், மந்திரம், சாபம், கட்டளை, புத்திமதி போன்ற பல பொருள்கள் உண்டு. மேலும் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்ற நால்வகைச் சொல்லாலும் சொற்களை வகைப்படுத்தலாம். பொதுவில் சொல் என்பது ஓர் எழுத்தாலும் ஈரெழுத்தாலும் இரண்டற்கு மேற்பட்ட எழுத்துக்களாலும் அமைந்து பொருளை உணர்த்துவதாகும். சொல் என்பதற்கு நான்கு விதப் பொருள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுவதாகத் தற்கால மொழியியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். அவை உருபன் (morpheme), அடிச்சொல் (root), ஓட்டுநிலைச் சொல் (Suffix), வார்த்தை (word) என்பன (முத்துச்சண்முகன், இக்கால மொழியியல், ப. 21). இவை தவிர, **தொடர்மொழி** என்ற பொருளிலும் சொல் வழங்கப்படுகிறது. மேலும் கிளவி, சொல், மொழி என்பனவும் சொல்லிற்குப் பொருளாய்க் கூறப்பட்ட ஒருபொருட் சொற்களாகும். இம்மூன்று சொற்களில் கிளவி என்பது வார்த்தை என்னும் பொருளில் தொல் காப்பியத்தில் மிகுதியாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

சொல் என்பதற்குத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் பல்வகை விளக்கங்களை எடுத்துரைக்கின்றனர். இளம் பூரணர் சொல் என்பதற்கு, **எழுத்தொடு புணர்ந்து பொருள் அறிவுறுக்கும் ஓசை (இளம். உரை, தொல். சொல், முன்னுரை)** என்று விளக்கமளிக்கிறார். சேனாவரையர், **சொல்வாவது எழுத்தொடு ஒருபுடையான் ஒற்றுமை**

யுடையதாய்ப் பொருள் குறித்து வருவது. உரையாசிரியரும் எழுத்தாதல் தன்மையொடு புணர்ந்து என்பார். எழுத்தொடு புணர்ந்து என்றாகலின் ஒருபுடை பொற்றுமையே கூறினார். தன்மையொடு புணர்ந்து என்னாக்கால் ஒரெழுத்தொரு மொழிக்கு எழுத்தொடு புணர்தல் இன்மையின் சொல்லாதல் எய்தாதென்க (சேனா. உரை., தொல். சொல்., முன்னுரை) என்று உரையாற்றுவோரின் இடத்தில் நின்று சொல்லிற்கான பொருளை விளக்குகின்றார். நச்சினார்க்கினியர், சொல் என்றது எழுத்தினான் ஆக்கப் பட்டு இருதிணைப் பொருட்டன்மையும் ஒருவன் உணர் தற்குக் கருவியாம் ஓசையை ஈண்டு ஆக்கப்படுதல் என்றது. ஒரு சொல் கூறுமிடத்து ஒரெழுத்துப் போக ஒரெழுத்துக் கூறுவதல்லது ஒரு சொல்லாக முடியுமெழுத்தெல்லாஞ் சேரக் கூறலாகாமையின் அவ்வெழுத்துகள் கூறிய வடைவே, போயிறிறேனும் கேட்டோர் கருத்தின்கண் ஒரு தொடராய் நிலைபெற்று நின்று பொருளையறிவுறுத்தலை. ஆயின் ஒரெழுத்தொருமொழிக் காக்குதலின்றாலெனின். ஒரெழுத்தொருமொழியைக் கூறியக்கால் அதுவும் செவிப் புலனாய்க் கருத்தின்கணிகழந்து பின்னர் பொருளை யாக்குதலின் அதுவுமாக்குத் தன்மையுடைத்தாயிற்று (நச்சி. உரை., தொல். சொல்., நூ.1) என்று கேட்டோர் நிலையினை நோக்கிப் பொருளுரைக்கிறார். மேலும் சொல்லானது பொருளினை உணர்த்த உதவும் கருவி என்றும் அது பொருளாக நின்றல் இயலாது என்றும் இயம்புகிறார். சொல்லினைப் பொருளை உணர்த்தும் கருவி என்ற நிலையில் மட்டும் கொள்ளாது பொருளொடு தொடர்புடையதாகவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறில்லையாயின் அவை வெறும் ஒலிக் குறியீடுகளாகவே அமையும். எல்லாச் சொற்களுக்கும் பொருள் உண்டு என்பதை, எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்த தனவே (தொல். சொல்., நூ.155) என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா மூலம் அறியலாம். எனவே சொல்லை வெறும் ஒலிக் குறியீடாகவும் தொடர்புபடுத்தும் கருவியாகவும் நோக்குவதைவிடப் பொருளாழம் மிக்க எழுத்துகளின் சேர்க்கையாய்ப் பொருள் கொள்வதே சொல்லின் சிறப்பாகும். சொல்லின் வரைவிலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியம் எவ்வாறு கூறுகிறது என்பதைப் பின்வருமாறு பெ. சுயம்பு விளக்கியுள்ளார்:

இப்பொருள் மனத்தளவில் உணரப்படுகிற அகராதிப் பொருள் (பொருண்மை), மொழி அமைப்பளவில் உணரப்படுகிற இலக்கணப் பொருள் (சொன்மை தெரிதல்) என இருவகைப்படும். இப்பொருள் வெளிப்படையாகவும் (தெரிபு வேறு நிலையில்) குறிப்பாகவும் (குறிப்பின் தோன்றலும்) வெளிப்படும். இவ்வாறு தொல்காப்பியம் சொல்லின் வரைவிலக்கணத்தை விவரிக்கிறது (பெ. சுயம்பு, இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, ப.63).

இத்தொல்காப்பியக் கருத்தையே வீரசோழியமும் நேமி நாதமும் பின்பற்றிச் சென்றுள்ளன. மேலும் தமிழ் மொழியிலுள்ள இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்ற நால்வகை இலக்கியச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. நாடக அரங்கில் பேசப்பெறும் வடசொல், புறச்சொல், ஆகாசச் சொல் போன்றவை

யும் சொற்களை வகைகொள்கின்றன. சொற்கள் உயர் திணை பற்றியும் அஃறிணை பற்றியும் பேசுவன. இதனை,

உயர்திணை என்மனார் மக்கள் சுட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரவ பிறவே

ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே (தொல். சொல்., நூ.1) என்ற நூற்பா உணர்த்துகிறது. உலகில் ஆற்றிவு உடைய மக்கள் மட்டும் உயர்திணை என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். ஓரறிவு முதல் ஐயறிவுடைய உயிரினங்கள் அனைத்தும் உயர்வு அல்லாத திணை, அல்திணை, அஃறிணை என்றாயின. இவ்விரு திணைகளைப் பற்றியும் பேசுவதே சொல்லாகும். எழுத்துக்களால் ஆக்கப்பெற்றது சொல். இச்சொற்கள் ஒரெழுத்து ஒரு மொழியாகவும் அமையலாம்.

சொல்லிலக்கண நூல்கள்

ஒரு மொழியைப் பற்றித் தெளிவாக அறிவதற்குத் துணையாக இருப்பனவற்றுள் முதன்மையானது இலக்கணம் ஆகும். தமிழ் மொழியின் தொன்மைக்கும் பெருமைக்கும் சான்றாக இருப்பது இலக்கணமேயாகும். தமிழில் இலக்கண நூல்கள் பல இருந்தன. அவைகளுள் பல சுவடி நிலையிலேயே அழிந்துபட்டன. சில நூல்கள் மட்டுமே அச்சில் வெளிவந்தன. அவ்வாறு வெளிவந்த நூல்களுள் சொல்லிலக்கணம் பற்றிக் குறிப்பிடும் நூல்களாக 12 நூல்கள் காணப்படுகின்றன.

அவிநயம்

காலத்தால் அழிந்த நூல்கள் பலவற்றுள் ஒன்று அவிநயம். இதன் ஆசிரியர் அவிநயனார். இது தொல்காப்பியம், களவியல், யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை, வீரசோழியம், நன்னூல், களவியியற் காரிகை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பன்னிரு பாட்டியல் போன்றவற்றின் பழைய உரைகளிலிருந்து மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்ற பலவற்றுள் அவிநயமும் ஒன்று. மேலும் மயிலைநாதர், யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர், வீரசோழிய உரையாசிரியர் போன்றோர் பலரும் இந்நூல் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர் (ச.வே. சுப்பிரமணியன், தமிழ் இலக்கண நூல்கள், ப.85). இந்நூல் கி.பி. 5 அல்லது 6 ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி (சங்ககால வரலாற்று ஆய்வு, ப.54). அவிநயம் என்னும் சொல்லைத் தக்கயாகப் பரணியுரை 'நளினத்தையுடையது நளினி, அவிநயத்தால் உடைப்பெயர்ச்சொல் ஈறு திரிந்தது' எனக் குறிப்பிடுகிறது. இந்நூலுக்கு இராச பவுத்திரப் பல்லவதரையன் என்பார் உரை எழுதியதாகத் தெரிகிறது. அவிநய நூற்பாக்கள் மொத்தம் 130 ஆகும். அவற்றுள் சொல்லிலக்கணம் பற்றிய நூற்பாக்கள் 20 என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வீரசோழியம்

தமிழில் தோன்றிய முதல் ஐந்திலக்கண நூல் வீர

சோழியம் ஆகும். இதன் ஆசிரியர் புத்தமித்திரர் ஆவார். சோழ அரசர்களுள் ஒருவனாகிய வீரராசேந்திர சோழன், வீரசோழன் என்றும் அழைக்கப் பெற்றான். அவ்வீரசோழன் பெயரால் எழுதப்பட்டதால் இந்நூல் வீரசோழியம் எனப் பெயர் பெற்றது. சோழநாட்டில் பொன்பற்றியூர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த சிற்றரசர் புத்தமித்திரர் ஆவார். பௌத்த சமயத்தைச் சார்ந்த இவர் காலம் கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். வீரசோழியம் என்பது செய்வித்தோனால் பெயர் பெற்ற நூலாகும். இதனை நன்னூல் மயிலைநாதர் உரையும் புலப்படுத்துகிறது (மயிலைநாதர் உரை, நன்னூல், சொல்., நூ.49). இந்நூலின் விதிகள் அனைத்தும் கட்டளைக்கலித்துறை எனும் யாப்பால் அமைந்துள்ளன. தேமொழியே (1), தூமொழியே (10), கனங்குழையே (28), மெல்லியலே (42) என்னும் சொற்கள் மகடூஉ முன்னிலையாக அமைந்ததற்குரிய சான்றுகளாகும். வீரசோழியத்தில் அமைந்த காரிகைகள் 181 ஆகும். இவற்றுள் 55 காரிகைகள் சொல்லிலக்கணம் கூறுகின்றன.

புத்தமித்திரர் தாம் இயற்றிய சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமைப்படலம், உபகாரப்படலம், தொகைப்படலம், தத்திதப்படலம், தாதுப்படலம், கிரியா பதப்படலம் என்னும் ஆறு படலங்களை அமைத்துள்ளார். அவற்றுள் வேற்றுமை குறித்த செய்திகளை 15 காரிகைகளில் (வேற்றுமைப்படலம்-9; உபகாரப்படலம்-6) எடுத்துக் கூறுகிறார். வேற்றுமை என்னும் தமிழ்ச் சொல்லிற்கு நிகராகக் காரகம் எனும் வடசொல்லைப் பயன்படுத்துவதிலிருந்து புத்தமித்திரரின் வடமொழிப் புலமையை அறியலாம்.

நேமிநாதம்

குணவீரபண்டிதரால் எழுதப்பெற்ற நேமிநாதம் எனும் நூல் எழுத்து, சொல் இலக்கணங்களைக் கூறுவதாகக் காணப்படுகிறது. வெண்பாவால் ஓர் இலக்கண நூலை எழுத முடியும் என்பதை முதன்முதலாக வெண்பாவால் நேமிநாதத்தை எழுதி அதன் ஆசிரியர் நிலை நாட்டினார். நேமிநாதர் என்பவர் சமண தீர்த்தங்கரர் இருபத்து நால்வருள் இருபத்திரண்டாமவராக விளங்கியவர். இவர் பெயராலேயே குணவீரபண்டிதர் இந்நூலை இயற்றியுள்ளார்.

எழுத்ததிகாரம் உட்பிரிவுகள் ஏதும் இன்றியும் சொல்லதிகாரம் தொல்காப்பியர் கொண்ட ஒன்பது இயல்கள் போல மொழியாக்க மரபு, வேற்றுமை மரபு, உருபுமயங்கியல், விளிமரபு, பெயர் மரபு, வினை மரபு, இடைச்சொல் மரபு, உரிச்சொல் மரபு, எச்ச மரபு என்ற ஒன்பது இயல்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது. பெரும்பாலும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார இயல்களின் அடிப்படையிலேயே குணவீரபண்டிதரும் இயல்களை அமைத்துள்ளார்.

நேமிநாதச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் சொல்லதிகாரம் என்ற

தலைப்பில்

தொல்காப்பியக் கடலிற் சொற்றீபச் சுற்றளக்கப் பக்காற்கொண் டோடும் படகென்ப - பல்கோட்டுக் கோமிகா மற்புலனை வெல்லும் குணவர்

நேமிநா தத்தின் நெறி என்ற வெண்பாவை அமைத்துத் தொல்காப்பியக் கடலைக் கடக்க நேமிநாதம் படகாக அமையும் என்பதையும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இதனால் தொல்காப்பியத்தை முன்னுலாகக் கொண்டு இச்சொல்லதிகாரத்தை இயற்றினார் எனக் கருதலாம்.

நன்னூல்

நன்னூலை இயற்றியவர் பவணந்தி முனிவர். இவர்,

பொன்மதிற் சனகைச் சன்மதி முனியருள்

பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி என்ற சிறப்புப் பாயிரத்தால் அறியப்படுகிறார். இவர் ஊர் சனகை என்ற சனகாபுரம் என்றும் இவர் தந்தை சன்மதி முனிவர் என்பது இதனாலேயே அறியலாம்.

நன்னூல் எழுத்ததிகாரம் எழுத்தியல், பதவியல், உயிர் ஈற்றுப்புணரியல், மெய்யீற்றுப்புணரியல், உருபு மயங்கியல் என்ற ஐந்து இயல்களில் 202 நூற்பாக்களில் எழுத்திலக்கணத்தைத் தருகிறது. எழுத்ததிகாரத்தைப் போலவே தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட சொல்லதிகாரத்தையும் இவர் பெயரியல், வினையியல், பொதுவியல், இடையியல், உரியியல் எனும் ஐந்து இயல்களில் 205 நூற்பாக்களில் அடக்கிக் கூறியுள்ளார். வேற்றுமை பற்றிய செய்திகள் 29 நூற்பாக்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பிரயோக விவேகம்

வடமொழியும் தமிழும் ஒன்று என்ற அடிப்படையில் தோன்றிய நூல் பிரயோக விவேகம் ஆகும். இதன் ஆசிரியர் சுப்ரமணிய தீட்சிதர் ஆவார். இந்நூலின் காலம் 17ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். பிரயோகம் என்பதற்குப் பயன்படுத்துதல் என்பது பொருளாகும். பிரயோக விவேகம் என்பது மொழியைப் பயன்படுத்தும் அறிவு பற்றிக் கூறும் நூல். இது சொல்லிலக்கணத்தைப் பற்றி மட்டும் கூறுகிறது. வீரசோழியத்தைப் போல இதுவும் கட்டளைக் கலித்துறைகளால் அமைந்து மகடூஉ முன்னிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே நூற்பாக்களுக்குக் காரிகை என்றே பெயர். வடமொழி அடிப்படையில் தமிழுக்கு இலக்கணம் கூறியிருப்பினும் பெரும்பான்மை தொல்காப்பிய நூற்பாக்களையும் சிறுபான்மை நன்னூல், நேமிநாதம் இவற்றின் நூற்பாக்களையும் கொண்டு விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் 51 நூற்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது.

பிரயோகவிவேகம் நான்கு படலங்களில் சொல் இலக்கணத்தைக் கூறுகிறது. அவை, 1. காரக படலம், 2. சமாச படலம், 3. தத்தித படலம், 4. திங்ங்பு படலம் என்பனவாகும். வீரசோழியம் கூறியுள்ள படலத்தின் பெயர்களுக்கு இடையில் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது.

இந்நூல் முதற்படலமாகிய காரகப் படலத்தினுள் 6 முதல் 17ஆம் நூற்பாவரை வேற்றுமை பற்றிய கருத்துகளைக் கூறுகிறது. தொல்காப்பியம் மூன்று இயல்களில் வேற்றுமையைக் கூறும் நிலையில் இந்நூல் ஒரே இயலில் எட்டு வேற்றுமைகளையும் எடுத்துரைக்கிறது.

இலக்கண விளக்கம்

எழுத்து முதலான ஐந்திலக்கணங்களையும் கூறுகின்ற நூல் இலக்கண விளக்கம் ஆகும். இதனை இயற்றியவர் வைத்தியநாத தேசிகர். இவரைத் திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் என அடைகொடுத்தும் குறிப்பர்.

இலக்கண விளக்கத்தைக் குட்டித் தொல்காப்பியம் எனவும் சிறப்பித்துக் கூறுவர். இது 941 நூற்பாக்கள் கொண்டது. இந்நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் செய்தவர் நூலாசிரியர் மகனாரும் மாணவரும் ஆகிய சதாசிவ நாவலர் ஆவார். இந்நூலின் சொல்லதிகாரம் பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், பொதுவியல் என ஐந்து இயல்களில் 214 நூற்பாக்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகிய நூல்களின் நூற்பாக்கள் பாதிக்கு மேல் அமைந்துள்ளன. வேற்றுமை குறித்த செய்திகள் 34 நூற்பாக்களில் இடம்பெறுகின்றன. இதன் ஆசிரியர் பொருள் மயக்கம், உருபு மயக்கம் என்ற இரண்டும் வேற்றுமைக்கண் தோன்றும் என்னும் தொல்காப்பியரின் கருத்தை அடியொட்டி நூற்பா யாத்துள்ளார். இதனைப்,

**பொருண்மயங் குதலும் உருபுமயங் குதலும்
தெரிநிலை யுடைய வேற்றுமைக் கண்ணே (நூ.217)**
எனும் இலக்கண விளக்க நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது.

இலக்கணக் கொத்து

தமிழ் இலக்கண வரிசையில் அமையும் ஒரு சிறந்த சொல்லிலக்கண நூல் இலக்கணக் கொத்து. இதன் ஆசிரியர் சுவாமிநாத தேசிகர். இந்நூல் பாயிரம் (12), மற்றும் வேற்றுமையியல் (52), வினையியல் (22), ஒழிபியல் (45) என்னும் மூவியல்களையும் சேர்த்து 131 நூற்பாக்கள் உடையது. சுவாமிநாத தேசிகர் வேற்றுமைகளைக் கருத்தா, செயப்படுபொருள், கருவி, கொள்வோன், நீக்கம், குறை, இடம் என்ற நிலைகளில் பகுத்துக் கொண்டுள்ளார்.

தொன்னூல் விளக்கம்

தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத பிற நாட்டினர் செய்த முதல் தமிழ் இலக்கண நூல் தொன்னூல் விளக்கம். இதனை இயற்றியவர் கான்ஸ்டைன் டன் ஜோசப் பெஸ்கி என்ற வீரமாமுனிவர் ஆவார். 1680 நவம்பர் 8ஆம் நாள் இத்தாலி நாட்டுக் காத்திகினியோன் என்னும் ஊரில் பிறந்தார். தம் 18ஆம் அகவையில் துறவு மேற்கொண்டு கிறித்தவ அவையில் சேர்ந்தார். இவர் சதுரகராதி, தேம்பாவணி, கொடுந்

தமிழ் இலக்கணம், செந்தமிழ் இலக்கணம் போன்ற நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். பிற நாட்டில் பிறந்து தமிழ்நாடு வந்து தமிழுக்குத் தொண்டாற்றிய பலருள் வீரமாமுனிவரும் ஒருவர். தம் 30ஆம் அகவையில் பிறமொழியைக் கற்று அதில் பல சிறந்த நூல்களைப் படைக்கும் புலமை பெற்று விளங்கியதால் உலக வரலாற்றில் இவருக்குத் தனி இடம் உண்டு. தொன்னூல் விளக்கம் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய ஐந்தையும் விளக்கும் இலக்கணம் ஆகும். இவ்வெந்தும் அதிகாரம் என்னும் பெயரால் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் மொத்த நூற்பாக்கள் 370 ஆகும். அவற்றுள் சொல்லதிகாரம் 102 நூற்பாக்களால் ஆனது.

இந்நூலின் சொல்லதிகாரம் 1. சொற்பொதுவியல், 2. பெயர், 3. வினைச்சொல்லியல், 4. இடைச்சொல்லியல், 5. உரிச்சொல்லியல் என ஐந்தாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் வேற்றுமை குறித்த செய்திகள் 34 நூற்பாக்களில் இடம்பெறுகின்றன. இந்நூலின் காலம் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டாகும். இந்நூல் முதலாவதாக 1838 இல் பதிப்பிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. 1864இல் அமிர்தநாதர் நாகையில் பதிப்பித்தார். அடுத்து 1891 இல் சீனிவாசராகவா என்பவர் பதிப்பித்தார் (ந.மு. வேங்கடசாமி, இலக்கணக் கட்டுரைகள், பக்.71-79).

முத்துவீரியம்

தமிழ்மொழியின் ஐந்திலக்கண மரபைக் கூறும் நூல்களுள் ஒன்று முத்துவீரியம் ஆகும். இது தொல்காப்பியத்தை அடுத்து மிகுதியான நூற்பாக்களைக் கொண்டது. இதன் ஆசிரியர் முத்துவீர உபாத்தியாயர்.

ஐந்து அதிகாரங்களைக் கொண்ட முத்துவீரியத்தில் அமைந்த நூற்பாக்களின் எண்ணிக்கை 1288 ஆகும். பெயரியல், வினையியல், ஒழிபியல் என்னும் மூன்று பிரிவுகளையுடைய சொல்லதிகாரத்தில் 311 நூற்பாக்கள் அமைந்துள்ளன. இந்நூலில் வேற்றுமை குறித்த செய்திகள் 20 நூற்பாக்களில் அமைகின்றன. முதலில் வேற்றுமையைக் கூறிப் பின்பு அதன் பொருள் நிலையை விளக்குவது இந்நூலின் தனிச்சிறப்பாகும். முத்துவீர உபாத்தியாயர் இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருள் நிலையை விளக்குமிடத்தில் தொல்காப்பியரைச் சற்று அடியொட்டிச் செல்கிறார். இதனைக்

**காப்பின் ஒப்பின் ஆக்கலின் அழித்தலின்
அடைதலின் ஈத்தலின் அஞ்சலின் உடைமையின்**

அன்ன பிறவும் அதன்பய நிலையே (நூ.514) என்னும் நூற்பா எடுத்துரைக்கிறது. முத்துவீரியம் என்பது உரையொடு அமைந்த நூலாகும். இவ்வுரையை எழுதியவர் இந்நூலுக்கு இரண்டு சிறப்புப் பாயிரங்கள் இயற்றிய திருப்பாற்கடல் நாதன் கவிராயர் ஆவார். இவர் சி.டி.இரேனியல் எனும் ஜெர்மன் அறிஞரின் ஆசிரியராவார். அம்பலவாணகவிராயருடைய மாணாக்கருள் இவர் சிறந்தவர் என்று சோம. இளவரசு குறிப்பிடுகிறார் (சோம. இளவரசு, இலக்கணவரலாறு, ப. 207).

சுவாமிநாதம்

தமிழில் தோன்றிய ஐந்திலக்கண நூல்களுள் ஒன்று சுவாமிநாதம் ஆகும். இதன் ஆசிரியர் சுவாமி கவி ராயர் ஆவார். ஐந்திலக்கணமாகிய சுவாமிநாதத்தின் ஒவ்வொரு அதிகாரமும் மூன்று இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. நூலின் முற்பகுதியில் நூல்வழி என்ற தலைப்பில் பொதுப்பாயிரம், சிறப்புப் பாயிரம் என்ற இரண்டும் விளக்கப்படுகின்றன. 201 விருத்தங்கள் கொண்ட இந்நூலில் 37 விருத்தங்களில் சொல் பற்றிய இலக்கணம் இடம்பெற்றுள்ளது. அவற்றில் சொல்லிலக்கணம் எனும் சொல்லாட்சியை ஆசிரியர் அமைத்துள்ள விதம் சிறப்பிற்குரியதாகும். இந்நூல் வேற்றுமை குறித்த செய்திகளை 7 விருத்தங்களில் எடுத்துரைக்கிறது. ஆகுபெயர் வேற்றுமை, எட்டுவகை வேற்றுமை, மயக்கங்கள், விளியேலாப் பெயர்களும் வேற்றுமையும் என்பன அதன் உட்பிரிவுகளாகும். எண்வகைவேற்றுமைகளையும் இரண்டே விருத்தங்களில் குறிப்பிடுவது ஆசிரியரின் புலமைக்குச் சான்றாகும்.

அறுவகை இலக்கணம்

தமிழ்மொழியின் இலக்கண அடிப்படை மூன்றிலக்கணம் ஆகும். அதன் விரிவு ஐந்திலக்கணமாகும். அவ் ஐந்திலக்கண வகையையோடு புலமை என்பதனைச் சேர்த்து ஆறாம் இலக்கணமாய் அறுவகை இலக்கணம் என்னும் ஒரு நூல் தோற்றம் பெற்றது. இதன் ஆசிரியர் வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் ஆவார். இந்நூலின் நூற்பாக்கள் மொத்தம் 799; காலம் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். இந்நூலில் வேற்றுமை குறித்த செய்திகள் ஓரிரு நூற்பாக்களில் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் வேற்றுமை உருபுகளை ஆசிரியர் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை. தண்டபாணி சுவாமிகளின் வேற்றுமை குறித்த பார்வைக்கு,

அசைகளில் சிற்சில மொழிகளின் ஈற்றுஉற்று

ஒவ்வொரு விதப்பொருள் உணர்த்தல் உண்டு அவற்றை வேற்றுமை இனம் என விளம்புநர் சிலரே (நூ.228)

என்னும் நூற்பாவைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம். வேறு இலக்கண நூலிலிருந்து ஒரு நூற்பாக்கூட எடுத்துத் தம்நூலில் இணைத்துக்கொள்ளவில்லை என்பது இவரின் புலமை அறிவிற்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

தொல்காப்பியம்

தமிழ்மொழியின் இலக்கணக் கூறுகளை முறைப்படுத்திக் கூறுகிற நூல்களுள் முதலிடம் பெறுவது தொல்காப்பியம் ஆகும். இது எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளையும் நான்மரபு முதலான 27 உட்பிரிவுகளையும் கொண்டது. பெரும் பிரிவு அதிகாரம் எனவும் உட்பிரிவு இயல் எனவும் பகுக்கப்பட்டன. நூலின் தொடக்கத்தில் பாயிரத்திற்குரிய இலக்கணத்தோடு முழுவதும் பொருந்திய, சிறப்புப்பாயிரம் ஒன்று இடம்பெற்றுள்ளது. அதனை இயற்றியவர் தொல்காப்பியரோடு ஒருங்கு கற்ற பணம்

பாரணார் ஆவார். இந்நூலில் அமைந்த நூற்பாக்கள் 1610 ஆகும். நூற்பா எண்ணிக்கை உரையாசிரியர் களிடையே வேறுபடுகின்றன. குறிப்பாகச் சொல்லதி காரத்தில் இளம்பூரணர் கணக்கின்படி 456 நூற்பாக்களும், சேனாவரையர் கணக்கின்படி 463 நூற்பாக்களும் தெய்வச்சிலையார் கணக்கின்படி 453 நூற்பாக்களும் உள்ளன. பொதுவில் தொல்காப்பியத்தின் மூன்று அதிகாரத்திற்கும் சேர்த்து 1612 நூற்பாக்கள் எனப் பேராசிரியர் கு.சுந்தரமூர்த்தி காட்டும் கூட்டுத்தொகை ஆகும் (கு.சுந்தரமூர்த்தி, தொல். எழுத்து, முன்னுரை, ப.3).

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் சொற்களின் சிறப்பிலக்கணத்தை உணர்த்துகின்றது. சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காகக் கொண்டு அவற்றின் இலக்கணம் கூறியுள்ளது. இவற்றில் வேர்ச்சொற்கள் எனப்படும் உரிச்சொற்களின் பொருள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. தவிர, வேற்றுமையின்றி நாம் பேசுவோ எழுவோ முடியாது. அவ்வேற்றுமைக்குத் தொல்காப்பியர் மூன்று இயல்களை வகுத்ததோடு மட்டுமன்றி பிற இடங்களிலும் வேற்றுமை பற்றிய செய்திகளைக் கூறிச் சென்றுள்ளார்.

தொகுப்புரை

இலக்கியத்திற்கு எழுந்தவையே இலக்கணங்கள். அவ் விலக்கணங்களில் எழுத்தினால் ஆன சொல்லிற்கு இலக்கணம் கூறுவதாகப் பல நூல்கள் எழுந்துள்ளன. அவற்றுள் தொல்காப்பியம், அவநயம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், பிரயோக விவேகம், இலக்கண விளக்கம், இலக்கணக் கொத்து, தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், அறுவகை இலக்கணம் போன்ற நூல்கள் சிறப்பாக எடுத்துரைப்பதை இக்கட்டுரை வெளிக்கொணருகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

இளங்குமரன், இரா., இலக்கண வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1990.

இளவரசு, சோம., இலக்கண வரலாறு, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2003.

சாமிநாதையர், உ.வே. (ப.ஆ.), நன்னூல் - மயிலைநாதர் உரை, உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, 1965.

சுந்தரமூர்த்தி, கு., (ப.ஆ.), தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, 1965.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., தமிழ் இலக்கண நூல்கள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2007.

சுயம்பு, பெ., இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2004.

முத்துச்சண்முகன், இக்கால மொழியியல், ஆனந்தா பதிப்பகம், மதுரை, 1992.

வேங்கடசாமி, ந.மு., இலக்கணக் கட்டுரைகள், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 1996.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி, சங்ககால வரலாற்று ஆய்வு, வெற்றியரசி பதிப்பகம், சென்னை, 1988.

சுவடிப் பதிப்புகளின் தாக்கம் The Influence on Knowledge of Trace Version

முனைவர் இரா. சித்திரவேலு

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வுத் துறை

மருதுபாண்டியர் கல்லூரி (இணைவு: பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்)

தஞ்சாவூர் 613 002

ஆய்வுச் சுருக்கம்

உலகிலுள்ள தொன்மையான மொழிகளுள் தமிழும் ஒன்று. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிப் பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் என வளர்ந்து கதை, கட்டுரை, கவிதை இலக்கியங்கள் தோன்றின. தொல் காப்பியம் முதற்கொண்டு அதன்பின் தோன்றிய சங்க இலக்கியங்களும், பிற்கால இலக்கியங்களும் இன்று கிடைப்பதற்குக் காரணம் பனையோலைகளே ஆகும். கல், செப்பேட்டிற்குப்பின் தென்னிந்தியாவில் எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்டவை பனையோலைகளாகும். பனையோலையில் எப்பொழுது முதலில் எழுதப்பட்டது என்று கூற இயலாது. எழுதுவதற்கு எளிமையாகவும், சரியாகப் பராமரித்துவந்தால் நீண்ட நாட்கள் அழியாமலும் இருக்கும் தன்மையினதாலும் பனையோலைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. பல்வேறு இயற்கைக் காரணங்களால் ஓலைகள் அழிவுற்றாலும் அதில் எழுதப்பட்ட கருத்துகள் அழிவுறக்கூடாது எனப் பிரதி எடுத்துள்ளனர். அவ்வாறு எழுதப்பட்ட ஓலைச்சுவடிகள் கோயில்கள், அரண்மனைகள், சமய வளர்ச்சிக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட மடங்கள் மற்றும் கற்றறிந்த அறிஞர்களின் இல்லங்களில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு சிதறுண்டு கிடந்த ஓலைகளைத் தொகுத்து முறைப்படுத்தும் பணி தோன்றி நிறைவேறிய பதிப்புப் பணிக்கான வித்து ஊன்றப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். முன்னையோரின் புலமையையும் தமிழின் தொன்மையையும் அறிவதற்குத் துணையாக நிற்கும் சங்க நூல்களைச் சுவடிகளில் எழுதிப் போற்றிப் பாதுகாத்தனர். அதன் தாக்கமே இன்று பயன்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற பல்வேறு துறைகளின் நூல்களாக விளங்குகின்றன. ஓலையில் சுவடி, சொல் வரையறை, உருவாக்கும் முறை, சுவடியின் தன்மை, சுவடிநூல், சுவடிகள் போன்றவற்றை ஆய்வது நோக்கமாகும்.

கருவிச்சொற்கள் (Keywords): ஏடு, ஓலை, ஓலைச்சுவடி, தாள்சுவடி, சுவடி, சுவடிப்பதிப்பு, தாள், பதிப்பு, பிரதி.

Note: This article is strictly following the guidelines given in the MLA Handbook for Writers of Research Papers, 7th Edn., 2009.

முன்னுரை

சுவடிகளினின்றும் அச்சேறிய நூல்களின் பதிப்பு முறை, தோன்றிய காலம் முதல் இன்றுவரை அதன் வடிவம், தன்மை முதலானவற்றில் காணும் முதிர்ச்சி, முன்னேற்றம் ஆகியன யாரால் எவ்விதம், எவற்றில், எதனால் அமைந்துள்ளன என அளவிடுதல் பதிப்பு வரலாறு ஆகும். ஒரு விதை முளைத்து, பின் படிப்படியே வளர்ந்து முழுமையடைவதுபோல எல்லாச் செயல்களும் தோற்றம் முதல் இறுதிவரை பல மாற்றங்களைப் பெறுகின்றன. அன்று சுவடியிலிருந்தனவற்றை அழிந்துவிடா வகையில் படியெடுத்துப் பாதுகாத்த எண்ணற்ற தமிழ்ச் சான்றோரும் (எழுதுவித்தோர், எழுதியோர்) பதிப்புப் பணிக்குப் பால்வார்த்தோராவர். தமிழ் மீதுள்ள பற்றாலும், குறிப்பிட்ட நூல்/ஆசிரியர் மீதுள்ள விழைவாலும் சமயத் தாக்கத்தாலும் இன்னோரன்ன பிற காரணங்களாலும் பல்வேறு சுவடிகளையும் ஒருங்கே அரிதின் முயன்று தொகுத்து அரசினரும், மதத்தினரும் ஏனையோரும் இவண் எண்ணற்குரியவராயினர்.

சிதறுண்டு கிடந்த சங்கத் தனிப்பாடல்களைத் தொகுத்து முறைப்படுத்தும் பணி தோன்றி, நிறைவேறிய பதிப்புப் பணிக்கான வித்து ஊன்றப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம். ஐங்குறுநூற்றைத் தொகுத்த புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் தொகுப்பித்த யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, அகநானூற்றைத் தொகுத்த உப்பூரி குடிகிழார் மகனார் உத்திரசன்மர் தொகுப்பித்த பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி போன்றோர் தொகுத்தலில் ஈடுபட்டதால் பதிப்புத் தோற்றத்திற்கு ஊற்றுவாயாக அமைந்தது. **இதையும் கூடப் பெரிதும் அறிவற்ற நன்றி கெட்ட தமிழ்மக்கள் நெருப்பிலும் நீரிலும் போட்டுப் பாழாக்கிவிட்டனர். எஞ்சிய சுவடிகளைச் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையுடல் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையரும், இவர்களை அடியொற்றிய பெருமக்களும் காப்பாற்றிக் கொடுத்துள்ளனர்** என்பர் ந.சஞ்சீவி (ப.4)

இலக்கியம், இலக்கணம், மருத்துவம் முதலிய பொருள் களில் அமைந்த தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள் தம் பொரு ளாலும் மொழியாலும் நாட்டை வளப்படுத்தி வாழ் விகின்றன. சுவடிப்பதிப்பு நெறி தமிழ் இலக்கிய இலக்கண உலகிற்குச் செய்துள்ள பங்களிப்பு அளவி டற்கரியது. சுவடிப்பதிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கா விட்டால் இன்று தமிழர்கள் பெருமைப்பட்டுக்கொள் ளும் சங்க இலக்கியம், தொல்காப்பியம் போன்ற பழந் தமிழ் நூல்கள் பல கிடைத்திருக்க வாய்ப்பே இல் லாது போயிருக்கும். சுவடிச் செல்வமே தமிழ்ச் செல் வம். இன்று அரசியலுக்குப் பயன்படுத்தி ஆதாயம் தேடும் தமிழ்ச் செல்வத்தைத் தாயைப்போல் காப்பாற் றிக் கொடுத்ததும் கொடுப்பதும் தமிழ்ச் சுவடிகளே. கடல் கொண்டதுபோகக் கண் கண்டதாக இப்போது கிடைக்கும் இன்பத்தமிழ் எல்லாம் இந்தச் சுவடிகள் இட்ட பிச்சைதான்.

முன்னோர் பயன்படுத்திய எழுதுபொருள் பனையோ லையாகும். ஒருசில நாட்டினர் ஒருவகைக் கோரைப் புல்லின் தாள்களையும், மூங்கில் சில்களையும் எழுது பொருள்களாகப் பயன்படுத்தினர். ஆடு, மாடு முதலிய வற்றின் தோல்களையும் எழுதுபொருளாகப் பயன் படுத்திய நாடுகளும் உண்டு நாட்டின் இயற்கைக்கு ஏற்பப் பண்டைத் தமிழர் பனையோலையைத் தேர்ந் தெடுத்துக்கொண்டனர்.

சுவடிப்பதிப்பின் முன்னோடிகள்

ஏட்டுச் சுவடியிலுள்ளவற்றைத் தமிழறிஞர்கள் மட்டுமன் றித் தமிழர் அனைவரும் பிறரும் அறிய அச்சில் வெளியிட வேண்டுமென்ற உந்துதலை தமிழருக்குத் தோற்றுவித்த சீகன்பால்கு போன்ற கிறித்தவப் பாதிரி மார்கள் தூண்டுகோலாக இருந்தனர். தமிழில் நிறுத் தற் குறியீடுகளின் பயன்பாட்டினை வெளிப்படுத்திப் அதனைப் பின்பற்றச் செய்தவர் ஆறுமுக நாவலர் (கி.பி.1822-1879). சங்க இலக்கியத்தைக் கலித்தொகை வழி முதன்முதல் கி.பி.1887இல் உலகிற்கு அறிமுகப் படுத்திய பெருமைக்குரியவர் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (கி.பி.1832-1901), உ.வே.சாமிநாதையர் (கி.பி. 1855-1942), களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் (கி.பி.1795-1852), சந்தி பிரித்துப் புதுப்பிக்க முற்பட் டவராக எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை முதலானோர் பதிப்பு முன்னோடிகளாய் விளங்கிச் சுவடிப் பதிப்பு வளர்ச் சிக்கு வளம் சேர்த்தனர். திரு.வி.க. வாழ்க்கைக் குறிப் புகள்நூலில் பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீடுகளுக்குக் கால் கொண்டவர் ஆறுமுக நாவலர்; சுவர் எழுப்பி யவர்தாமோதரம்பிள்ளை; கூரை வேய்ந்து நிலையம் கோலியவர் சாமிநாதையர் என்று பாராட்டியுள்ளார்.

ஏடும் ஓலையும்

பனையுள் ஒன்றான தாளிப்பனை, சீதாளம் என்றும் கூறப்படும். அதன் ஓலையையும் எழுதப் பயன்படுத் தினர். மாதவி கோவலனுக்குத் தாழைமடலில் முடங் கல் வரைந்த செய்தியைச் சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கிறது.

ஆதலால், தாழை மடலையும் எழுதுவதற்குத் தமிழ் முன்னோர் பயன்படுத்தினர் என அறியலாம். ஓலை என்பது வெறும் ஓலையை அல்லாமல் முடங் கல் எழுதப்பட்ட ஓலையையும் குறித்தது. ஓர் அரசர் மற்றோர் அரசருக்குத் தூதர்வழி முடங்கல் ஓலை யின் மேல் முத்திரையிட்டு அனுப்பும் வழக்கமும் இருந்ததைக் கலித்தொகை (94:42), சிலப்பதிகாரம் (13:76) முதலியவற்றால் அறியலாம்.

ஏடு

எழுதப்பெற்ற அல்லது எழுதவிருக்கும் ஓலைகளை ஏடு என்ற பெயரால் பழங்காலத்தில் அழைத்தனர். எழுதப்பெற்ற ஏடுகளைச் சிலப்பதிகாரம் (15:58),

வடமொழி வாசகஞ் செய்தநல் ஏடு எனவும், எழுத விருக்கும் ஏடுகளை (28. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம், பா.796:1-2),

நீடுமெய்ப் பொருளின் உண்மை நிலைபெறுந் தன்மை யெல்லாம் ஏடுற வெழுதி எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

ஓலை

எழுதப்பெற்ற ஓலை எழுதிய நூலுக்குப் பெயராக அமைந்து விட்டது. இதனை மண்மகளிலம்பகம், ஒட்டித்தான் விடுத்த வோலை யுளபொரு ளுரைமி னென்ன (சீவகசிந்தாமணி, 2143:2) எனவும், ஓலைக் கணக்கர் ஒலியடங்க புன்செக்கர் (நாலடியார், 397:1) எனவும் பல இலக்கியச் சான்றுகள் மூலம் எழுதப் பட்ட நூல்களுக்கு ஓலை என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. ஓலையில் தன் கருத்துச் சுவட்டைப் பதித்த மனிதன் அதைச் சுவடி என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளான். இதனால் ஓலை தயாரித்தலைச் சுவடி சேர்த்தல் என்றும், ஓலையில் எழுதுதலைச் சுவடி எழுதுதல் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சுவடி - சொல் வரையறை

சுவடி எனும் சொல் எழுதப்பட்ட நூலைக் குறிக்கும் காரணப்பெயராகும். எழுதிய பொருட்களைத் தோடு, மடல், ஓலை, ஏடு, இதழ், தந்திரம், தூக்கு, பனுவல், நூல், புத்தகம் எனப் பல்வேறு பெயர்களில் குறிப் பர். இப்பெயர்கள் எழுதப்பட்ட ஏட்டிற்கும், நூலுக்கும் ஆகுபெயர்களாக வழங்கிவருவதுபோல் சுவடி எனும் பெயரும் காரணப்பெயராக அமைந்துள்ளது. எழுத்துக் கள் பதியுமாறு (சுவடு) எழுதப்பெற்ற ஏடுகளின் தொகுப்பு சுவடி எனப் பெயர் பெறுகின்றது. சுவடு என்னும் சொல் பல்வேறு இலக்கியங்களில் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. சான்றாக, பூவாரடிச் சுவடு என் தலைமேல் பொறித்தலுமே (241:7:3) எனும் மாணிக்க வாசகர்பாடலிலும், யாதும் சுவடு படாமல் ஐயாறடைகின்ற போது (IV:3:21:3) எனும் திருநாவுக்கரசர் பாடலிலும் சுவடு என்னும் சொல் பதித்தலை உண்டாக்கும் குறியினைக் குறிக்கிறது. ஓலையைத் தேர்வு செய்து அவ ரவர் விருப்பம்போல் ஓர் அளவாக நறுக்கி எடுத்துக்

கொள்வர். நறுக்கி எடுப்பதை *ஓலை வாருதல்* என்பர். ஓலையை ஒத்த அளவாக நறுக்கி இணைச் சேர்த்தலைச் *சுவடி சேர்த்தல்* என்பர். சுவடி என்பது இணையான ஓலை என்பதேயாம். இணையான தடத்தைச் *சவடு* என்பதும், இணையான காளைகளைச் *சுவடிக் காளைகள்* என்பதும், இணையான பிள்ளைகளைச் *சுவடிப் பிள்ளைகள்* என்பதும் இன்றும் கேட்கக் கூடியவையேயாம். இணை என்னும் பொருள் தரும் சுவடி என்று இரா. இளங்குமரன் தன் சுவடிப் பதிப்பியலில் குறிப்பிடுகிறார்.

சுவடி உருவாக்கும் முறை

ஓலையின் நீளத்திற்குத் தக்கவாறு ஒரு துளையோ இரு துளையோ இருவர்பு. புத்தகங்களுக்கு அட்டை கட்டுவதுபோல, ஏட்டுச் சுவடியின் இரு பக்கங்களிலும் இரண்டு மரச்சட்டங்களைச் சேர்ப்பர். இச்சட்டத்திற்குக் *கம்பை* என்று பெயர். ஏட்டுச் சுவடியைக் கட்டுவதற்குக் கயிற்றைப் பயன்படுத்துவர். கயிற்றின் தலைப்பில் பனையோலையை அதன் ஈர்க்குடன் கிளிமூக்குப்போலக் கத்தரித்துக் கட்டியிருப்பர். அதற்குக் *கிளிமூக்கு* என்பது பொருள். அது கயிறு உருவிக் கொண்டு வராமல் தடுக்கும் தடையாகும். ஒற்றைத் துளையுடைய சுவடியைக் கயிற்றால் மட்டும் கட்டுவர். இரட்டைத் துளையுடைய சுவடிகளைப் பொருத்தும் சட்டத்தின் ஒரு துளையில் *சுள்ளாணி* என்னும் ஒரு குச்சியைப் பொருத்தியிருப்பர். சுள்ளாணியை *நாராசம்* என்றும் கூறுவர். ஏட்டின் ஒரு துளையைச் சட்டத்திலுள்ள சுள்ளாணியில் பொருந்துமாறு சேர்ப்பர். மற்றொரு துளையுடைய கயிற்றை இழுத்துக் கட்டுவர். சுள்ளாணியும் கட்டும் ஏடுகள் கலையாமலும், உதிர்ந்து போகாமலும் காக்கும் சட்டங்களோ ஏடு பழுதுபட்டுப் போகாமல் இருக்க உதவும்.

சுவடி பாதுகாக்கும் முறை

மஞ்சளை அரைத்து ஏடுகளில் பூசுவர். வசம்பு, மணித் தக்காளி இலைச்சாறு, ஊமத்தை இலைச்சாறு, மா இலைக் கரி, அருகம்புல் கரி ஆகியவற்றைக் கூட்டிச் சேர்த்த ஒருவகை மையையும் தடவுவர். இவற்றால் ஏட்டிலுள்ள எழுத்துத் தெளிவாகத் தெரியும். கண்ணுக்கும் குளிர்ச்சியுண்டாகும். ஏடும் பூச்சி முதலியவற்றால் அரிக்கப்படாது. ஏடுகளில் இவ்வாறு மை தடவிப் படிக்கத் தொடங்குவர். இதனை *மையாடல்* என்பர். சுவடிகளைப் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்கும் எடுத்துச் செல்வதற்கும் பயன்படுத்திய பலகையைத் *தூக்கு* என்பர். *அசை* என்றும் கூறுவர். *சவளி* என்பார் சேக்கிழாரடிகள் என இரா. இளங்குமரன் (ப. 23) குறிப்பிடுகிறார்.

சுவடியில் எழுதும் முறை

ஏட்டில் எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்திய கருவி *எழுத்தாணி* எனப்பெற்றது. *ஆணி* என்பது பல பொருள் தரும் சொல் ஆகலின் வெளிப்பட விளக்குவதற்காக எழுத்தாணி என்னும் பெயரைப் பெற்றது. *பித்திகைக்*

கொழுமுறை ஆணி என இளங்கோவடிகள் உரைப்பதால் *ஆணி* என்னும் பெயர் வழக்கம் புலப்படுகிறது. எழுத்தாணியை *ஊசி* எனும் வழக்கே மிகுதியாக இருந்தது என்பதை இலக்கியங்களால் அறியலாம் (பரி.1767). எழுத்தாணியின் பெயர் *கண்டம்*, *ஊசி* என *நாமதீபநிகண்டு* (ப.125) குறிப்பிடுகிறது.

எழுத்தாணிகளில் *குண்டெழுத்தாணி*, *வாரெழுத்தாணி*, *மடக்கெழுத்தாணி* என வெவ்வேறு வகையுண்டு. வாரெழுத்தாணிக்குப் பனையோலையினாலே உறை செய்து அதற்குள் செருகி வைப்பர். மடக்கெழுத்தாணிக்குப் பிடி இருக்கும். மடக்கிக் கொள்ளலாம். அந்தப் பிடி மரத்தினாலோ தந்தத்தினாலோ மாட்டுக் கொம்பினாலோ அமைக்கப்படும். ஒரு *பக்கம் வாருவதற்குக் கத்தியும் மறுபக்கம் எழுதுவதற்கு எழுத்தாணியும் அமைந்ததைப் பார்த்தே பேனாகத்தி என்ற பெயர் வந்ததென்று தோன்றுகிறது. ஒரு பக்கத்தில் இரண்டு கத்தியும் ஒரு பக்கம் இரண்டு எழுத்தாணிகளும் உள்ள மடக்கெழுத்தாணிகளும் இருந்தன* என்று *நல்லுரைக்கோவை* (ப.145) குறிப்பிடுகிறது. மேலும், சுவடியில் எழுதுபவர்கள் எழுத்தாணியை வலக்கையில் பிடித்தும் இடக்கையில் ஏட்டைப் பிடித்தும் இருப்பர். எழுதும்பொழுது இடக்கைப் பெருவிரல் நகத்தில் சிறிதளவு பள்ளஞ்செய்து அந்த இடத்தில் எழுத்தாணியைச் சார்த்திக் கொண்டு எழுதுவர். நாம் இக்காலத்தில் காகிதத்தில் எழுதுவதைப் போன்றே வேகத்தோடு ஏட்டில் எழுதுவதுண்டு என எழுதும் முறையை *நல்லுரைக்கோவை* கூறுகிறது (ப.145).

ஏட்டில் எழுத்தாணியால் எழுத மக்கள் சில முறைகளை மேற்கொண்டனர். ஏடுகளில் இரு பக்கமும் எழுதுவதால் புள்ளியிடுவதைத் தவிர்த்தனர். எழுத்து வடிவத்தையும் பிறமொழிகள்போலச் செங்குத்து வசமாகவோ, நேர்கேட்டு வசமாகவோ அமைக்காமல் சாய்வு நிலையிலும் வட்ட நிலையிலும் அமைத்தனர். இவற்றால் ஏடு முறிவினின்று பாதுகாப்புப் பெற்றது. மேலும் எகர, ஒகர, உயிர்மெய் எழுத்துக்களில் குறிலையும் நெடிலையும் ஒன்றாகவே அமைத்தனர். இடையின 'ர'வுக்கும் *காலுக்கும் வேறுபாடு* உணர முடியாது. இதுபற்றி, *இது கொம்பு, இது சுழி என்று வேறு பிரித்து அறியமுடியாது மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியே இராது ரகரத்துக்கும் காலுக்கும் வேற்றுமை தெரியாது. சாபம் சரபமாகத் தோன்றும். ஒரிடத்தில் 'சரடு' என வந்திருந்தது. அந்த வார்த்தையைப் பல காலம் 'சாடு' என்றே எண்ணிவந்தேன். 'தான்' என்பதைத் 'தான்' என்று நினைத்தேன். இடையின 'ர'கரத்துக்கும் வல்லின நகரத்துக்கும் பேதம் தெரியாமல் மயங்கின இடங்கள் பல* (சாமிநாதையர், ப.147) என விளக்கம் காணப்படுகிறது.

சுவடிப் பிரதி செய்வதில் பிழை

இப்போதுள்ள அச்சுமுறை போல ஆயிரக்கணக்கில் பிரதிசெய்யும் முறை பண்டு இல்லாததால் சுவடிப் பிரதிகள் ஒருசில கல்வி நிலையங்களிலும் மடாலயங்

களிலும் புலவர்களின் வீடுகளிலுமே இருந்தன.

கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட சுவடிகளே இப்போது கிடைக்கின்றன. ஏட்டில் பிரதி செய்து நூல்களைப் பாதுகாக்கப் பல முறைகளையும் மக்கள் தேவைக்கேற்பச் சுவடியில் நூலைப் பெயர்த்தெழுதினர். இம்முறையில் ஒருவர் படிக்கப் பலர் அதைக் கேட்டு எழுதும் பழக்கமும் இருந்தது. இதனால் ஒரே சமயத்தில் பல பிரதிகள் கிடைக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்தக் கேட்டெழுதும் முறையில் எழுதுபவர் கவனக்குறைவாலும், அறியாமையாலும், கேட்கும் சக்திக்கேற்பவும் ஏட்டில் பலவகைப் பிரதிபேதங்களும் பிழைகளும் ஏற்படலாயின என்பர் (இராமன் & பரமசிவம், ப.7).

வட்டாரங்களுக்கேற்பப் பேச்சின் ஒலி மாறுபாட்டால் அவையும் ஏட்டில் ஏறிவிட்டன. தென்பாண்டி நாட்டில் பேச்சு வழக்கில் ழகரம் ளகரமாகவே ஒலிக்கப்பெறும். ஆயினும் எழுதும்போது வெளுத்து என்பதை வெழுத்து எனவும், வாழி என்பதை வாளி எனவும் சகஜமாக எழுதுவர். அளித்து என்ற சொல் அழித்து என்றே காணப்பெறும். இம்முறையை அறியாத பிற இடங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பிழையாகப் பொருள் கூறும் வாய்ப்புகளும் உள்ளன.

சுவடியின் தன்மைகள் (தாள் சுவடி, ஓலைச்சுவடி)

சுவடி என்பது மேனு (Manu), சுகிருப்தசு (Scriptus) எனும் இரண்டு சொற்கள் கையால் எழுதப்பட்டது (written by hand) எனும் பொருள் தருவதால் எழுதப்பட்ட ஓலைகளை ஓலைச்சுவடி என்றும், எழுதப்பட்ட தாளைச் சுவடி என்று மட்டுமே கூட குறிப்பிடலாம். ஐரோப்பியர்களே தமிழகத்தில் தாளில் எழுதும் முறையைப் பெரிதும் பயன்படுத்தினர். அவர்களுக்கு உதவியாகத் தமிழகத்தில் இருந்து சிலரும் தாளில் எழுதத் தொடங்கினர். அவ்வாறு எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ள தாள் சுவடிகள் மூலமான தாள் சுவடிகளாகும். காகிதத்தில் எழுதிய சுவடிகளிலேயே இதுகாறும் கிடைத்தவற்றுள் மிகவும் பழமையானவை. மத்திய ஆசியப் பகுதியில் காஷ்கரிலிருந்து கி.பி.5ஆம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய குப்த எழுத்துக்களில் எழுதப்பட்டுக் கிடைத்ததாகும். எனினும், தமிழ்நாட்டில் கிடைக்கும் காகிதப் பிரதிகள் கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தனவாக இல்லை (சுப்பிரமணியம், ப.349).

தமிழ்நாட்டில், தாளும் அச்சம் வந்த பின்னும் ஓலையில் எழுதுவதையும் எழுதிப் பாதுகாப்பதையுமே பெருமையாக உண்மையுடையதாகக் கருதி வந்தனர். இன்றும் சிலர், பிறந்த நாள் பற்றிய குறிப்புகளை ஓலையில் எழுதி வருவதையும் ஐரோப்பியப் பாதிரிமார்கள் தங்கள் நூல்களை ஓலையில் எழுதி வைத்துள்ளமையும் மேற்கூறிய கருத்திற்குச் சான்றுகளாகும்.

தாள் பயன்பாடும் வளர்ச்சியும்

ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பின் தாளின் பயன்பாடு தமிழகத்தில் அதிகமாயிற்று. வணிக விவரங்களும் அரசியல் குறிப்புகளும் தாளில் எழுதப்பட்டன. தொடர்ந்து நமது பழக்க வழக்கத்தையும், பண்பாடு, வரலாறு தொடர்பான செய்திகளையும் ஐரோப்பியர்கள் தொகுக்கவும் எழுதி வைக்கவும் தொடங்கினர். இங்கிருந்த கல்வெட்டுகள், ஓலைச்சுவடிகள் ஆகியவையும் கூட, தாளில் படி எடுக்கப்பட்டன. அதனால் அவை பாதுகாக்கவும்பட்டன. இவ்வாறு தமிழ்நாடு பற்றித் தமிழிலும் பிற மொழிகளிலுமான தாள் சுவடிகள் தமிழகத்திலும் இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களிலும் உலகின் பல நாடுகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளன (James, pp.4-14).

இதுவரை கிடைத்துள்ள தமிழ்ச் சுவடிகளுள் (தாள்) இந்தியாவின் முதல் தலைமை நில ஆய்வாளராகப் பணியாற்றிய கர்னல் காலின் மெக்கன்சி (Col. Colin Mackenzie, A.D.1753-1821) என்பவர் தொகுத்து வைத்துள்ள தாள் சுவடிகள்தாம் பெரும்பான்மையாகும்.

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் 'சுவடிப்புலம்' என ஒரு புலத்தை நிறுவி ஓலைச்சுவடித் துறை, அரிய கையெழுத்துச் சுவடித்துறை, கல்வெட்டியியல் துறை என மூன்று துறைகளாகச் செயல்பட்டுவருகிறது. ஓலைச் சுவடிகள் பெரிதும் செய்யுள் நடையில் அமைந்திருக்கும். தாள் சுவடிகள் பெரும்பாலும் உரைநடையில் அமைந்திருக்கும்.

சுவடிகள் பாதுகாக்கப்படும் இடங்கள்

அனலிலும் புனலிலும் அழிந்தவை போக, நாட்டில் மடாலயங்களிலும், புலவர் பரம்பரையினர் வீடுகளிலும், சுவடி நூலகங்களிலும் பாதுகாக்கப்பெற்ற தமிழ்ச் சுவடிகள் தற்பொழுது பின்வரும் இடங்களிலுள்ளன:

பல்கலைக்கழகக் கீழ்த்திசைச் சுவடி நிலையம், சென்னை. உ.வே.சா. நூல் நிலையம், திருவான்மியூர்.

பிரமஞான சபை நூலகம், அடையாறு.

தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சி நிலையம், சென்னை.

ஆசியவியல் ஆய்வு நிறுவனம், சென்னை.

காமகோடி பீடம் ஸ்ரீசங்கராச்சார்யர் மடம், காஞ்சிபுரம்.

பிரெஞ்சிந்தியக் கலைக்கழகம், பாண்டிச்சேரி.

சரசுவதிமகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

தருமபுர ஆதினம், மயிலாடுதுறை.

ஸ்ரீகாசிமடம், திருப்பனந்தாள்.

திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவாவடுதுறை.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை.

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை.

தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் திருமடம், பேரூர், கோவை.

கலைமகள் கல்வி நிலையம், ஈரோடு.

கேரளப் பல்கலைக்கழகம், கீழ்த்திசைச் சுவடி நிலையம், காரியவட்டம், திருவனந்தபுரம்.

கள்ளிக்கோட்டை சர்வகலாசாலை, கோழிக்கோடு.
சாகித்ய அகாதெமி, திருச்சூர்.

ஆந்திரப் பல்கலைக்கழகம், விசாகப்பட்டினம்.

உஸ்மானியா பல்கலைக்கழகம், ஹைதராபாத்.

திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகம், திருப்பதி.

இந்திய தேசிய நூலகம், கொல்கத்தா.

பாரிசு தேசிய நூலகம், பிரான்ஸ்.

பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் நூலகம், சென்னை.

மேலும் அமெரிக்கா, ஐப்பான், தாய்லாந்து, சிங்கப் பூர், மலேசியா போன்ற நாடுகளிலும் தமிழ்ச் சுவடிகள் பாதுகாக்கப்பட்டு வரப்படுகின்றன.

சுவடிப் பதிப்பு வெளியீடு (வகைகள்)

அச்சுக்கூடங்கள், பருவ இதழ்கள், தமிழ்ச் சங்கங்கள், சுவடி நிலையங்கள், நிறுவனங்கள், ஆதீனங்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் போன்ற அமைப்புகள் மூலம் வெளிவந்த சுவடிப் பதிப்புகளை 1. அமைப்புநிலை, 2. வெளியீட்டு நிலை, 3. உள்ளடக்க நிலை என்று வகைப்படுத்துகிறார் மோ.கோ.கோவைமணி (ப. 119).

அமைப்புநிலை

காலநிலை

அமைப்புநிலை என்று பார்க்கும்போது ஒரு சுவடிப் பதிப்பு எந்த ஆண்டு வந்தது, யார் பதிப்பித்தது, யார் இயற்றியது, என்ன பொருளைக் கொண்டுள்ளது என்று பார்ப்பது காலநிலையாகும்.

வெளியீட்டு நிலை

வெளியீட்டு நிலையில் சுவடிப்பதிப்பின் வரலாற்றை ஒன்பது வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை, 1. தமிழறிஞர் சுவடிப்பதிப்பு, 2. தமிழ்ச் சங்க சுவடிப் பதிப்பு, 3. ஆவணச் சுவடிப்பதிப்பு, 4. சுவடி நூலகச் சுவடிப் பதிப்பு, 5. நூற்பதிப்புக் கழக சுவடிப் பதிப்பு, 6. பல்கலைக்கழக சுவடிப் பதிப்பு, 7. நிறுவனச் சுவடிப் பதிப்பு, 8. தனியார் சுவடிப் பதிப்பு, 9. பருவ இதழ் சுவடிப் பதிப்பு என்பனவாகும்.

உள்ளடக்க நிலை

உள்ளடக்க நிலையில் சுவடியின் வரலாற்றை ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை, 1. மூலச்சுவடிப் பதிப்பு, 2. மூலமும் குறிப்பும் கொண்ட சுவடிப் பதிப்பு, 3. மூலமும் உரையும் கொண்ட சுவடிப் பதிப்பு, 4. திருத்தச் சுவடிப் பதிப்பு, 5. குறைச் சுவடிப் பதிப்பு ஆகியனவாகும்.

சுவடியில் இயற்றிய நூல்கள்

இலக்கியம், இலக்கணம், அறிவியல், அறிவுத்துறைகள், கலை ஆகிய பல பொருண்மையினவாகச் சுவடியில் காணப்படுகின்றன. இலக்கியத்தில் செவ்விலக்கியமும் நாட்டார் இலக்கியமும் அமைகின்றன. அறிவியலில் இரசவாதமும் மருத்துவமும் புலப்படுகின்றன. மருத்துவத்தில் உடலியல் சார்பில் வர்மமும் பொருந்து

கின்றது. குறிப்பிட்ட உறுப்பு, குறிப்பிட்ட வயதினர் என்ற நிலையிலும், மருந்துகள் என்ற பாங்கிலும் கூட மருத்துவம் தெரியவருகின்றது. வீடு கட்டுதல், கிணறு தோண்டுதல், சோதிடம், இசை எனக் கலைத்துறையும், தத்துவம், யோகம் என அறிவுத் துறையும் விரிகின்றது. செவ்விலக்கியத்தில் புராணமும் சிற்றிலக்கியங்களும் நாட்டார் இலக்கியத்தில் பாடல், கதை, நாடகம் எனப் பிற பலவும் தென்படுகின்றன. சிற்றிலக்கியத்தில் அந்தாதி, அம்மாளை, உலா, கோவை, சதகம், திருப்புகழ், திருமுகவிலாசம், பரணி, பிள்ளைத் தமிழ், மாலை எனப் பல உள. இவற்றுள் சில ஒன்றி லொன்று மயங்கவும் பிற சில மற்றொரு வகையாகப் பாகுபட்டும் அமையவும் வாய்ப்பு உண்டு என்று அன்னிதாமசு (ப.1) குறிப்பிடுகின்றார் கிடைத்த நூல்களின் அடிப்படையில் அமையும் இப்பொருட்பாகு பாடு, மேலும் தெளிவும் விரிவும் கொள்ள முழுமையான பொருண்மை ஆய்வு துணை செய்யும் என்று கூறப்படுகிறது (அன்னிதாமசு ப.6).

சுவடிப் பதிப்பு நூல்கள்

தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண, காப்பியச் சுவடிகள், சுவடிப் பதிப்பு நூலாக அச்சேறிய கால வரிசையில் (கி.பி.) சங்க இலக்கியப் பதிப்புகளுக்கு முன்வந்த நூல்களின் பதிப்புகளைப் பற்றி ஆராயலாம்.

திருக்குறள், நாலடியார் மூலம், 1812

திருக்குறள் மூலமும் உரையும், 1830

திருக்குறள், இராமாநுசு கவிராயர் பதிப்பு (1840, 1852)

திருக்குறள் தெளிப்பொருள் விளக்கம், வேதகிரி முதலியார் பதிப்பு (1849, 1856)

திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும், நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு, 1861

திருக்குறளதிகார ஸ்வரூப சூசகம் (1863). இதனை இயற்றியவர் திருவல்லிக்கேணி வரதப்ப முதலியார், பதிப்பித்தவர் சிந்தாதிரிப் பேட்டை முனிசாமி முதலியார்.

திருக்குறள், மணக்குடவர் உரை (1917, 1925)

திருக்குறள் உரைவளம் (1950)

நாலடியார் வெளியீடுகள், நாலடியார் மூலம் (1812), நாலடியார் மூலமும் உரையும் (1844, 1855, 1860, 1863, 1869) நாலடியார்க்கு ஓலைச்சுவடியிலிருந்து பதிப்பிக்கப்பட்ட நூல்களாகும்.

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் 1847இல் அச்சில் வெளிவந்துள்ளது.

தொல்காப்பிய நன்னூல் 1858, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் (1868), தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் இளம்பூரணம் (1868), தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், சேனாவரையர் 1868, 1923, 1927, 1929, 1938, 1942, தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், நச்சினார்க்கினியம் (1885, 1916, 1917, 1920, 1924, 1933, 1934, 1936, 1937, 1943, 1948) ஆகிய ஆண்டுகளில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

காப்பியங்கள்

சீவகசிந்தாமணி முதற் புத்தகம் (1868), நாமகள் இலம்பகம், நச்சினார்க்கினியம். இதனைத் தொடர்ந்து (1883) முதல் ஐந்து கலம்பகங்கள் (1887) வெளிவந்துள்ளன.

சிலப்பதிகாரம், புகார் காண்டம் (1876), புகார் காண்டம் உரையுடன் (1880), அடியார்க்கு நல்லாருரை அரும்பதவுரை ஆகியவற்றுடன் (1892), சூளாமணி (1889, 1954, 1962), மணிமேகலை மூலம் (1891, 1894, 1898).

சுவடிப்பதிப்பு

கி.பி.19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தமிழ் அச்சுப் பதிப்பிக்கும் முறை வரும்வரையில் ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதும் முறை இருந்துவந்தது. இன்றும் கூட தமிழ்நாட்டின் சில பகுதிகளிலும் கேரளத்திலும் ஜாதகம், திருமணப் பரிசம் முதலியவற்றை ஏட்டில் எழுதுவது புனிதமானது என்ற கருத்தில் எழுதிவருகின்றனர். டாக்டர் ஐயரவர்கள் (உ.வே.சா.) மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடம் பயிலும் போது அவர் பாடிய புராணங்களைச் சுவடிகளில் தாம் எழுதியதாக 'என் சரித்திரத்தில்' வரைந்துள்ளார். வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் தாம் பாடிய பாடல்களைத் தம் கையாலேயே எழுதிய சுவடிகள் திரு ஆமாத்தூர் கௌமார மடாலயத்தில் உள்ளன. கி.பி.19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அச்சில் தமிழ்ச் சுவடிகளைப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் இராமாநுசுக் கவிராயர், ஆறுமுக நாவலர், விசாகப் பெருமானையர், பட்டுதுரை, பாவர்துரை, தாமோதரம் பிள்ளை, கோமளேசுவரன் பேட்டை ராசகோபாலன் பிள்ளை, எழும்பூர் வேங்கடாசல முதலியார், சபாபதி முதலியார், உ.வே.சாமிநாதையர், வையாபுரிபிள்ளை ஆகியோர் ஈடுபட்டுத் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். பண்டைய ஏட்டில் எழுதியிருந்தவற்றை இவர்கள் ஆதியில் பதிப்பித்தனர். முன்னுரை, முகவுரை, பதவுரை, பொழிப்புரை, விளக்கவுரை எதுவுமே இல்லாமல் ஏட்டிலுள்ளவாறே பதிப்பாகியிருக்கும் பாடலும் உரையும் பாடம் எது? உரை எது? என்பது பிரித்துணர இயலாத வண்ணம் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சுவடிப் பயிற்சியில் ஈடுபடுவோர் மொழியில் சிறந்த புலமை பெற வேண்டும். ஆதலால் அவர்களுக்கு 1. மொழி வரலாறு, 2. எழுத்து வரலாறு, 3. சுவடியில் எழுதிய முறை, 4. யாப்பியல், 5. பாட்டியல், 6. செயல்முறை முதலியவற்றின் கடினமான பயிற்சி அவசியம். நாடோறும் சில ஏடுகளைப் பிரதி செய்யும்போது ஏற்படும் பிழைகளைத் தவிர்க்கும் முறைகளை அறிந்திருக்க வேண்டும்.

பதிப்பிக்க எடுத்துக்கொள்ளும் சுவடியைச் சுவடிப் பயிற்சியின் துணைக்கொண்டு சுவடியிலுள்ள நூல், பாட்டியல் வகையின் எந்த வகையைச் சார்ந்ததென அறிந்து யாப்பிலக்கண அடிப்படையில் அதற்குரிய வடிவுடன் பிரதி செய்தல் வேண்டும். பிரதி செய்யும்

போது சில இடங்கள் சிதைந்திருப்பின்... எனப் புள்ளியிட்டுக் காட்டலாம் அல்லது அதே நூலின் வேறு சுவடி கிடைப்பின், அதன் உதவியுடன் நிரப்பலாம். பதிப்பாசிரியரே தம் ஊக்கத்தினால் நிரப்புவதாயின் [ ] எனப் பகர அடைப்புக்குறிக்குள், அதற்குள் ஊகித்தவற்றை எழுத வேண்டும். ஒரு சுவடியைப் பதிப்பிக்கும் மூலப்பிரதியாகக் கொண்டு பிற சுவடிகள் கிடைப்பின் ஒத்துப் பார்த்துப் பிழைகளைச் செப்பம் செய்யலாம். பாடபேதங்கள் காணப்பெறின் அவற்றைப்பாடலின்கீழ் அடிக்குறிப்பில் காட்ட வேண்டும். மூலப் பிரதியைத் தயார் செய்தபின் நூலுக்குச் சொல்லடைவு தயாரித்தல் மிகவும் முக்கியம். இந்தச் சொல்லடைவால், நூலின் பிழையான பகுதிகள் திருத்தம் பெற வாய்ப்புண்டு. இப்போது அப்படிச் செய்யாமல், நூல் அச்சானபின் அச்சுப் பிரதியின் சொல்லடைவு பின்னிணைப்பாக வருகிறது. இது தவறு. இந்தச் சொல்லடைவு நூல் பற்றிய ஆராய்ச்சி முன்னுரைக்குப் பெரிதும் உதவும்.

நூலைப் பதிப்பிக்கும்போது பாடலை முதலில் பதித்து, அதன்கீழ்ப் பொழிப்புரை, குறிப்புரை வரைய வேண்டும். இவ்வுரையின்கீழ் அரிய சொற்களுக்கு விளக்கமும் மேற்கோளும் அமைதல் வேண்டும். மேற்கோள் கூடியவரை பதிப்பிக்கும் நூலிற்கு முன்வந்த நூல்களில் பழமையான நூலிலிருந்து காட்ட வேண்டும். பல மேற்கோள்கள் காட்ட விரும்பினால் அவை கால அடிப்படையில் காட்ட வேண்டும்.

முடிவுரை

ஓலைச்சுவடிகள் மடிந்தும் ஓடிந்தும் மறைந்தும் மழுங்கியும் இறக்கின்ற தருவாயிலிருப்பதையறிவார். அவற்றாற் கிடைக்கும் முழுப்பயனையும் இன்றே இன்னே பெறுதல் வேண்டுமென்று அவாவுவார். செயத்தக்க செய்யாமையானும் கெடும் என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. இச்சுவடிகளில் கிடைக்கும் பாடங்களைக் குறிக் காமலும் வெளியிடாமலும் வாளாவிருத்தல் தமிழ்க் கல்வியின் முன்னேற்றத்தைக் கெடுப்பதாகும்; தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சியைத் தடுப்பதாகும்; தமிழன்னைக்கே தீங்கிழைப்பதாகும்.

சுவடிகள் அச்சில் ஏற்றம் செய்யும்போது, மொழிப் புலமையும், சுவடிப் பயிற்சியும் பெற்ற ஒருவரைக் கொண்டு பதிப்பிக்க வேண்டும். கூலிக்குப் பிரதி செய்பவர்கள் சிறந்த மொழிப் புலமை இல்லாதவராகவும், எழுத்துக் கூலியே வயிற்றுப் பிழைப்பாக உள்ளவராகவும் இருந்தமையால் இவ்வளவு சுவடி எழுதினால் இவ்வளவு கூலி என்ற நினைப்பைக் கொண்டு விரைவாகப் பிரதி செய்தமையால் இம்மாதிரி பிரதிகளில் பலவகையான பிழைகள் மலிந்திருந்தன எனும் மெய்மை அன்றைய சமூகப் பொருளாதார நிலையினை உணர்த்துகிறது. இன்று அரசும் தனியாரும் நிதி உதவியளித்தல் பணிசெய்வது நோக்கத்தக்கது.

[தொடர்ச்சி: பக். 34]

தேனி சீருடையானின் 'கடை'யில் எளிய மொழிநடைக் கூறுகள்

இரா. நிவேதா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

(Ref.No. 24579/Ph.D.K8/Tamil/FT/Jan.2018/Confirm./Dt: 25.01.2021)

முனைவர் கு. ர. சரளா

துறைத் தலைவர் – ஆய்வு நெறியாளர், தமிழ்த்துறை, அரசு கலை மற்றும்
அறிவியல் கல்லூரி (இணைவு: பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்), ஓரத்தநாடு

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மொழிநடையே எழுத்தாளன், எழுத்தாளனே மொழிநடை என்ற கூற்றே மொழிநடையின் இன்றியமையாமையினை உணர்த்துகின்றது. படைப்பாளனின் ஆளுமை வெளிப்பாட்டை அவனது நடையினைக் கொண்டு உணரலாம். நடை சிறப்பாக அமையும்போது படைப்பாளனின் படைப்பும் சிறப்பாக அமைகிறது. பாரதியார் நடை, கல்கி நடை, அண்ணா நடை, மு.வ. நடை என நடையினைக் கூறுவதே நடையின் சிறப்புத் தன்மையினைக் காட்டுகிறது. படைப்பாளன் சிறந்த நடையினைக் கையாள்வதன் மூலம் படைப்புகள் அழியாத தன்மையைப் பெற்று இலக்கிய உலகில் நிலைத்து நிற்கின்றன. ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் தமக்கென்று தனித்தொரு மொழி நடையினைக் கொண்டுள்ளனர். வெண்பாவிற் புகழேந்தி, பரணிக்கோர் செயங்கொண்டார், விருத்தமென்னும் ஒண்பாவிற் கு உயர்கம்பன், கோவை, உலா, அந்தாதிக்கு ஓட்டக்கூத்தர் என வரும் பாராட்டுத் தொடர்கள்வழி, புலவர்களின் புலமைக்கும், அவர்களின் யாப்பிற்கும் தக்கவாறு நடையும் மாறும் தன்மை கொண்டதென அறியலாம். நடை, ஒரு கலைப் படைப்பின் உயிரோட்டமாக அமைய வேண்டும். நடை பற்றி ஒவ்வொரு நூலிலும், ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் பல்வேறு கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்துள்ளனர். அவ்வாறாக, நடை பற்றிய பல கருத்துக்களை விவரிக்கும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

கருவிச்சொற்கள் (Keywords): அடுக்குத்தொடர், ஆங்கிலச் சொற்கள், இரட்டைக்கிளவி, உம்மைத்தொடர், உவமை, எதிரிணைச் சொற்கள், எளிய நடை, ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள், கற்பனை, பழமொழிகள், மருஉச் சொற்கள், வருணனை, விடுகதைகள்.

Note: This article is strictly following the guidelines given in the MLA Handbook for Writers of Research Papers, 7th Edn., 2009.

முன்னுரை

ஆசிரியரையும், நடையையும் தனித்தனியாகப் பிரிக்க முடியாது. தமிழின் தொடக்ககாலக் கதைகளில் நடையின் மூலமாகவே தனியிடத்தைப் பெற்றவர் புதுமைப்பித்தன் ஆவார். படைப்பாளனின் எழுத்துநடை என்பது அவருடைய தனிப்பட்ட பண்புகளையும், வாழ்க்கை பற்றிய அவரது கண்ணோட்டத்தையும், அவரது கற்பனை ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்த வல்லதாகும். அன்றியும், படைப்புத் துறையில் படைப்பாளரின் பயிற்சித் திறனையும் பொறுத்தமைகிறது. எளிமையாகவும், யாவரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையிலும் நடை இருத்தல் வேண்டும்.

இலக்கியங்கள் காலங்களைக் கடந்தும் கருத்துக்களைக் கடந்தும் ஏற்றமும் எழிலும் பெற்றுத் திகழ்வதற்குக் காரணம் அவ்விலக்கியங்கள் பெற்றிருக்கின்ற பல்வேறு தனிச் சிறப்பியல்புகளாகும். தான் பெற்ற உணர்ச்சிகளைப் பிறரும் பெறுவதற்குக் கவிஞன் சில உத்திகளைக் கையாளுகின்றான். அதுவே அவனது படைப்பு சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணமாகவும் அமைகின்றன. அவை கற்பனை, சொல்நயம், ஒலிநயம், யாப்பு, அணி, வன்புகள், வருணனைகள் என்பனவாகும். இவற்றுள் சிலவேனும் பொருந்தி விளங்கும் படைப்பினையே பலரும் பாராட்டுவர்.

இத்தகு சிறப்புக் கூறுகளுள் மொழிநடையும் ஒன்றாகும். அந்த மொழிநடை பற்றி இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகிறது. படைப்பாளனின் மொழி ஆளுமையை, படைப்புத்திறனை, தனித்தன்மையைக் காட்டும் கண்ணாடியாக மொழிநடை விளங்குகின்றது. மொழிநடை என்பது கற்பனை, உவமை, வருணனை, உம்மைத்தொடர், பழமொழிகள், அடுக்குத்தொடர், இரட்டைக்கிளவி, வட்டார வழக்கு, பிறமொழிக் கலப்பு முதலிய பல்வேறு இலக்கியக் கூறுகளைக் கொண்டு திகழ்கின்றது.

தேனி சீருடையானின் மொழிநடை, கிராமப்புற மக்களின் பேச்சு வழக்கு மொழியாக அமைந்துள்ளது. அவரது படைப்புகளில் செந்தமிழ்மொழி அமைப்பை எதிர்பார்க்க இயலாது. தேனி வட்டாரத்தையும், அதனைச் சுற்றி

யுள்ள பகுதிகளையும் மையமிட்ட தலங்கள் என்பதால், தேனி வட்டாரச் சொற்கள் ஏராளமாக இடம்பெற்றுள்ளன. ஆசிரியரின் வாழ்க்கையையும், அவரது வணிக நுணுக்கங்களையும் எடுத்துரைக்கும் விதமாகவே எல்லாப் படைப்புகளும் படைக்கப்பட்டுள்ளன.

மொழியின் சிறப்பு

மனிதன்தன் கருத்தைப் பிறருக்குப் பேச்சாலும் எழுத்தாலும் தெரிவிக்கும் கருவி மொழியாகும். அம்மொழி கருத்தாழமிக்கதாக இருக்கவேண்டும். மொழி பற்றி, **மக்கள் வாழ்வில் பிறந்து மக்களால் வளர்க்கப் பட்டு மக்களின் வாழ்வை நாகரிகமுடையதாக உயர்த்தி வரும் அரிய கலை மொழியாகும் (சக்திவேல், ப.14)** என்று 'தமிழ்மொழி வரலாறு' குறிப்பிடுகிறது.

ஆறறிவு பெற்ற மனித சமுதாயத்தையும், ஐந்தறிவு கொண்ட விலங்குகளையும் வேறுபடுத்துவது மொழியாகும். மேலும், மொழி இல்லாவிட்டால் மனித நாகரிகமே இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு மொழி சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதனை மு.வ., **மக்கள் அனைவரும் மொழிக்கு ஆசிரியராகவும் உள்ளனர். மாணவராகவும் உள்ளனர். மொழியை வளர்ப்பவரும் மக்களே. மொழியால் வளர்ப்பவரும் மக்களே (ப.7)** என்று கூறுகிறார்.

மொழிநடையினைக் குறித்து அறிஞர்களின் கருத்து

ஒவ்வொரு படைப்பாளனும் தம் மனதிலுள்ள உருவான கருவைச் செம்மையுடனும் வண்ணம் தமக்குரிய வகையில் புலப்படுத்தும் உத்திமுறையே மொழிநடை (ப.215) என ஜெ. நீதிவாணனும், **குறிப்பிட்ட ஆசிரியருக்கே கைவரப் பெற்ற வகையில் அவருடைய எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் தொகுத்து வெளியிடுவதற்கான மொழியின் குணப்பண்பு தான் மொழிநடை (ப.45)** என அகிலனும் கூறியுள்ளனர்.

மொழிநடை விளக்கம்

இலக்கியத்தை வெளிப்படுத்தும் வழிகளுள் மொழியும் ஒன்றாகும். அம்மொழியிலுள்ள கருத்துக்களை ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்குக் கொண்டு சேர்க்கும் எழுத்துருவமே மொழிநடை எனப்படும். கதைக்கரு சிறப்பாக அமைந்திருந்தாலும் அதைக் கூறும் நடை நன்கு அமைந்தால்தான் படைப்பு வெற்றி பெறும்.

தமிழ்மொழியில் நடை என்பது பல பொருளொரு சொல்லாகும். அது, காலாற் செய்கை, கிரகம், பிரயாணம், அடி, சதி, வழி, வாசல், இடைகழி, தூரி, அற இயல், கூத்து, தொழில், செல்வம் என்றெல்லாம் பல பொருள்களைக் குறிப்பதை அறிகிறோம். **ஒரு படைப்பாளனின் மொழிநடையை ஆராய்வதன் மூலம் அவரது எழுத்தின் தனித்தன்மையை இனங்கண்டு கொள்ள முடியும் (ப.148)** என 'நடையியல்' நூல் குறிப்பிடுகிறது.

அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் எனும் பழமொழிக் கேற்ப எழுத்தின் அழகு நடையில் தெரிகின்றது. நடைமூலம் கருத்துக்களின் தன்மைப் படைப்பாளிக் கேற்றவாறு மாறுபடுகின்றது. உள்ளத்தில் தோன்றும்

எண்ணங்கள் உயரிய உரை வடிவம் பெறுகிறபோது அழகிய சொற்களால் இனிமையாகவும், எளிமையாகவும் கருத்தினை உணர்த்துவதையும் சிறந்த நடை எனலாம்.

மொழிநடையின் வகைகள்

மொழிநடை பல வகைப்படும். அவை, தனித்தமிழ் நடை, அடுக்குமொழி நடை, எளிய நடை, இனிய நடை, வினாவிடை நடை, மணிப்பிரவாள நடை, கலப்பு மொழிநடை என்பனவாகும்.

தேனி சீருடையான் படைப்புகளில் மொழிநடை வகை

சீருடையானின் படைப்புகளில் பேச்சு மொழிநடை, வினா நடை, வட்டார வழக்கு நடை, கலப்பு மொழி நடை, எளிய நடை, பாத்திரச் சார்பு நடை, விளக்க நடை, உணர்ச்சி நடை எனும் எண்வகை மொழிநடை இடம்பெற்றுள்ளன. அவரது அனைத்துப் படைப்புகளிலும் கிராமத்தவர்களின் மொழியே இடம்பெற்றுள்ளது. எனவே, இப்படைப்புகளில் செந்தமிழ் நடை மொழியமைப்பு இல்லை எனலாம். ஆசிரியர் நம்மோடு இணைந்து நம்மவர்களின் மொழிப் பயன்பாட்டினை எளிதாகக் கையாண்டுள்ளார்.

எளிய நடை

சொல்ல வந்த கருத்தைச் சுற்றி வளைத்துச் சொல்லாமல், ஆடம்பர வார்த்தைகள் இல்லாமல், அலங்காரம், வருணனை இல்லாமல் இயல்பாக, படிப்பவர் எளிதில் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் சொல்வது எளிய நடையாகும். இது அன்றாட நிகழ்வுகளை நம் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தும். இதனைத் தேனி சீருடையான் தன் நாவலில், **சிறிது நேரத்தில் அம்மா வந்து என்னைக் கரகரவென இழுத்துப் போனார். வீட்டுக்குள் கொண்டுவர மதிலில் முட்ட வைத்தார். தலையைப் பிடித்து குனிய வைத்து முதுகில் குத்தினார். அவ கெட்ட சாதி பொம்பளை யாச்சே தெண்டம் வாங்காம தூங்க விடமாட்டா; எங் குட்டுப் போயி பணம் பொராட்டுவேன் (ப.30)** என இயல்பான நடையமைப்பு வழிக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

வருணனை

புதினத்திலோ சிறுகதையிலோ வருணனைகளைப் பயன்படுத்தும்போது ஆசிரியர் தம் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துவதாக இருந்தல் வேண்டும். கதையின் பின்புலத்திற்கும் கதைமாந்தரின் பின்புலத்திற்கும் ஏற்பத் தேவையான அளவு வருணனை இடம்பெறல் வேண்டும். ஒரு நல்ல புதினம் தன்னகத்தே ஆறு உறுப்புகளைக் கொண்டு திகழவேண்டும் என்பர் திறனாய்வாளர்கள். அவை, பாத்திர உரையாடல், இடம், காலம், பின்னணி, வாழ்க்கை, வாழ்க்கை விளக்கம் என்பனவாகும். இத்தகைய பின்னணிகளை அறிந்து கொள்ள உறுதுணை செய்வது வருணனையாகும்.

இவ்வருணனையில் இயற்கைக் காட்சிகள், நிகழ்ச்சி

கள், இடங்கள், கதைமாந்தர்கள் ஆகியவற்றை வருணிக்கும்போது அவற்றைப் படிக்கும் வாசகரின் உள்ளமும் ஆசிரியரைப் போன்றே மகிழ்ச்சியடைகிறது. புதினத்திற்கு வருணனை இன்றியமையாததாகும். வருணனை இன்றேல் அது சிறுகதை போலாகிவிடும். வருணனையோடு கூடிய கவிதை நயம் படைத்த மொழிநடையைப் படைப்பாளிகள் கையாள்வதுதான் புதினத்தின் சிறப்பு என்பர். இதனை, **ஆங்காங்கே சிதறி கிடக்கும் தகவல்கள் எல்லாம் ஒரு மையப் புள்ளியில் வந்து குவிந்து படப்போரின் மனக் கண் முன் ஒரு பாடத்தைத் தானாகவே உருவாக்கிட வேண்டும் (ப.30)** என்பார் மா. இராமலிங்கம். வருணனையை இட வருணனை, பாத்திர வருணனை, நிகழ்ச்சி வருணனை, கால வருணனை என்று பல வகையாகப் பிரிப்பர். இத்தகைய வருணனைகள் 'கடை' நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கற்பனை

'கற்பனா' என்ற வடசொல்லின் அடியாகக் கற்பனை தோன்றியது என்பர். நிகழ்ச்சியின் தன்மையை மேலும் மேலும் விரித்துக்கொண்டே செல்வது கற்பனையாகும். நடந்ததை நடந்தபடி உணரச்செய்வது கற்பனை என்றும், ஒருவன் அந்நிகழ்ச்சியை நேரில் பார்த்தால் என்ன பரவசம் அடைவானோ அதனை வார்த்தைகளின் மூலம் வெளிக்கொணர்வது கற்பனை என்றும், கலைக்கு ஆதாரமே கற்பனை என்றும், இல்லாததை இட்டுக்கட்டிச் சொல்லுதல் கற்பனை என்றும் கூறுவர்.

கற்பனையின் வகைகள்

இலக்கியத்திறனாய்வாளர்கள் கற்பனையைப் பல வகைகளாய் பாகுபடுத்துவர். உண்மைக் கற்பனை, ஆக்கக் கற்பனை, நினைவுக் கற்பனை, படைப்புக் கற்பனை, முருகியல் கற்பனை, மறுபடைப்புக் கற்பனை, இன்பியல் கற்பனை, உள்நோக்குக் கற்பனை, சிந்தனைக் கற்பனை, கருத்து விளக்கக் கற்பனை, வெறுங்கற்பனை எனப் பல வகையாகப் பாகுபடுத்தினாலும், உண்மைக் கற்பனை, வெறுங்கற்பனை எனும் இவ்விரண்டு பாகுபாடுகளை எல்லோரும் ஒப்புவர்.

'கடை' நாவலில் கற்பனை

'கடை' நாவலில், தேனி சீருடையான் கற்பனைச் சம்பவங்கள் சிலவற்றைப் படைத்துள்ளார். நாவலின் நாயகன் சந்திரன் எதிர்வீட்டுப் பெண் பரிமளாவை மானசீகமாகக் காதலிக்கிறான். அவள் தினமும் கல்லூரிக்குச் செல்லும்போதெல்லாம், தன்னைக் கவனிக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவள் கூடவே நடந்து செல்வான். பரிமளா தன்னைத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டும். தன்னோடு பேச வேண்டும் எனவும் ஏங்கிக்கொண்டிருந்தான். நாட்கள் நகர்ந்த நிலையில் பரிமளாவின் மீதான காதல் தன்னைப் பைத்தியமாக்கி விடுமோ என்று எண்ணித் தவிக்கிறான் சந்திரன். நாயகனின் எண்ணவோட்டத்தை ஆசிரியர் தம் மொழிநடையில் கற்பனையாக்கி, **மாலை வேளைகளில் தனிமையை**

நாட ஆரம்பித்தேன். மானசீகமாக பரிமளாவை ஆரத் தழுவி முத்தமிட்டேன் (ப.75) எனும் தொடர்களில் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார். சந்திரன் ஒவ்வொரு நாளும் பரிமளா தன்னுடன் பேசுவது போலவும், சிரித்து மகிழ்வது போலவும் காட்சிகளை மனத்தில் எண்ணி மகிழ்கிறான்.

உவமை

உவமைகள் காணாததைக் காட்டவும், காண்பதை விளக்கவும், அழகுணர்வு கருதியும் இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன. ஒன்றோடு ஒன்றை ஒப்பிடுவது உவமையாகும். ஒப்பிட்டு கூறுவதால் கூறவந்த பொருளைத் தெளிவாகக் கூறமுடியும். மொழியின் அமைவிற்கு அடிப்படையாக விளங்குவது உவமை எனலாம். படைப்பாளியின் கற்பனை ஆற்றலுக்குச் சான்றாவது உவமை ஆகும். காணுகிற பொருளை அதனோடு தொடர்பு உடைய மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டுக் காணும் அழகுணர்ச்சியால் விளையும் பயனை உவமையாகும். படைப்பாளிகள் தம் கருத்தினை அப்படியே இலக்கியத்தில் பிரதிபலிக்க உவமை, உருவகம் போன்ற அணிகளைத் தமது நடையில் சேர்க்கின்றனர். உவமை பற்றித் தொல்காப்பியம் உவமையியலில் (நூ.272),

வினையின் மெய்வுரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம் எனக் கூறுகிறது. கடை நாவலில் உவமைகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. அவை, ஏதேனும் ஒரு செயலினை விளக்கும் வகையிலோ, ஏதேனும் ஒரு வடிவத்தினை உணர்த்தும் வகையிலோ இடம்பெற்றுள்ளன. அவை வருமாறு:

கீரியிடம் சிக்கிய பாம்பு மாதிரி (ப.86)

ஓவாவிழுந்த மணமதில் மாதிரி (ப.101)

திறந்து விடப்பட்ட கோழி மாதிரி (ப.35)

உம்மைத்தொடர்

ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் முடிவிலும் உம் விசுவதியை விரித்து எழுதுவது உம்மைத் தொடராகும். ஒரு செய்தியைத் தொடர்ச்சியாகக் கூறுவதற்கு இத்தகைய உம்மைத்தொடர் கையாளப்படுகிறது. உம்மைத்தொடர் பற்றித் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் (நூ. 250),

எச்சம் சிறப்பே ஐயம் எதிர்மறை

முற்றே எண்ணே தெரிநிலை ஆக்கம் என்று)

அப்பால் எட்டே உம்மைச் சொல்லே எனும் எட்டுப் பொருளில் உம் எனும் இடைச்சொல் வரும் எனக் கூறுகிறது.

சாலையும் வீதியும் விசாலமாய் காட்சியளித்தன (ப.22)

பழ அடுக்கு நேர்த்தியும் அழகும் பெறுகிறது (ப.107)

தமிழர் பண்பாட்டில் அம்மியும் உரலும் தாய்க்குச் சமம் (ப.55) எனும் உம்மைத் தொடர்கள் 'கடை' நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

அடுக்குத்தொடர்

ஒரு சொல் இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்டு அடுக்கி வருவது அடுக்குத்தொடர் ஆகும். யாப்பியலார் இதனை இரட்டைத்தொடை எனக் கூறுவர். அணியியலார் அடுக்குத்தொடரைச் சொற்பின்வருநிலையணி என்று கூறுவர். ஒரே சொல்லானது விரைவு, அச்சம், மகிழ்ச்சி, கோபம், இழிவு போன்ற பொருள்களில் இரண்டு, மூன்று முறை அடுக்கி வருவது அடுக்குத்தொடர் எனப்படும். இதனைப் பிரித்தால் பொருள் தரும். இதனை நன்னூலார்,

**அசைநிலை பொருள்நிலை இசைநிறைக்கு ஒருசொல்
இரண்டு மூன்றுநான்கு எல்லைமுறை அடுக்கும்** எனும் நூற்பா (395) மூலம் விளக்குகிறார்.

மரபிலக்கண நூல்களும் அடுக்குத்தொடரைப் பற்றிய இலக்கண வரையறைகளைக் கூறுகின்றன. இவை ஓர் நெருக்கடியான சூழலில் உருவாகின்றன என்றும், பெயர்ச்சொற்களாகவோ, வினைச்சொற்களாகவோ அமைகின்றன என்றும் அறியமுடிகிறது. தற்காலத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தம் நாவல்களில், சிறுகதைகளில் மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்தப் பல இடங்களில் அடுக்குத்தொடரைக் கையாளுவதைக் காணலாம். அதைப்போல, தேனி சீருடையானின் படைப்புகளில் அடுக்குத்தொடர்கள் காணக்கிடக்கின்றன. சான்றாகத் **திரும்பத் திரும்ப (ப.11), கதறிக் கதறி (ப.77), அம்மா அம்மா (ப.96)** போன்ற தொடர்களைச் சுட்டலாம்.

இரட்டைக்கிளவி

சில சொற்கள் இரண்டு இரண்டாய் நின்று பொருள் உணர்த்தும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளன. இரண்டாய் நின்றலை இரட்டைத்தல் என்றும் கூறுவர். ஒரு பொருளில் இரண்டு சொற்கள் பிரியாமல் வருவதால் இரட்டைக்கிளவி என்பது காரணப் பெயராகும். இதனைத் தொல்காப்பியர், **இரட்டைக் கிளவி இரட்டைப்பிரிந்து இசையா** எனும் நூற்பா (48) மூலம் விளக்குகிறார். இரட்டைக்கிளவி இலை இரட்டையும், பூவிரட்டையும்போல வேறுபடாமல் ஒன்றுபட்டு நிற்கக் கூடியதாகும். தனித்தனியே பிரிக்க முடியாது. பிரித்தாலும் பொருள் தராது. இரட்டைக்கிளவி இரண்டு முறைக்கு மேல் வராது. இத்தகைய தன்மையினைக் கொண்ட இரட்டைக்கிளவி 'கடை' நாவலில், **சுறு சுறுப்பு (ப.33), கிறுகிறுக்க (ப.40), திருதிருவென (ப.09)** எனும் சொற்றொடர்கள் காணக்கிடக்கின்றன.

எதிரிணைச் சொற்கள்

எதிரெதிரான இரு சொற்கள் இணைந்து ஒரு பொருள் குறிக்கப்பயன்படுத்தப்படும். அவற்றை எதிரிணைச் சொற்கள் என்று அழைக்கிறோம். இச்சொற்களின் பயன்பாடு என்பது கதையோட்டத்திற்கு ஏற்ப அமைகின்றன. இவ்வகைச் சொற்களையும் ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார். அவை,

அங்கொன்றும் இங்கொன்றும் (ப.216)

நல்லது கெட்டது (ப.161) என்பனவாகும்.

பழமொழிகள்

பழைய மொழியே பழமொழி. பழமையும், எளிமையும், இனிமையும் நிறைந்தவை ஆகும். பழமொழிகளைக் கொண்டு மக்களின் பண்பாட்டையும் நாகரீகத்தையும் அறியலாம் என்று பழமொழியின் சிறப்பைக் கலைக்களஞ்சியம் எடுத்துரைக்கிறது. வாழ்க்கையில் விளையும் அனுபவங்களையும், ஆசைகளையும் பிறருக்குத் தெரிவிக்க பழமொழிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

தொல்காப்பியம், அகநானூறு, பழமொழி நானூறு, கொன்றைவேந்தன், குமரேச சதகம் எனப் பல்வேறு தமிழ் நூல்கள் பழமொழியைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. மேலும், பெர்சிவல், ஜான் லாசரஸ், ஹெர்மன் ஜென்சன் ஆகியமேனாட்டாரும், குப்புசாமி நாயுடு, எஸ்.கே.சாமி, கே.எஸ்.லட்சுமணன், ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை ஆகிய தமிழறிஞர்களும் பழமொழிகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளனர்.

தினந்தோறும் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அனுபவங்களின் திரட்டே பழமொழிகளாகும். படித்தவர், படிக்காதவர் என அனைவராலும் கூறவல்லவை பழமொழிகளாகும். தமிழ்ப் புலவர்கள் சங்க காலத் தொடரே பழமொழிகளைத் தம் படைப்புகளில் ஆண்டுள்ளனர்.

பழமொழிகளைத் தொல்காப்பியம் **ஏது நுதலிய முது மொழி** என்று குறிப்பிடுகிறது. இதனை,

**நுண்மையுஞ் சுருக்கமும் ஒளியு முடைமையும்
மென்மையும் என்றிவை விளக்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்
ஏது நுதலிய முதுமொழி யென்ப** எனும் நூற்பா (செய்யு., 479, இளம்.) விளக்குகிறது.

பழமொழியின் வேறு பெயர்கள்

தமிழில் பழமொழியானது **பழஞ்சொல், முதுமொழி, முதுசொல், வசனம், சொலவம், சொலவடை** என்றும், மலையாளத்தில் **பழஞ்சொல்** என்றும், கன்னடத்தில் **நாண்நொடி** என்றும், தெலுங்கில் **மக்கள் குரல்** என்றும், ஆங்கிலத்தில் **Proverbs** என்றும் அழைக்கப்படுவதாக நாட்டுப்புறவியல் குறிப்பிடுகிறது. 'கடை' நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள பழமொழிகள்,

ஆங்காரமெடுத்த வீடு பாங்காடாப் போகும் (ப.21)

எலிக்கி மரணவலி; பூனைக்குக் கொண்டாட்டம் (ப.80)

பழைய குருடி, கதவ தெறடி (ப.104)

ஊத்தப் பல்ல உறிஞ்சிக் குடிச்சு; ஈரச் சீலய இறுக்கிக் கட்டி (ப.92)

இவைபோன்ற பழமொழிகளை ஆசிரியர் ஆண்டுள்ளார்.

விடுகதைகள்

விடுகதை என்ற சொல்லிலேயே ஒரு புதிருக்கான பொருள் அடங்கியுள்ளது. புதிர் கொண்ட கூற்றே விடுகதையாகும். அது விடுவிக்கப்பட வேண்டிய கதை

யாகும். ஒரு பொருளின் பெயரை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு அதன் குணங்களை வரிசையாகச் சொல்லி அப்பொருளின் பெயரை வினவுவதே புதிர் அல்லது விடுகதை ஆகும்.

கேள்வி கேட்பவன் மனத்தில் விடையை வைத்துக் கொண்டு விடை அளிப்பவனைத் திண்டாடச் செய்து அவனுடைய திண்டாட்டத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுறு தல் அவன் நோக்கமாகும். தமிழில் வேதாள கதைகள், முப்பத்திரண்டு பதுமைக் கதைகள், தனிப்பாடல் கள் என அனைத்தும் புதிருடன் விளங்கின. விடுகதை ஆங்கிலத்தில் 'ரிடில்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. செர்மானிய மொழியில் விடுகதைகள் தொகுக்கப் பட்டுக் கி.பி.1511இல் அச்சிடப்பட்டன. இங்கிலாந்து நாட்டில் 'சாம்சன்' விடுகதையின் தந்தை என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

கிரேக்கத்தில் விடுகதைப் போட்டிகள் நடத்தப்பட்டுப் பரிசுகள் வழங்கப்படும். ஹோமர் விடுகதைக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் இறந்து போனதாகக் கூறுவர். பிரான்சு நாட்டில் விடுகதைகள் புரட்சிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. துருக்கியில் பெண்கள் விடுகதை போட்டு மணமகனைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர்.

வேதத்தில் விடுகதைத் தன்மையுடைய பாடல்கள் பல இடம்பெற்றுள்ளன. மகாபாரதத்தில் விவாதம், பிரஸ்னம், கூதம் போன்றவை விடுகதைகளைக் குறிக்கும். தமிழ்மொழியின் இலக்கண ஆசிரியரான தொல்காப்பியர் விடுகதையைப் 'பிசி' என்று அழைத்ததோடு, அதனுடைய இரு வகைகளைப் பற்றியும் (செய்யுளியல், நூ.169) இல் குறிப்பிடுகிறார். அதனை,

**ஒப்பொடு புணர்ந்த உவமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னானும்
என்றிரு வகைத்தே பிசிநிலை வகையே** எனும் நூற்பா வின் மூலம் அறியச்செய்கிறது.

இரட்டைக் காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலையும் விடுகதையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. அதாவது, **பிசியும் நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு** எனும் அடி உணர்த்துகிறது (புலியூர்க்கேசிகன், ப.216).

'கடை' நாவலில் விடுகதை

வயல்வெளிகளில் வேலை செய்யும் கிராமத்துப் பெண்கள் களைப்பு தெரியாமல் இருப்பதற்குக் கதை சொல்லிக் கொண்டும், விடுகதைப் போட்டுக் கொண்டும் வேலை செய்கின்றனர். விடையுள்ள விடுகதைகள் தீர்ந்துபோகின்றபோது, விடையற்ற கதைகளைப் பெண்கள் விடுக்கின்றனர். 'கடை' நாவலிலும் இத்தகைய விடுகதைகள் இடம்பெறுகின்றன.

ஆயிரம் ரூபாக்கி ஒரு தட்டு வாங்கினேன். அதுவ பழம் வக்ய எடமில்லை (தேனி சீருடையான், ப.107) என்பதாகும்.

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்

ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களின் தேவையும், பயன்பாடும் நாவல் கலைக்கு இன்றியமையாததாகும். உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திட இவ்வொலிக்குறிப்புச் சொற்கள் உதவுகின்றன. இதனை இரா.மோகன் தம் நூலில், **கதைமாந்தரின் ஆழ்ந்த உணர்வையோ, விரைந்த செயலையோ விளக்கிக் கூறும்போது ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் இடம்பெறுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார் (ப.99)**. நாவலில் **விருட்டென்று (ப.43), கோவென்று (ப.201), சுரீரென்று (ப.62)** போன்ற ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள் இடம்பெறுகின்றன.

கொச்சைச் சொற்கள்

இலக்கண அமைப்பின்றிப் பேசும்போதோ, எழுதும் போதோ கொச்சைச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இச்சொற்கள் பெரும்பாலும் வசைச் சொற்களாகவே கையாளப்படுகின்றன. பட்டியிலும், சேரியிலும், கிராமப்புறங்களிலும் படிக்காத பாமர மக்கள் மிகுதியும் பயன்படுத்தும் நிலையில் நாவல்களில் கொச்சைச் சொற்கள் கையாளப்படுகின்றன. 'கடை' நாவலில், **எருமமாட்டு முண்ட (ப.50), பொட்ட முண்ட (ப.90), மருமட்டப்பயலே (ப.84)** போன்ற சொற்கள் கதைக்கு வலுவூட்டுவனவாகவும், படிப்பவரின் மனத்தைத் தைப்பனவாகவும் காணப்படுகின்றன.

மருஉச் சொற்கள்

இயல்பாக வரும் சொற்களைத் தழுவி நிற்கும் சொற்கள் மருஉச் சொற்களாகும். தொன்றுதொட்டு வராமல், அவ்வப்போது இலக்கணம் சிதைந்து வருவதாகும். சொற்களில் சில எழுத்துக்கள் திரிந்தும் கெட்டும் வழங்குவதே மருஉ ஆகும். இதனை நன்னூல் சொல்லதிகாரம் (நூ.267) குறிப்பிடுகிறது.

**இலக்கணம் உடையது இலக்கணப் போலி
மருஉ என்று ஆகும் மூவகை இயல்பும்;
இடக்கர் அடக்கல் மங்கலம் குழுஉக்குறி
எனும்முத் தகுதியோடு ஆறாம் வழக்கியல்**

மேற்சொன்ன ஆறு வகைகளைக் கொண்டது வழக்காகும். அவ் ஆறு வகைகளுள் ஒன்றாக மருஉச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மருஉச் சொற்களுக்கு உதாரணமாக நன்னூலார் சில சொற்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை,

**தொண்டைமான் நாடு - தொண்டை நாடு
சோழ நாடு - சோணாடு
தஞ்சாவூர் - தஞ்சை**

'கடை' நாவலில் மருஉச் சொற்கள்,
**அல்லிநகரம் - அல்லினாவரம் (ப.19)
கோயம்புத்தூர் - கோவை (ப.53)**

ஆங்கிலச் சொற்கள்

ஒரு மொழி மற்றொரு மொழியுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது ஒரு மொழியிலுள்ள சொற்கள் மற்றொரு

மொழியில் கலப்பது இயல்பாகும். பிறமொழிச் சொற்கள் ஒரு மொழியில் கலந்து வழங்குவது தவிர்க்க இயலாததாகும். நாவல் இலக்கியம் தோன்றிய காலம் முதல் இன்று வரை தமிழ் நாவல்களில் பிறமொழிக் கலப்பைக் காணமுடிகின்றது. இன்று சில புதுக்கவிதை களில் கூடப் பிறமொழிச் சொற்கள் கையாளப்படுகின்றன. இத்தகைய மொழிக் கலப்பு அளவோடு அமைதல் வேண்டும் என்பர். நாவல்களில் பேச்சு வழக்கு நடையினைக் கையாளும்போது பிறமொழிச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுவது இயல்பானதாகும். காலப்போக்கில் தமிழ்மொழியில் ஆங்கில மொழியின் கலப்பு அதிரித்துக்கொண்டே வருகின்றது. சாமான்யரின் பேச்சு நடையிலும், தமிழ்மொழியின் நவீன இலக்கியங்களின் எழுத்து நடையிலும் ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் சர்வசாதாரணமாகப் புகுந்துவிட்டன. அதுபோல, சீருடையானின் 'கடை' நாவலில் இடம் பெறும் ஆங்கிலச் சொற்கள், எம்ப்ளாய்மெண்ட் ஆபீஸ் (Employment Office), பஜார் (Bazaar), ஹெட்மாஸ்டர் (Headmaster), காலேஜ் (College), இண்டர்வியூ கார்டு (Interview Card) போன்றனவாகும்.

முடிவுரை

தேனி சீருடையானின் 'கடை'யில் எளிய மொழி நடைக் கூறுகளில் மெய்யம்மைகள்:

தேனி சீருடையானின் 'கடை' நாவலில் கையாளப் பட்டுள்ள தேனி வட்டாரச் சொற்களை அறியமுடிகிறது. ஆசிரியரின் சிறந்த நடைக்கு அவரது முதல் நாவலான கடை சான்றாக அமைகின்றது.

[28ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

இது சுவடிப் பதிப்புகளில் பெருக்கத்திற்குத் துணை நிற்கும்.

தமிழ்நாட்டில் எழுதப்பட்ட சுவடிகள் இங்குள்ள நூலகங்களில் மட்டுமன்றி, இங்குக் கல்வி கற்க வந்த அறிஞர்கள், ஊர் சுற்றுவா வந்த பயணிகள், மேலை நாட்டு அலுவலர்கள், கலை ஆர்வலர்கள் எனப் பல் வேறு தரப்பினர் எடுத்துச் சென்ற சுவடிகள் மேலை நாட்டிலுள்ள பல நூலகங்களில் இருப்பது தெரியவருகிறது. தமிழ்நாட்டில் சுவடியின்பால் ஆர்வமுள்ள தனி நபர்கள், தனியார் நிறுவனங்கள், அரசு நிறுவனங்கள் ஆகியன மேற்கொண்ட முயற்சியினால் பல்வேறு கால கட்டங்களில் சுவடிகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பழந்தமிழ்ச் சுவடிகளைப் போற்றிப் பாதுகாத்திருப்பின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு இன்னும் முழுமை பெற்றிருக்கக்கூடும். பழந்தமிழரின் பல்புறப் புலமையினை அறிந்துகொள்ளக் கருவிகளாக இலங்குவன அவர்கள் காலத்தில் தோன்றிய நூல்களும், பிறவும் ஆகும். அந்நூல்கள் முழுவதும் நமக்குக் கிடைத்திருப்பின் அவர்தம் ஆற்றலும் அறிவும் அவற்றின்

இலக்கியத்தை மேலும் மேலும் அழகு பெறச் செய்யும் உவமை, உம்மைத் தொடர், இரட்டைக் கிளவி, அடுக்குத்தொடர், எதிரிணைச் சொற்கள் போன்ற வற்றை அதிகளவில் பயன்படுத்தியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. ஆங்கிலச் சொற்களின் பயன்பாடு 'கடை' நாவலில் அதிகளவில் இடம்பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது. மொழிநடைக்கு இன்றியமையாத கற்பனை, வருணனை போன்ற அம்சங்கள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன,

துணைநூற் பட்டியல்

அகிலன். கதைக்கலை. சென்னை: பாரி புத்தக நிலையம், 1972.
இராமலிங்கம், மா. நாவல் இலக்கியம். சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம், 1975.

இளம்பூரணனார் (உ.ஆ.). தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம். சென்னை: சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 2000.

சக்திவேல், சு. தமிழ்மொழி வரலாறு. சென்னை: தமிழ் வளர்ச்சி இயக்ககம், 1984.

திருஞானசம்பந்தம், ச. (உ.ஆ.). தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம். திருவையாறு: கதிர் பதிப்பகம், 2011.

தேனி சீருடையான். கடை. தஞ்சாவூர்: அன்னம் அகரம், 1992.

நீதிவாணன், ஜெ. நடையியல். சிதம்பரம்: மணிவாசகர் பதிப்பகம், 1983.

புலியூர்க்கேசிகன் (உ.ஆ.). மணிமேகலை. சென்னை: பாரி நிலையம், 1981.

மாணிக்கம், அ. நன்னூல் காண்டிகையுரை. சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம், 6 ஆம் பதிப்பு, 2015.

மோகன், இரா. கு.ப.ராஜகோபாலன் சிறுகதைகள். மதுரை: சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, 1978.

மூலம் முழுமையாகத் தெரிந் திருக்க வாய்ப்புண்டு. பழந்தமிழர்களுடைய கல்வி, பண்பாடு, பிற பெருமை ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு அச்சில் வராத அருந்தமிழ்ச் சுவடிகள் இன்றும் துணைநிற்கின்றன. அச்சில் வராத அச்சுவடிகளை நிறைவாகத் தமிழக அரசு அச்சில் கொண்டு வருவது தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் செய்யும் அரும் பணியாகும்.

துணைநூற் பட்டியல்

அன்னிதாமசு. "உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனச் சுவடிப் பதிப்புகள்," கருத்தரங்க மலர்-1, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், 1996:1-6.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த. (உ.ஆ.). பன்னிரு திருமுறைகள் (தொகுதி 7), நான்காம் திருமுறை, சென்னை: வர்த்தமானன் பதிப்பகம், 2010.

இராமன், மு.கோ., பரமசிவம், த.கோ. தமிழ்ச் சுவடிகள் பயிற்சியும் பதிப்பும்: சுவடிப்பதிப்பு நெறிமுறைகள். தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், 1989.

இளங்குமரன், இரா., சுவடிக்கலை. சேலம்: அரிமாப் பதிப்பகம், 2000.

இளங்குமரன், இரா. சுவடிப் பதிப்பியல். சிதம்பரம்: மெய்யப் பன் தமிழாய்வகம், 2001.

[தொடர்ச்சி: பக். 65]

எஸ். ராமகிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் குடும்ப உறவுகளும் வாழ்வியல் சிக்கல்களும்

எ. ஜஸ்டின்

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, பச்சையப்பன் கல்லூரி,
சென்னை 600 030

முன்னுரை

கலை, இலக்கியங்கள் யாவும் சமுதாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுகின்றன. சமுதாயத்தில் வாழும் பல தரப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலுக்கு ஏற்பக் கலை, இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன. அக்கலை, இலக்கியங்களின் வழி மக்கள் வாழ்க்கைமுறைகளை அறிந்துகொள்ள முடியும். கலை, இலக்கியங்கள் கடந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் காட்டும் கண்ணாடியாக மட்டுமன்றி எதிர்காலச் சமுதாயத்தினர்க்கும் விழிப்புணர்வு ஊட்டுவனவாக அமைகின்றன. எழுத்தாளர்கள் தம் படைப்புகளில் அரசியல், சமுதாயம், பண்பாடு, பொருளாதாரம், சமயம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எழும் போராட்டங்களையும், முரண்பாடுகளையும் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றனர். இவ்வுலகில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளையும் வாழ்க்கைப் போக்கையும் சமுதாய ஆதிக்கத்தையும் எழுத்துகளின் மூலம் சொல்ல உரிமையும் கடமையும் நிறைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் எழுத்தாளர்கள். அந்த வகையில், எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் தனது படைப்பின் மூலம் சமுதாயத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவரது கதைகள் அடித்தட்டு நிலையிலுள்ள மக்களைத் தம் சிறுகதைகளில் கருவாகப் படைத்துக் காட்டுகிறார். குடும்பம், குடும்பத்துலுள்ள தாய்-மகள், தந்தை-மகன் கணவன்-மனைவி, அண்ணன்-தம்பி, வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பம், நகரம் செல்லும் குடும்பம் ஆகிய குடும்ப உறவுகளில் ஏற்படும் சில சிக்கல்களை எடுத்துக்கூறுவதாக அமைகிறது இக் கட்டுரை.

குடும்பம்

ஆண் பெண் இணைந்து வாழ்வதால் இரத்த உறவுள்ள மாந்தர்கள் உருவாகி ஒரே குடும்பத்தில் வசிக்கின்றனர். இதனைக் குடும்பம் என அழைக்கின்றனர். இக்குடும்ப நிறுவனம் இல்லாவிட்டால் சமுதாயமும் நிலைத்திருக்காது. சமுதாயத்தில் குடும்பம் மிகச்சிறந்த அங்கமாக விளங்கிவந்துள்ளது. குடும்பமே மாண்பு சமுதாயத்தின் அடிப்படை ஆகும். ஒருவனுக்கு அவன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை உயிரியல், உளவியல், வாழ்வியல் சார்ந்த தொடர்புகளை ஏற்படுத்தித் தருவது குடும்பமேயாகும் என்பதை உணரமுடிகிறது.

குடும்பங்கள் பலவற்றின் கூட்டு இயக்கமாகச் சமுதாயம் அமைகிறது. சமுதாயவியல் நோக்கில் குடும்பம் ஓர் இன்றியமையாத நிறுவனம். அந்த நிறுவனம் தனி ஒரு மனிதனால் இயக்க முடியாது. ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து இயங்குவதும் இயக்குவதும் குடும்பம் ஆகும். அந்தக் குடும்பத்தில் எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொண்டு அவரவர்க்குரிய வகையில் குடும்பத் தேவைக்கு உழைப்பதுதான் குடும்ப வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை. குடும்பத்தில் குறைந்தது இருவர் இரண்டு மனைலையில் இருக்கும்போது ஏதாவது ஒரு சிக்கல் வரும். இருவருக்கும் பொதுவான சிக்கலும் வரலாம். குடும்பம் எனும் இவ்வமைப்பில் இன்று காணப்படும் பின்னடைவுகளுக்குக் காரணம் பல்வேறு சிக்கல்களேயாகும். இக்குடும்ப உறுப்பினர்களுக்குள் ஏற்படும் சிக்கல்களை எல்லாம் படைப்பாளிகள் கூர்ந்து கவனித்து இலக்கியத்தில் வெளிப்படுத்துவர். அவ்வகையில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் குடும்பத்தில் உள்ள சிக்கல்களைத் தம் கதைகளில் எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவை தாய்-மகள், தந்தை-மகன், கணவன்-மனைவி, அண்ணன்-தம்பி, வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பம் என்பனவாகும்.

தாய்-மகள்

குடும்பத்தில் மகளிர் நிலை மிகவும் சிக்கலாக உள்ளது. வேதகாலத்தில் பெண்களை மிகவும் போற்றிப் புகழ்ந்து உயர்வாக நடத்தினர். மத்திய காலத்தில் இவர்கள் நிலை சமூகத்தில் தாழ்ந்திருந்தது. இது பெண்களுக்கு ஒரு இருண்ட காலமாகும். ஆனால் இன்று மகளிர் நிலை உயர்ந்துவருகிறது. மேலும் பெண்களின் சமூக நிலை என்றும் ஒரே மாதிரியாக இருந்ததில்லை அது வாழ்வின் மற்ற துறைகளைப் போன்று மாற்றத்திற்கு உட்பட்டது. பெண்கள் வாழ்க்கை என்றுமே துயரங்கள் நிறைந்ததுதான். தனிவாழ்வாக இருந்தாலும் சரி, குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டாலும் சரி, பல வகையில் துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர். ஆனால் எஸ்.ரா.படைக்கும் பெண், தாய் அன்பு கிடைக்காததால் துன்புறுகிறாள் என்று விளக்குகிறார்.

காற்று மரங்கள் என்ற கதையில் அம்மா தன் இரண்டு மகனிடம் அன்பையும் அரவணைப்பையும் காட்டுகிறாள். ஆனால் மகனிடம் அன்பின்றிச் செயல்படுகிறாள். இதனால் அவள் பள்ளி படிக்கும் நாளிலிருந்து

தாயன்புக்கு ஏங்குகிறாள். ஆகையால் அவள் மனம் சிறிதுசிறிதாக மாறிப் பெரிய பெண்ணாக வளர்ந்தவுடன் வேறொரு ஆண்மகனின் அன்பை நாடுகிறது.

இப்போதும் அம்மாவுக்கும் அவளுக்கும் ஆகாமலே இருந்தது. இன்று அவன் வந்தபோது இதையெல்லாம் அவனிடம் சொன்னாள். அவள்தான் அவனை வரச் சொல்லியிருந்தாள். முதல் நாள் பஸ்ஸில் வரும்போதே சொன்னாள் நாளைக்கு ஆபீஸ் முடியற நேரம் வாங்கலேன்¹ என்னும் கதைப்பகுதியின் மூலம் குடும்பத்தில் தாயிடம் கிடைக்காத அன்பு, அதனால் ஏற்படும் சிக்கல் வேறு ஒருவரிடம் அவளன்புக்கு ஏங்குவதை ஆசிரியர் சுட்டுகிறார்.

தந்தை-மகன்

குடும்பத்தில் பெற்றோர்கள், ஏதோ ஒரு காரணத்தினால், தன் பிள்ளைகள், குற்றங்கள் செய்வதை அடித்துக் கண்டிக்கின்றனர். இதனால் அவர்களின் மன உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்து என்ன செய்வதென்று புரியாமல் வருத்தமுற்றுப் போய் சில ஆண்கள் வெளியூர் சென்றுவிடுகின்றனர். அங்கும் பல இன்னல்களை அடையும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்த **இருப்பிடம் விட்டுப் போனவர்கள்** என்ற கதையைப் படைக்கிறார் எஸ்.ரா. மூர்த்தி என்பவன் சிறுவயதில் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்பொழுது வாத்தியார் வீட்டுப்பெண்ணைக் கேலி செய்வதோடு, அவளைப் பிடித்தும் தள்ளுகிறான். இச்செய்தி அறிந்த அவன் அப்பா, மூர்த்தியை அடித்துவிடுகிறார். இதனால் அவன் மனம் நொந்து வீட்டிலுள்ள காசை எடுத்துக் கொண்டு வெளியூர்க்கு ஓடிவிடுகிறான். **நடந்து போன போது தெருவில் யாருமில்லை. வீட்டுக்கு அருகாமையில் வந்ததும் காதைப்பிடித்தார். வலித்தது. விளக்கை, கதவைத் தள்ளி உள்ளே வைத்துவிட்டுச் செவுளோடு அறைந்தார். வெளியே கெட...அப்பத்தான் அறிவு வரும்²** இப்பகுதியின் மூலம் தந்தை மகனைக் கண்டிக்கும் நிலையை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

கணவன் மனைவி பிரச்சனை

வீடு வெளி என்ற கதையில் ஆடை தைக்கும் தையல் கம்பெனியில், செல்வி என்பவன் வேலை பார்த்துக் கொண்டு குடும்பத்தைப் பேணிக் காக்கிறான். அவன் கணவன் சிவா, உணவக வேலைக்குத் தேவராஜுடன் செல்வதற்காகச் செல்வி வேலை பார்க்கும் நிறுவனத்திற்குச் சென்று செலவுக்காக முப்பது ரூபாய் வேண்டும் என்கிறான். அதற்கு அவள் இருபத்தைந்து ரூபாயைக் கொடுத்து அனுப்புகிறாள். அதைப் பெற்றுக் கொண்டு நண்பர்மூலம் வேலை தேடிச்செல்லும் வழியில் சீட்டாடியும் மது அருந்தியும் தன் காசுகளை இழந்தும் அன்று இரவு அவன் வீட்டிற்குச் செல்லாமல் கண்ட இடத்தில் தூங்கிவிட்டு வருகிறான். கணவன் விடியற்காலையில் வீடு நோக்கி மனைவிக்குள் ஏற்படும் நிலையை, **போகவயா அப்ப...போகலை என்றான்...அவன் குழந்தையை ஓட்டிப் படுத்துக்கொண்டான்.**

அவள் அந்த அதிகாலையில் அழ ஆரம்பித்தாள். உடம் பெங்கும் குலங்கியது. அழுதபடியே சுவரில் சாய்ந்து கொண்டாள். அவன் சுவரைப் பார்த்தபடியே இருந்தான். அவள் அழுகைச் சத்தத்தில் குழந்தை முழித்துவிடுகிறது³ எனும் கதைப்பகுதி விளக்குகிறது. செல்வி, கணவனுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்தாலும் குடும்பச் செலவைத் தன்கைத்தொழில்மூலம் ஈடுகட்டுகிறான். அவன் கணவன் வேலைக்குச் செல்லாமல் அவள் வருமானத்தையும் செலவு செய்கிறான். இதனால் குடும்பத்தில் கணவன், மனைவிக்குள் சிக்கல் ஏற்படுகிறது என்பதைப் பதிவு செய்கிறார்.

குடும்பத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு

அவன், தன் அக்காவோடும் அக்காவின் தோழியோடும் சிறுவயதில் கடற்கரைக்குச் செல்கிறான். அங்கே சிறுமணல் அடைத்த பையை வாங்கிக் கொடுக்கிறான். அதைப் பத்திரமாக நீண்ட நாளாக வைத்திருந்தான். அதன் பின் அவன் படம் வரையவும், பலகையில் எழுதவும் மட்டுமே வாழ்க்கை போதும் என நினைக்கிறான். ஆனால் அவன் அம்மா, அக்கா அவனைத் திட்டிகிறார்கள். காரணம், **உன் தம்பி எப்படி கம்பெனியில் வேலை பார்த்து அக்கா குழந்தைக்கு நிறைய பொருள்கள் வாங்கிக் கொடுக்கிறான். ஆனால் நீ இப்படி இருந்தால் போதுமா, மாமாவோடு பட்டறை வேலைக்கு வரக் கூடாதா என்கிறாள் அக்கா. அதற்கு மறுத்துக் கூறிவிட்டு அவர்களோடு செல்கிறான்⁴.** அங்கே அக்கா குழந்தைக்குத் தங்கம் போன்ற மணல் அடைத்த பையை வாங்கிக் கொடுக்கிறான். அதை அக்கா பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு அவனைத் திட்டிகிறாள் என்ற நிகழ்ச்சியை மையப் படுத்திக் காட்டுகிறபொழுது, குடும்பத்தில் எவர் அதிகமாகப் பணம் ஈட்டுகிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் மதிப்பும் கொடுப்பார்கள் என்ற அடிப்படையில் **விரும்பித் தோற்றவை** எனும் கதையில், அண்ணனைவிடத் தம்பி பணம் ஈட்டுவனாகக் குடும்பத்தில் உள்ளான். ஆகையால் அக்குடும்பத்தில் ஏற்றத் தாழ்வு நிகழ்கிறது என்பதைச் சுட்டுகிறார்.

வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பம்

பெத்தையா மிகச்சிறப்பாக எல்லோரும் போற்றும்படி வாழ்ந்துவந்தவர். அவர் வீடு பதினாறு அறைகளைக் கொண்டது. அங்கு வியாபாரிகள், தரகர்கள், வேலை யாட்கள், பெண்கள் மற்றும் எல்லோரும் தங்கும் இடமாக மட்டும் அல்லாமல், அவ்வீட்டில் நாற்பது மாடுகள் அடங்கிய தொழுவங்களும் வைக்கோல் போர்களும் ஆட்டு உரல்களும் இருந்தன. அங்கே விளையாடுவதற்குக்கூடச் சண்ணாம்பால் வரையப்பட்ட புலிக் கட்டத்தில் ஆட்டம் நடைபெறும். உணவுக்கு நீண்ட பந்தியில் அமருவார்கள். பெத்தையா சாப்பிட வரும் போது எல்லோரும் எழுந்து நின்று பின் அமருவார்கள். இப்படிப் பலவாறு சிறந்து விளங்கிய அக்குடும்பம், பெத்தையாவின் இறப்பிற்குப் பிறகு பாழ்பட்டு நிற்கிறது. **யாருமில்லாத போதும் வீடெங்கும் [தொடர்ச்சி: கடைசிப் பக்கம்]**

குறுந்தொகை உரைக்கும் நெய்தல் திணை மாண்பு

பா. மேகலா

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை
அரசினர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி) கும்பகோணம் 612 001
(இணைவு: பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்)

ஆய்வு நெறியாளர்: முனைவர் கோ. ஜெயபூர்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, அரசினர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), கும்பகோணம் 612 001

முன்னுரை

சங்ககால மக்கள் தமது வாழ்க்கைத் தளங்களைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலையென ஐவகை நிலங்களாகப்பாடுகொண்டு செய்துகொண்டு, அந்தந்த நிலங்களின் பின்புலங்களுக்குத் தக்கவாறு தமது வாழ்க்கை முறைகளையும் தொழில்களையும் அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருப்பது புலனாகின்றது. இவ்வென்று நில மக்களின் வாழ்வியலும் பண்பாடும் பொதுவான கூறுகளைப் பெற்றிருப்பினும், இவற்றை நுட்பமாக அணுகும்போது ஒவ்வொரு நில மக்களும் ஒவ்வொரு வகையான, தமக்கென்று தனித்தன்மைகள் கொண்ட வாழ்வியல் நெறி-முறைகளையும் சமூகக் கட்டமைப்பினையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் கொண்டிலங்குவதை அறிய முடிகிறது. அவ்வகையில் நெய்தல் நில மக்கள் குறுந்தொகையில் எவ்வாறு வாழ்ந்துவந்துள்ளனர். அவர்களின் சமூகப் பின்னணி, அவர்களது அறம், காதல், வீரம், செம்மாந்த தொழில்கள் குறித்து இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சமூக வாழ்க்கைத் தளத்தை நிலைநாட்டிப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்காக மனிதன் தனக்குத் தானே சில வாழ்வியல் நெறிமுறைகள் மற்றும் பண்பாட்டுப் பின்புலங்களோடு இயைந்த நம்பிக்கைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் தமது வாழ்க்கை அனுபவங்களிலிருந்து உருவாக்கி அவற்றை வாழ்வியலோடு இணைந்து உறவாடச்செய்து கொண்டது. குடும்பம், இனம், தொழில், விழாக்கள், வழிபாடுகள், சடங்குகள், வாணிபம் எனப் பன்முகப் பரிமாணங்களோடு சமூகம் கட்டமைக்கப்பட்டது. மக்கள் அவர்களின் குடும்பம் மற்றும் சமூக வாழ்வியலில் கொண்டிருக்கும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைகளும், அந்நம்பிக்கைகள் வழிப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களும் மக்களின் பொதுவாழ்வியலின் நெறிகளாக அமைந்திருக்கின்றன. இந்த அடிப்படையில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியலின் தனித்தன்மைகளையும், அவர்களது பண்பாட்டியல் கூறுகளின் சிறப்புத் தன்மைகளையும் ஆராயும் விதமாக இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

ஒவ்வொரு நில மக்களும் தமக்கெனத் தனித்த நில அடையாளம், தொழில், வாழ்க்கைமுறை, வழிபாடு, சடங்கு, பழக்கவழக்கம், உணவு, உடை, அணிகலன் போன்ற பல்வேறு கூறுபாடுகளால் தனித்து நிற்கின்றனர். உதாரணமாக உழவுத்தொழில் தெரிந்த மருதநில மக்களுக்குப் பாலை நிலத்தின் ஆறலைக் கள்வர்களைப்போலக் கொள்ளையடித்தல், கொலை செய்தல், வழிப்பறி போன்ற தொழில்கள் தெரியாது. கடலில் மீன்பிடித்த நெய்தல் நில மக்களாகிய பரதவர்கள் பெரும்பாலும் உழவுத்தொழில் மேற்கொள்வதில்லை. மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், முத்தெடுத்தல், மீன் உலர்த்தல் போன்ற கடல் சார் தொழில்களையே பெரும்பாலும் மேற்கொள்வர். இந்த அடிப்படையில் நெய்தல்நில மக்கள், தொழில், வாணிபம், உணவு, உடை, அணிகலன், வாழ்வியல் முறை, வழிபாடு, நம்பிக்கை போன்ற பல்வேறு பண்பாட்டுக் கூறுகளால் எவ்வாறு தனித்துச் செயல்படுகின்றனர். இத் தனித்த நிலைப்பாடுகளால் அவர்கள் எவ்வகையான பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளனர், சங்க இலக்கியத்தில் குறுந்தொகையில் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வியல் நிலைப்பாடுகள் எத்தகையன என்பனவற்றைக் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்துவதே இவ்வாய்வின் நோக்காகும்.

குறுந்தொகை

எட்டுத்தொகையுள் முதலில் தொகுக்கப்பட்ட நூலாகக் கருதப்படுவது குறுந்தொகை. 401 பாடல்கள் கொண்டது. கி.பி இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இது 206 புலவர்களால் 4-8 அடிவரையரையைக் கொண்டு பாடப்பட்ட அக இலக்கியமாகும். தொகுத்தவர் பூரிக்கோ, தொகுப்பித்த மன்னன் பெயர் தெரியவில்லை. இதன் கடவுள் வாழ்த்தைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடியுள்ளார். இதன் முதல் 380 பாடல்களுக்குப் பேராசிரியரும் 20 பாடல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியரும் உரை எழுதியதாகத் தெரிகிறது. இதனை முதலில் பதிப்பித்தவர் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை; முதன்முதலில் அச்சேற்றியவர் செளரிப்பெருமாள் அரங்கன் ஆவார். 1937இல் உ.வே.சா உரை வெளியிட்டார். அடி அளவால் பெயர் பெற்ற இந்நூல் நல்ல குறுந்தொகை என்ற

அடைமொழி பெற்றது. ஆசிரியப் பாவால் ஆனது. தொகைநூல்களில் இளம்பூரணர் முதலான பல உரையாசிரியர்களால் அதிகம் மேற்கோள் காட்டப்பட்ட நூல் இது. முப்பொருள்களில் உரிப்பொருளுக்கே சிறப்பு தந்த இதனுள் நெய்தல் திணைப் பாடல்களின் வளம், நலம், காதல், உலோச்சனார், நன்னாகையார், நெய்தற் காரக்கியர் பாடல்களில் நெய்தல் திணையின் வல்லமையைக் கண்டறிவோம்.

தொல்காப்பியத்தில் நெய்தலின் முப்பொருள்கள்

நெய்தல் திணைக்குரிய நிலம் கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியும் ஆகும். பெரும்பொழுது ஆறும் நெய்தலுக்குரியன. மருதத்தைப்போலவே நெய்தலுக்கும் ஆண்டு முழுவதும் உரிய காலமாகும். சிறுபொழுது எற்பாடாகும். எற்பாடு = சூரியன் மறையும் நேரம்.

வைகறை விடியல் மருதம் ஏற்பாடு நெய்தலாதல் மெய்பெறத் தோன்றும்¹ (தொல். பொருள். 954) என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. ஐவகைத் திணைக்கும் அடிப்படை வகுத்து, முப்பொருள்களைச் சொல்லி வாழ்வை வகுத்துச் சொன்ன ஒரே நூல் தொல்காப்பியமே ஆகும். மேலும், நெய்தல் திணையின் கருப்பொருள்களாக, தெய்வம் வருணபகவான், இம்மக்கள் துறைவன், சேர்ப்பன், பரத்தியர் பரதவர், நுளையர், நுளைச்சியர், அளவர் என அழைக்கப்பெறுவர். இங்குள்ள பறவைகள் நீர்க்காக்கை, அன்னமாகும். விலங்குகள் சுறா, முதலை. இங்குள்ள பூக்கள் நெய்தல், தாழை, மரம் புன்னை மரம், இவர்களின் உணவு மீனும் உப்பும விற்றலால் வரும் பொருள். இவர்களின் பறை மீன்கோட்பறை, யாழ்-விளரியாழ், பண்-செவ்வழிப் பண் ஆகவும், இவர்களது தொழில் உப்பு விற்றல், மீன் பிடித்தலாகும்.

நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருள்

இரங்கலும் இரங்கல் தொடர்பான நிகழ்வுகளும் நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளாகும். இரங்கல் = வருந்தல். கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்ற தலைவனை எண்ணி, காற்றும் மழையும் தொடர்வதால் அவனுக்கு ஏற்படும் துன்பத்தை நினைத்துக் கரையிலுள்ள தலைவி வருந்திக் கொண்டிருப்பாள். தலைவன் தலைவியை மணந்துகொள்ளக் காலம் நீட்டித்தல், தலைவியைக் காண வராதிருத்தல் போன்றவையும் தலைவியின் இரங்கலுக்குக் காரணங்களாகும். இத்தகைய வருத்தமும், வருத்தம் தொடர்பானவையும் நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருள்களாகும். சான்றாக,

வருவர்கொல் வாழி - தோழி² (குறுந்.177)

தலைவன் வருவரோ? மாட்டாரோ எனத் தலைவி இரங்கலும் நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளாகும்.

தலைவனின் வரவும், வரைவும்

தலைவன் வரவை முன்னதாகவே உணர்ந்துகொண்ட தோழி, அவனை நினைத்து வாடியிருக்கும் தலைவிக்கு

தலைவி, கடலோசை தணிந்திருக்கிறது. கடற்கரையில் இருள் சூழ்ந்துள்ளது. நீர்த்துறைக் கழிமுகம் அமைதியாக இருக்கிறது. ஊர்மன்றத்துப் பனைமரத்திலுள்ள அன்றில் பறவைகள் கூடமெதுவாகப் பேசுகின்றன. நான் பிணக்கிக்கொள்வேனோ என்று அஞ்சிக் காம இன்பத்தை என்னிடமிருந்து தாமே எடுத்துக்கொண்டு உன்னைச் சிரிக்க வைத்த அவர் இன்று வருவார் எனத் தோழி மொழிகிறாள். இச்சொற்களை,

வருவர்கொல் வாழி தோழி, நாம் நகப்

புலப்பினும் பிரிவு ஆங்கு அஞ்சித்

தணப்பு அருங் காமம் தண்டியோரே? (குறுந்.177)

எனும் அடிகள் புலபடுத்தி நிற்கும். மேலும் இந் நிகழ்வை ஐங்குறுநூற்றுத் தோழியும் தன் தலைவியிடம் பகர்வதைக் காண முடிகிறது. மேலும், கடற்கரை, நீர்த்துறைக் கழிமுகம் என்ற சொற்கள் கடல் சார்ந்த பகுதியே நெய்தல் திணையின் முதற்பொருள் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. இங்ஙனம் நெய்தல் மலர் போன்ற கண்களையும், நேராக வளைந்து பருத்திருக்கும் தோள்களையும் கொண்டே மகளிர் பொய்கை விளையாடிய பின் குவிந்துகிடக்கும் வெண்மணலில் குரவை ஆடும் துறையை உடையவன் தலைவன். அவன் என்னை மணந்து வாழ்வானாயின் எனக்கும் அலர்தூற்றும் ஊருக்கும் நல்லது, எனக் கூறிய தலைவிக்குத் தோழி தலைமகன் வரைந்துகொள்ளத் துணிந்தான் என்று உரைக்கிறாள். இதனை,

துறைகெழு கொண்கன் நல்கின்

உறைவு இனிது அம்ம இவ் அமுங்கல் ஊரே⁴ (ஐங். 181)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இங்ஙனம் தோழி தலைவியின் வாழ்வில் தலைசிறந்த பங்காற்று பவளாக வாழ்ந்திருக்கிறாள் என்பது அறியலாகிறது. தலைமக்களின் இல்லற வாழ்வில் தோழி ஒரு பாலமாகத் திகழ்கிறாள்.

கிழத்தியின் காதல் திட்பம்

தலைவன் வரைவிடை வைத்தவனாகப் பிரிந்து சென்றிருந்த காலத்திலே, தலைவி பிரிவைப் பொறுத்திருக்கும் நிலையினள் அல்லள் எனத் தோழி நினைத்து வருந்தினாள். அவளுக்குத் தலைவி தன் நிலையை, பொற்படைகளாற் பொலிவுற்று வெள்ளிய தேரின் கண் ஏறியவனாகக் கலங்கிய கடலினது அலை நீர்த் துவலைகள் தன் தேராழியை நனைக்கும்படி நம் தலைவனும் இப்போது தானே தேரேறிச் சென்றான். அதனைப் பசலையானது எவ்வாறு அறிந்தது? என் அழகிய நெற்றியிடத்தே அதுவும் பரவுதலைத் தொடங்கிற்றே!

இனிச்சென் றனனே இடமணற் சேர்ப்பன்

யாங்கு அறிந் தன்றுகொல் - தோழி - என்

தேங்கமழ் திருநதல் ஊர்தரும் பசப்பே? (குறுந். 205)

எனக் கூறுகிறாள் கிழத்தி. காதலர்கள் சேர்ந்து தாகம் தணிவது இனிமைதான். அதைவிடப் பிரிந்து தவித்திருக்கும் கிளர்ச்சியே அதிக இனிமையானது. அந்தத் துன்பமே பெரிய இன்பம் என்று ந.பிச்சமுர்த்தியின் கவிதை, காதலர்களின் மனநிலையை விளங்கவைக்

கிறது.

மாந்தோப்பு வசந்தத்தின் பட்டாடை

உடுத்திருக்கிறது

மலர்கள் வாசம் கமழ்கிறது

மரத்திலிருந்து ஆண்குயில்

கத்துகிறது

என்ன மதுரம்! என்னதுயரம்! (ந.பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள், ப.42).

இளவேனில் காலம். மனிதனிலும் மற்ற உயிரினங்களிலும் மட்டுமல்ல, பயிரினங்களிலும் கூடக் காதல் உணர்ச்சி பொங்கும் காலம். மாந்தோப்பு மணப்பெண் போலப் பட்டாடை உடுத்தி நிற்கிறது. எங்கும் மலர்கள், காற்றும் மணமும் தழுவிக்கிடக்கின்றன. மரத்திலிருந்து ஆண்குயில் கூவுகிறது. தன் இணையைச் சேர்வதற்காகத் தவிக்கிறது. தவிப்பு அழைப்பாகிறது. அதில், என்ன இனிமை! எவ்வளவு தனிமைத் துயரம்! அந்தக் குரலுக்குள் ஒளிந்திருக்கும் உள்ளக்கிடக்கையே தலைவன், தலைவியின் காதல் திட்டம் என அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதனையே குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகிறது.

பிரிவு ஏது ?

உலோச்சனாரின் பாடலில், தலைவனின் பிரிவால் வருந்தியிருந்த தலைவியை, நீ இவ்வாறு அழிதலை விட்டுப் பிரிவைப் பொறுத்திருத்தலையே மேற்கொள்ள வேண்டும் எனக் கடிந்துகொள்ளும் தோழியிடம் தலைவி, நான் இவ்வாறு மெலிந்திருப்பது எதனாலோ? என ஊரார் கூறும் பழிச்சொற்களும், அவரவருடைய மனநிலைப்படியே அமைவதாக! அவர்கள் உரைக்கும் அம்பாள் உரைகள்தாம் எனக்கு என்ன துன்பத்தைச் செய்துவிடும்? ஊராரின் பழிக்கு அஞ்சேன் எனக் கூறுகிறாள். இங்ஙனம்

இரங்கேன் - தோழி! ஈங்கு என்கொல் என்று

பிறர் பிறர் அறியக் கூறல்

அமைந்தாங்கு அமைக அம்பல் அஃது எவனே?

(குறுந். 175) என வினவுகிறாள். இம்மனத்திட்டதை,

என் நெருப்பு உன் நெருப்பை

அணைக்குமா?

காதல் தீர்வதைவிட இக்கிளர்ச்சியே

போதை

இந்தத் துன்பம்தான் காதலில் இன்பம் என்கிறார் ந.பிச்சமுர்த்தி, மேலும்,

ஒன்று பட்டால் ஓய்வு உண்டாகும்

காதல் குரல் கட்டிப் போகும் (ந.பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள், ப.45)

கிடைத்துவிட்டால் முயற்சி இல்லை. சேர்ந்துவிட்டால் தேடல் இல்லை. தேடல் இல்லையேல் இயக்கம் இல்லை. கற்பனையின் இனிப்பு இல்லை. கசப்பே மிஞ்சும். சேர்ந்திட்டால் அழைப்பு ஏது? காதல் குரல் எழுப்பாது. குரல் கட்டி ஊமையாகும்.

விரைவில் வருகிறேன், காத்திரு எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது இக்கவிதை தன்

வரவுக்காகக் காத்திருக்கும் தலைவியிடம், தன் காதலை இவ்வாறு வெளிப்படுத்துகிறான் தலைவன்.

வருவீர் உளரோ?-விரும்தோம்பல்

நன்னாகையாரின் நெய்தல்திணை பாடலில் தலைவன் தலைவியை வரைந்துகொள்ளக் காலம் நீட்டித்ததனால் வருந்தியிருந்த தலைவி, மாலைக் காலமும் வரத் தன் தோழியிடம், பலரும் வந்து புக்கும் நம் வாயிலில் விருந்துண்ண எவரேனும் வருவீர். அங்ஙனம் தலைவனும் வரக்கூடும் என எதிர்பார்க்கும் தலைவியிடம், இன்னும் எவரையும் காணாமே ஈண்டென வருந்திக் கூறுகிறாள் தோழி. அக்காலத்தில் உண்பதற்குமுன் பெரியோர்கள் வாயிலில் நின்று வருவீர் எவரேனும் உளரோ எனக் கேட்ட பிறகு, சற்று தாமதித்தே தாம் உண்ணச் செல்வர். இது அக்கால விரும்தோம்பல் மரபாகும்.

பலர்புகு வாயின் அடைப்பக் கடவுநர்

வருவீர் உளரோ? எனவும்

வாரார் தோழி!- நம் காத லோரே. (குறுந். 118) எனும் அடிகள் மேற்கண்ட செய்தியைப் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், இக்குறுந்தொகைத் தலைவியின் எண்ண ஓட்டத்தை வள்ளுவர் தம் நெஞ்சொடு கிளத்தல் எனும் அதிகாரத்தில், தலைவனின் வரவை எதிர்போக்கி இருக்கும் தலைவி தன் நெஞ்சொடு கிளத்தலை அழகாக மொழிந்துள்ளார்.

அவர்நெஞ்சு அவர்க் காதல் கண்டும் எவன் நெஞ்சே நீ எமக்கு ஆகா தது. (குறுந், 1291)

நெஞ்சமே, அவருடைய நெஞ்சம் நம்மை நினையாமல் நம்மிடம் வராமல் அவருக்கே துணையாய் நிற்பதை அறிந்தும், நீ எமக்குத் துணையாகாதது ஏன்? எனத்தலைவி தன் நெஞ்சத்திடம் வினவுகிறாள். இவ்விரு இடத்திலும் தலைவியின் உள்ளத்தை நம்மால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தேவை மணவாழ்வு

நெய்தற்கார்க்கியரின் இந்நெய்தல் பாடலில், தலைவன் வரைந்துகொள்ளாதலை நீட்டித்தவனாயிருந்த காலத்து, ஒருநாள் வந்து சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி தலைவிக் குச் சொல்லுவாள்போல், அவன் கேட்குமாறு இப்படிக்கூருகின்றன: பெருங்கழியிடத்தேயுள்ள மணி நிறங் கொண்ட கருநெய்தற் பூக்கள் குவியும்படியாகத் தூய அலையிடத்து ஊதைக் காற்று வீசுகிறது. குளிரும் வாட்டுகிறது. இதனைப் போக்க அவர் இல்லாமல் இப்படியே நான் துன்புற்றுக்கொண்டு இருக்க வேண்டியதுதானோ? மணம் புரிந்துகொள்ள விரைந்து வரமாட்டாரா எனத் தலைவி கலங்குகிறாள். தலைவியின் கலக்கத்தை,

கையுற வந்த தைவரல் ஊதையோடு

இன்னா உரையுட்டு ஆகும்

சின்னாட்டு அம்ம-இச் சிறுநல் ஊரே! (குறுந்.55)

என்ற பாடல் விளக்கி நிற்கிறது. மேலும், நெய்தல் திணையின் நிலப்பகுதிகள் பாக்கம், பட்டினம் என்ற

பெயர்களில் மட்டுமன்றி ஊர் என்ற பெயராலும் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை இப்பாடலில் காணமுடிகிறது. இப்பாடலில் பயின்றுவரும் கருப்பொருள் ஊர் ஆகும். இவ்வாறே வரைவு நீட்டித்த நற்றிணைத் தலைவன், தலைவியின் கலக்கத்தை அறிந்துகொள்ளாது வரைவு நீட்டிப்பதை நம்மால் பார்க்க முடிகிறது. அப்பாடலை ஆய்வோம். தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் தலைவியுடன் தொடர்புகொண்டு காலம் கடத்தி வருகிறான். திருமணம் செய்துகொள்ளுமாறு தோழி அவனுக்கு அறிவுரை கூறுகிறாள். முழங்கும் கடலலை மோதிக்குவித்த மணல். ஆடும் துணிபோல முரிந்து கிடக்கும் மணல். ஊதைக் காற்று வீசும் காலம். இத்தகு நீர்த்துறை உடையவன் தலைவன். தலைவியின் பூப்போன்ற புதுநலத்தை உண்டாய். இப்போது எப்படிக்கிடக்கிறோம் தெரியுமா? நேர்மையுடன் உனக்குப் படைத்த நெஞ்சம்படபடவெனப் புடைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதனைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஊர்வாய் எல்லாம் அலர் தூற்றுகிறது. மணம் செய்து கொண்டு ஊர்வாயை மூடி விடு எனத் தோழி தலைவியின் நிலையைத் தலைவனிடம் பகர்கிறாள்.

**ஊதை தூற்றும் உரவு நீர்ச் சேர்ப்ப
பூவின் அன்ன நலம் புதிது உண்டு
நேர்புடை நெஞ்சம் தாங்கத் தாங்கி
மாசுஇல் கற்பின் மடவோள் குழவி¹ (நற். 15)**

மன ஏமாற்றம்

தலைவனுக்கு அருள் செய்யும்படி தலைவியிடம் பரிந்து பேசும் தோழி, அவன்பால் தலைவிக்கு இரக்கம் உண்டாகும்படி தேர் உனக்காகக் கடற்கரைப் பக்கமாக மணி ஒலி கேட்கும்படி வந்தது. பலரும் காணப்பெருமிதத்துடன் வந்த அது நாணத்தக்கது. காமம் என்பது சாகத்தான் பிறந்ததோ! பெரிதும் வருந்துகிறேன் என்கிறாள் தோழி, இந்நிகழ்வை,

**தெண்கடல் அடைகரைத் தெளிர்மணி ஒலிப்ப
காணவந்து நாணப் பெயரும்
அளிதோ தானே காமம்**

விளிவது மன்ற நோகோ யானே¹² (குறுந். 212) என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. இதேபோன்று நற்றிணையின் தலைமக்களிடையே நிகழ்ந்த நிகழ்வை ஒப்பிடலாம். தோழி, சேர்ப்பன் தன் தேரில் உன்னை மணந்து கொள்ள வந்துகொண்டிருக்கிறான். இது உனக்குத் தெரிந்ததுதானே, தோழி தலைவியிடம் சொல்கிறாள். புன்னைப் பூக்கள் உதிர்ந்து பூத்துக் கிடக்கும் கடற்கரை. அக்கரையை மோதிப் பாயும் கடல். அங்குள்ள கானல் தோட்டத்தின் சிறுகுடியில் பெருநல் ஈகை அதாவது திருமணம் புரியக் காத்திருக்கும் சேர்ப்பன் தேரில் வருகிறான். விரைந்து பாயும் குதிரை பூட்டிய தோல் அழகிய வண்ண மலர்மாலையை அணிந்து கொண்டு பட்டப்பகலில் வருகிறான் இது உனக்குத் தெரிந்ததுதானே என வினவுகிறாள். இந்த உரையாடலை,

பெருநல் ஈகை நம் சிறுகுடிப் பொலிய

கடுமாப் பூண்ட நெடுந்தேர்

நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன் பகல் இவண் வரவே!¹³ (நற். 91)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. குறுந்தொகைத் தலைவன் கடற்கரைக்கு வந்தும் தலைவியை உடன் கூடிச் செல்லாது போனான். நற்றிணைத் தலைவனோ தலைவிக்காக வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. எவ்வாறிருப்பினும் தலைவியின் மனம் தவிப்பே கொள்கிறது. இத்தலைமக்களின் வாழ்வில் உன்னதமான காதல் வாழ்வு மிளிர்வதைக் காண முடிகிறது. கடற்கரையில் உப்பு விளைவித்தல், மீன் விற்றல், மீன் பிடித்தல், முத்தெடுத்தல் என்று தொழில் புரிந்து நீருக்குள்ளேயே வாழும் இவர்களின் வாழ்வு நல்ல பண்பாட்டையும், சிறந்த காதலையும் கொண்டு இலங்குவதை அறிய முடிந்தது.

தொகுப்புரை

சங்க அகப்பாடல்களில் குறுந்தொகையில் கடலியல் சார்ந்த வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் கடல் வாணிகத்தை முந்நீர் வழக்கம் எனக் குறிப்பிடுகிறது. கப்பல் கட்டிய தச்சர் கலம் புனர் கம்மியர் எனப்பட்டனர். நாவாய், படகு, திமில், அம்பி போன்ற பெயர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. பூம்புகார், கொற்கை, முசிறி, தொண்டி ஆகியவை துறைமுகங்களாக விளங்கின. மேலை நாட்டுக்கும் கீழை நாட்டுக்கும் தமிழகக் கப்பல்கள் சென்று வந்தன. சோழர்கள் சிறந்த கப்பற்படையை நிறுவினார்கள். இப்படிப்பட்ட கடல் வாணிகம் கொண்டது நம்நாடு. இதனுள் நெய்தல்நில மக்களின் வாழ்வு செம்மாந்த, பண்பாடு மிகுந்த வாழ்வாகும். தலைமக்களின் உள்ளக் கிடக்கை, காதல் வாழ்வு, காத்திருப்பு, எதிர்பார்ப்பு, குணநலன், பண்புகள் ஆகியவற்றை விரிவாகக் கண்டோம்.

முடிவுரை

தமிழர்களின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும் வேட்கைகளையும் புலப்படுத்துவதற்கு இயற்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு பாடப்பட்டவை சங்க இலக்கியங்கள். மக்கள் தம் வாழிடங்களை ஐவகை நிலங்களாகப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். வயல், காடு, மலை, கடல், மணல் பகுதிகள் என ஐந்தாகப் பிரித்து தனித்தனிப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். தம் வாழிடங்களுக்கேற்ப அக்காலத்தில் காணப்பட்ட தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், தொழில், விழாக்கள், சடங்குகள், உணவு முறை போன்றவை சங்கப்பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன. இப்பாடல்களில் மனித சமுதாயத்தின் உயர்ந்த கருத்துக்களையும் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் காண முடிகிறது. இதுகாறும் குறுந்தொகையில் மண் மணக்கும் நெய்தல்திணையின் தலைமக்களின் செம்மாந்த வாழ்வும், அம்மக்களின் பண்பாட்டு, நாகரிகத்தையும் விரிவாகக் கண்டோம்.

[தொடர்ச்சி: கடைசிப்பக்கம்]

அண்ணாவின் சிறுகதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள்

கரு. வசந்தவள்ளி

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பதிவு எண்.R20162665 / 2021-22)

ஆய்வு நெறியாளர்: முனைவர் ச. முருகேசன்

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம், அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி

காரைக்குடி 630 003

முன்னுரை

தொடக்க காலச் சமுதாயத்தில் பெண்கள் உயர்ந்தவர்களாகவும், தலைமைத்தகுதி உடையவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர். ஆரம்பக் காலகட்டத்தில் தாய்வழிச் சமூகம் வழக்கில் இருந்துள்ளது. ஆனால் காலம் செல்லச்செல்ல, பெண்களின் நிலை வீழ்ச்சிக்குட்பட்டுள்ளது. பெண்கள் எப்பொழுதும் ஒருவருடைய அரவணைப்பில் இருந்துவர வேண்டும். தனியாக எதுவும் செய்யக்கூடாது. கணவனை இழந்த பெண் மறுமணம் செய்துகொள்ளக்கூடாது என்பன போன்ற கட்டுப்பாடுகளைப் பெண்களுக்குப் புகுத்தியுள்ளது மனுசாத்திரம். பெண்கள் அடிமைகளாக்கப்பட்டு அவர்களது கல்வி புறக்கணிக்கப்பட்டுள்ளது. திருமண முறைகளும், சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகளும் பெண்களுக்கு எதிரானவைகளாக இருந்துள்ளன. கணவன் இறந்துவிட்டால் மனைவியும் உடன்கட்டை ஏறல் வேண்டும் என்ற சடங்கினைப் பெண்கள் மத்தியில் புகுத்தியமை, குழந்தைத் திருமணமுறையை மேற்கொண்டமை, வயோதிகத்திருமண முறையை உட்படுத்தியமை போன்றவற்றால் பெண்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். 20ஆம் நூற்றாண்டில் பெண்களின் நிலை மிகமோசமாக இருந்துள்ளது. குறிப்பாக, குழந்தை மணத்தால் பெண் குழந்தைகளின் வாழ்வுசீரழிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் இளம் வயதிலேயே குழந்தைகள் விதவை நிலைமைக்கு உள்ளாகியுள்ளனர். இத்தகு நிலையில் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தை வலியுறுத்தி பெண்ணடிமை நிலையினை எதிர்த்தும் இலக்கியவாதிகள் பல்வேறு விதமாகப் படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ளனர்.

பெண்களைப் போற்றிய பேராண்மையாளர்கள்

பெண்மைநிலை அடிமைச் சேற்றில் சூழ்ந்திருந்த காலத்தில் அவர்களின் நிலை உயரவேண்டும் என்ற நோக்கில் செயல்பட்ட படைப்பிலக்கியவாதிகளுள், மாயூரம் நீதிபதி வேதநாயகம்பிள்ளை, பகுத்தறிவுத்தந்தை பெரியார், தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க., மகாகவி பாரதியார், பாவேந்தர் பாரதிதாசன், கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்களைப்போன்றே அறிஞர் அண்ணாவும் பெண்மையை முன்னிறுத்திச் சமூகத்தில் அவர்கள் படும் அவலநிலையை மையப்படுத்திப் பல்வேறு சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். ஏழ்மைக் குடிப்பெண்கள் சமூகத்தில் அடையும் அவல நிலையைச் சுட்டிக்காட்டுதல், பொருந்தா மணத்தால் பாதிப்புக்கு உள்ளான பெண்களின் நிலையை எடுத்துரைத்தல், சூழ்நிலைகளால் விபச்சாரிகளாகப்பட்டுப் பெண்களின் வாழ்க்கை சீரழிக்கப்படுவதைப் பிரதிபலித்தல், பாரபட்ச முறையில் பழிசமக்கும் பெண்கள் படும் வேதனை எனப் பெண்ணியச் சிந்தனைகளைத் தனது சிறுகதைகளில் பதிவிட்டுள்ளார் அண்ணா. மேலும் அவர், பெண்மையைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் கையாண்டுள்ள உவமை யுத்தியானது பெண்களுக்கான உயர்ந்த இடத்தைத் தனது படைப்பில் கொடுத்துள்ளார் என்பதை உணர்த்துகிறது.

பெண்ணியம்

ஐக்கிய நாடுகளின் சபை 1975-ஆம் ஆண்டை அனைத்துலக மகளிர் ஆண்டாக அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து, 1975 தொடங்கி 1985வரையிலான 11 ஆண்டுகளை அனைத்துலக மகளிர் பத்தாண்டாகக் கொண்டாடத் தீர்மானிக்கப்பட்டது மகளிர் பற்றிய விழிப்புணர்வைத் தூண்டிவிட்டது. பெண்ணியம், பெண்ணுரிமை, பெண்மை நிலை வாத்தம், பெண்ணடிமை ஆதிக்கம் என்பன போன்ற சொற்கள் மக்களிடையே பரவலாயின.

பெண்ணியம் என்பது பெண் சமத்துவம் வேண்டிப் போராடும் பெண் இயக்கங்களையும் அவற்றின் செயல்பாடுகளையும் குறிப்பிடுவது.¹

பெண்ணியச் சிந்தனை

பெண்களின் முன்னேற்றத்தைத் தடைசெய்து, அவர்களை ஒரு போகப்பொருளாக நினைத்து இச்சமுதாயத்தை வெறுத்து, பெண்ணடிமைச் சிந்தனை மனித சமூகத்தின் அழிவுக்கு வழிவகுக்கும் என்ற கூற்றை சமூகத்தில் பிரதிபலிக்கச்செய்யும் நோக்கில் செயல்படுவதே பெண்ணியச் சிந்தனையாகும். பெண்கள் அடிமைநிலையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி மகாகவி துன்பம் தீர்வது பெண்மையினால்தான் என்கிறார்.

பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசுந்திருநாட்டு
மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே² என்று
பாவேந்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

பெண்ணின் பெருமை

ஒரு பெண்ணின் பெருமையும் அருமையும் ஒவ்வொரு
வர் மத்தியிலும் அவள் அணுகும் முறையை வைத்து
வரையறுக்கப்படுகிறது.

அகராதி, திவாகரம், நிகண்டு முதலிய புஸ்தங்களில்
பெண் சாதிக்கு பல பெயர்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளது.
வீட்டுக் குடையவளானதால் இல், இல்லாள், மனைவி
யாள், மனைவி கிரகி என்றும், புருஷனுக்குப் பிரியமும்,
நேசமும் உள்ளவளானதால் காதலி, பிரியை என்றும்,
சகல புந்து வர்க்கங்களையும் பார்க்கில் புருஷனுக்கு
அதிக உரிமை உடையவளானதால் உரிமை கிழத்தி
என்றும், குடும்ப பிரதிஷ்டை செய்பவளானதால் தலைவி,
நாயகி என்றும் பதிவிரதையானதால் பத்தினி என்று
இகபாரம் இரண்டிலும் புருஷனுக்குத் துணைசெய்பவ
ளானதால் துணைவி, வாழ்க்கைக் துணை என்றும் பெண்
ணிற்குப் பல நாமங்கள் உண்டாகின்றன³

அண்ணாவின் பார்வையில் பெண்ணியம்

பெண்களின் சிறப்பை விளக்கவே அண்ணா தனது
சிறுகதைகளில் பெண்பாத்திரத்தை வருணித்துள்ளமை,
அவர் பெண்ணிய சிந்தனையாளர் என்பதை உணர
வைக்கிறது.

சிங்களச் சீமாட்டி என்னும் சிறுகதையில் மலர்க்கொடி
என்னும் பாத்திரத்தை அறிஞர் அண்ணா வெளிப்
படுத்தியமை:

பற்கள் எப்படி இருந்தால் பாணுருக்கு அழகு என்பது,
மலர்க்கொடி சிரித்தபோதுதான் தெரிந்தது என்றும்,
வைர மோதிரத்தை வெல்வெட்டுப் பெட்டியிலும், வர
கரிசியை வாசலிலும் வைப்பது போல, மலர்க்கொடியின்
சிவந்த இரு அதரங்களைக் கொண்டு அவளது முத்துப்
பற்களை மூடிவைத்திருந்தாள் என்றும், **அவளது கண்**
கடல் அலைபோல பாய்வதாகவும் புருவங்கள் மதனன்
வில்போல் வளைந்திருப்பதாகவும் நெற்றி பேழை போல
பரந்து பளபளப்புடன் மிளிர்வதாகவும்,

மன்னனுக்கு முடிபோல, மாலைக்கு மணம்போல, மங்கை
மலர்க்கொடிக்கு அவளது கூந்தல் விளங்குவதாகவும்
பெண்ணை மிகைப்படுத்தி அப்பாத்திரத்தை அறிமுகப்
படுத்துகிறார்.

வள்ளி திருமணம் என்னும் சிறுகதையில் வள்ளி எனும்
பாத்திரத்தின் குரல் இனிமையை வெளிப்படுத்தியமை:

திணைப்புணம் வந்து பறவைகள் கதிர்களைக் கொத்
துவது இயற்கையானதே, ஆனால் அண்ணாவோ
வள்ளியின் குரலைக்கேட்டு இன்புறவே பறவைகள்
திணைப்புணம் வந்து கதிர்களைக் கொத்துவதுபோலப்
பாசாங்கு செய்வதாகவும் வள்ளி கவணை வீசிச் சோ!
சோ! என்று பாட்டிசைத்ததும், பறவைகள் தம்மை
மறந்து மரக்கிளையில் அமர்ந்து இன்புறுவதாகவும்

வள்ளியின் ஆலோசனத்தம் நின்றுவிட்டால் 'ஒன்ல்
மோர்' கேட்பதுபோல மீண்டும் திணையைத் தின்ன
வரும், என்றும் தனது கற்பனைத்திறத்தால் பெண்
ணின் குரல் இனிமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

காமக்குரங்கு என்னும் சிறுகதையில் மதுரவல்லி
என்னும் பாத்திரத்தை வருணித்தமை:

கொடியிலே கூத்தாடும் மலரின் மணம், வண்டுகளை
இழுப்பதைப்போல கானாற்றின் ஒலி காட்டுமிருகங்
களுக்கு கீதமாவதைப்போல வானத்தில் ஒலிவீசும்
நட்சத்திரங்கள் கண்களுக்கு விருந்தளிப்பதைப்போல
மதுரவல்லி காண்போர் கண்களுக்கு விளங்கியதாக
அண்ணா பெண்மையை மிகைப்படுத்திக் காட்டியுள்
ளார்.

இவ்வாறு பல்வேறு சிறுகதைகளிலும் பெண்மையை
உயர்த்திக்காட்ட, அவரால் கையாளப்பட்டுள்ள அடை
மொழிகளைக் கொண்டு சமுதாயத்தில் பெண்மைக்
கெனப் பெரும்மதிப்பை அண்ணா நிலைநாட்டியுள்
ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஏழ்மைக் குடிப்பெண்களின் அவலநிலை

வருமானக் குறைவால் நலிவடைந்த வாழ்க்கை வசதி
கள் இல்லாத, ஏழை எளிய பெண்கள் தமது அடிப்
படைத் தேவைகளைக்கூட நிவர்த்தி செய்துகொள்ள
முடிவதில்லை. தாம் விரும்பிய வாழ்க்கைத்துணையை
அடைய இயலாமல் வசதிப் பற்றாக்குறையால் தம்
விருப்பத்திற்கு மாறான வாழ்க்கையை வகுத்துக்கொள்
ளும் சூழ்நிலைக்குள்ளாக்கப்படுகின்றனர். இந்நிலை
யினை அறிஞர் அண்ணா வள்ளி திருமணம் எனும்
சிறுகதையின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கிறார்.

ஏழைக்குடியில் பிறந்த வள்ளி ஓரளவிற்கு வசதி
படைத்த ஆறுமுகப் பிள்ளையின் மகன் சிங்கார
வேலனை விரும்புகிறாள். வேலனுக்கும் வள்ளிமீது
விருப்பம் ஏற்படவே இருவருக்கும் மணம்செய்யப்
பெற்றோர்களால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது
கட்டு பெரிய இடமாகக் கிடைக்கவே வேலனின் தகப்
பனார் வள்ளி திருமணத்திற்கு ஒப்பவில்லை சாவித்
திரி திருமணம் நடத்தப்படுகிறது. ஏழ்மை என்ற
காரணத்தால் வள்ளி ஏமாற்றப்படுகிறாள். பிறகு பெரி
யோர்களால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டுப் பழனி என்ப
வரைத் திருமணம் செய்துகொள்கிறாள்.

பலதாரக்கொடுமை, பொருந்தாமணம்

பொருளாதார ஆதிக்கத்தால் ஆணாதிக்கம் செய்யும்
கொடூரமே பலதாரமணம் மற்றும் பொருந்தா மணம்
ஆகும். இது பெண்ணினத்திற்குச் செய்யும் மிகப் பெரிய
கொடுஞ்செயலாகும். இதனை,

பனமரமே பனமரமே பச்சைக் கண்ணாடி

பல்லில்லாத கௌவனுக்கு டபுள் பொண்டாட்டி⁴ எனக்
கேளிக்கையாக ஒரு சிறுமி பாடுவதைப்போல
அமைந்த வரிகள் 'நாட்டுப்புறச் சிறுவர் பாடல்களில்

பெண்ணியம்' எனும் தலைப்பில் இடம்பெற்றுள்ளது.

அண்ணாவின் *காமக்குரங்கு* என்னும் சிறுகதையில் பழைய வண்டியையும், புதிய குதிரையையும் உவமையாகக் கூறி பொருந்தா மணத்தை விளக்கியுள்ளார். அண்ணா புதிய குதிரையை இழுத்துப் பழைய வண்டியிலே பூட்டுவதைப் போல மிராசுதார் மீனாட்சி சுந்தரம் அழகும், இளமையும் வாய்க்கப்பெற்ற அவர் மகள் மதுரவல்லியை, வம்சாவளிக்கு ஏற்றவிதமாகக் காரியம் நடக்கவேண்டும் என்ற காரணத்தால் இரண்டாம் தாரமாக அவளைவிட வயது வித்தயாசம் அதிகம் கொண்ட மாகாளிப்பட்டி மிட்டாதாரருக்கு மணம் முடித்து வைக்கிறார். வாழ்க்கைச் சவாரியும் நடந்து கொண்டதான் இருந்தது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல இருவருக்கும் இடையே நடந்த கருத்து வேறுபாட்டினால் மதுரவல்லி மிட்டாதாரரைப் பிரிகிறாள். குதிரைக் கேற்ற பாரமான பலமான வண்டியினைப் பூட்டவில்லையெனில் விபத்து நடக்கத்தானே செய்யும் வாழ்க்கையும் அதுபோலத்தான் எனப் பொருந்தா மணம் பற்றி அண்ணா இக்கதையில் எடுத்துரைக்கிறார்.

சூழ்நிலைகளால் விபசாரியாக்கப்படல்

வன்மையான ஆடவர்களால் மென்மையான பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளாலும் பல்வேறு சூழ்நிலைகளாலும் பெண்கள் விபசாரத்திற்குட்பட்டதப்படுகின்றனர். பெண்களின் ஏழ்மை நிலையினை தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட ஆடவர்களால் இத்தகைய இழிநிலைக்குப் பெண்கள் தள்ளப்படுகின்றனர். இப்பெண்களைச் சங்க காலச் சமுதாயத்தில் பரத்தையர் என்றும் பொருட்பெண்டிர் என்றும் கூறியமையைச் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது. *பொருளுக்காகத் தன் நலத்தைப் பிறருக்கு நல்குவ ராதலின் இவர் பொருட்பெண்டிர் எனப்படுவர்*

அவள் விபசாரியானாள் எனும் சிறுகதையில் மீனாட்சி எனும் பாத்திரத்தின் வாயிலாகப் பெண்கள் விபசார நிலைக்குத் தள்ளப்படுவதை அண்ணா எடுத்துரைத்துள்ளார். மீனாட்சியின் கணவன் கொண்டான் கோழிச் சண்டை விடுவதைத் தொழிலாகக் கொண்டவன். கொண்டான் போதைக்கு அடிமையானதால் கடன் தொல்லைக்கு ஆளாகின்றான். கணவனைக் கடனிலிருந்து மீட்பதற்காக மீனாட்சி மில்டரி ஓட்டல் வைத்திருக்கும் சின்னானின் உதவியை நாடுகிறாள். இந்நிலையைத் தனக்குச் சாதகமாகக்கிக் கொண்டு தன் இச்சைக்கு ஆளாக்கி மீனாட்சியை விபச்சாரியாக்குகிறான் சின்னன்.

பழிசமக்கும் பெண்களின் நிலை

அன்றைய சமூகத்தில் ஆணிற்கு ஒரு நீதி பெண்ணிற்கு ஒரு நீதி இருந்த தருணம் உண்டு. ஆண் ஒழுக்கம் தவறினால் சம்பவம்; பெண்ணிற்கோ அது தரித்திரம் என்று கூறுவர். ஆண்-பெண் என இருவராலும் நடத்தப்பட்ட தவற்றால் இறுதியாகப் பாதிக்கப்

படுபவள் பெண் மட்டுமே.

நாக்க நீட்டாதே! வாக்கப்படாதே! குண்டாங் குண்டாங் குளத்துவே குட்டி போடாதே

தவறான வழியில் பெற்ற குழந்தையைப் பேறாகக் கருதமுடியாமல், அவமானச் சின்னமாகக் கருதிக் குளத்தருகில் விட்டுச்செல்லும் கொடுமையான காட்சியே இப்பாடலில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சொல்லாதது என்னும் சிறுகதையில் சுந்தரி, கனகு ஆகிய பாத்திரங்கள் வாயிலாகப் பழிசமக்கும் பெண்களின் நிலையை அண்ணா வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ஆப்பக்கடைக்காரி தனபாக்கியத்தின் மகள் சுந்தரி மீது லோகு முதலியின் மகன் கனகு காதல் வயப்படுகிறான். சுந்தரியைத் திருமணம் செய்துகொள்வதாகக் கூறி ஆசைவார்த்தைகளைப் பொழிந்து, தனது இச்சைக்கு ஆளாக்குகிறான். அதனால் சுந்தரி கருவுறுகிறாள். இந்நிலையில் இலுப்பப்பட்டி மிராசுதாரின் மகள் காவேரியைப் பணத்திற்காக திருமணம் செய்து கொள்கிறான் கனகு. சுந்தரி கருவுற்ற செய்தி ஊராருக்குத் தெரிந்தால் ஊர் தூற்றும் என்று தனபாக்கியம் சுந்தரியை ஊர் விட்டு வேறு ஊர் அழைத்து செல்கிறாள். சுந்தரியின் கணவன் வெளியூர் சென்று விட்டதாகக்கூறி தாய் மகளுக்குக் கட்டிய தாலியுடன் வேற்றூரில் பிழைப்புக்கு வழிதேடி வாழ்ந்துவருகின்றனர். சுந்தரியை இந்நிலைக்கு உட்படுத்திய கனகு மாளிகையில் காவேரியுடன் வசித்துவருகிறான் என அண்ணா சுந்தரி எனும் பாத்திரத்தின் வாயிலாகப் பெண்கள் பாதிக்கப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

முடிவுரை

பெண்களுக்கு இயற்கை கொடுத்திருக்கும் கூடுதல் பொறுப்பே அவர்களது சுமைகளுக்கும் காரணம். பால் பாகுபாடு எல்லாத் தளத்திலும் பெண்களைப் பாதிப்புக்குள்ளாக்குகிறது. சமூகத்தளத்திலும், வேலைத் தளத்திலும், குடும்பத்திலும் பெண் ஒடுக்குமுறை, சுரண்டல் பற்றிய பெண்களின் உணர்வு நிலைகளை மாற்றுவதற்குப் பெண்களும், ஆண்களும் எடுக்கக் கூடிய உணர்வுபூர்வமான நடவடிக்கையை மையப்படுத்தியே அண்ணாவின் சிறுகதைகளில் பெண்ணியச் சிந்தனைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. வாசுகி ஜெயரத்னம், பெண்ணியச் சுவடுகள், ப.2
2. க. மோகன், இலக்கியவனப்பு, ப.20
3. சரளா இராசகோபாலன், வேதநாயகரின் வாழ்வும் தொண்டும், பக்.77-80
4. தோ. ஞானசேகரன், நாட்டுப்புறச் சிறுவர் பாடல்களில் பெண்ணியம், டாக்டர் குருசாமி சித்தர், ப.293
5. முனைவர் துளசி இராமசாமி, தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபுக்கலைகள், ப.72

[தொடர்ச்சி: பக். 69]

கா(ல)வடியும் உறிச் சமணர்களும்

முனைவர் ஆர். முத்துராஜன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலை நகர் 608 002

ஆய்வு நோக்கம்

சமயங்களின் நோக்கம் அறச்செயல்கள் எனினும் அதில் சமயப் பரவலாக்கம் என்ற ஒன்று புதைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. சமயப்பரவலுக்குப் புதியபுதிய கதைகள் சமயவாதிகளுக்குத் தேவைப்பட்டிருக்கின்றன. அத் தேவையைச் சமூகத்தில் வீழ்ச்சியுற்ற ஒரு சமயத்தின் அசைவுகளைத் தன் சமய அசைவாகக் கொள்வதும் அதைக் கதையாக மக்களிடத்தில் கொண்டு சேர்ப்பதுமாக அவர்கள் இருந்திருக்கின்றனர், இருக்கின்றனர். தமிழ் நிலத்தில் காவடி என்ற சமூக, சமயம் சார்ந்த ஒரு அசைவு சமண சமயத்திற்குரியதாக இருந்து, பின் பிறிதொரு சமயத்திற்குரியதாக ஆகி வந்திருக்கின்றது. இதைக் கண்டறிந்து விளக்குவது ஆய்வின் நோக்கம்.

முன்னுரை

கடவுள்கள் தம் அடியவர்களுக்கு அருள்பாலிக்கும் செயலைத் தொடர்ந்து புவியில் செய்துகொண்டிருக்கின்றனர் எனப் பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. அந்தக் கடவுளின் இருப்பையும் அதன் தேவையையும் மக்களிடம் எடுத்துச்செல்கின்றவர்களாக அக்கடவுளின் தீர்த்தங்கரர்கள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் போன்றோர் இன்றள விலும் இருந்துவருகின்றனர். இதற்காகப் புதிய புதிய கதைகளை எடுத்து இயம்பிய வண்ணம் இன்றும் இருக்கின்றனர். இந்த இருத்தலில் பிறிதொரு சமயத்தின் பண்பாட்டு அசைவுகளைத் தன் சமயப் பண்பாட்டு அசைவாகக் கொள்வதற்குரிய நெறிகளையும் தோற்றுவிக்கின்றனர். அத்தோற்றுவித்தலில் ஒன்றே புனைகதைகளாகும். அப்புனைகதைகளில் ஒன்று *காவடி எடுத்தல்* என்ற பண்பாட்டு அசைவாகும். இப்பண்பாட்டு அசைவு, முதலில் எங்கிருந்து தொடங்குகின்றது என்பதை வெளிப்படுத்த இந்த ஆய்வு முயல்கின்றது.

காவடி வரலாறு

கடவுள்களின் தோற்றத்திற்குப் புராணக்கதைகள் சமூகத்தில் உருவாக்கப்பட்டதைப்போல கடவுள்களுக்கான வழிபாட்டு முறைகளுக்கும் புராணக் கதைகளைச் சமயஆர்வலர்களால் சமூகத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்புராணக் கதைகளில் ஒன்று *காவடி எடுத்தல்* என்ற வழிபாடு குறித்த புராணக் கதையாகும்.

அகத்திய முனிவரின் சீடர்களாக அதங்கோட்டு ஆசான், தூராலிங்கன், செம்பூண்சேய், வையாபிகள், வாய்ப்பிகள், பனம்பாரன், கழாரம்பமன், அநவிநயன், பெரிய காக்கைபாடினி, நத்தத்தன், சிகண்டி, தொல்காப்பியன் எனப் பன்னிரண்டு சீடர்கள் அறியப்படுகின்றனர். இப்பெயர்களில் இடம்பெறாத இடம்பென் என்ற ஒரு கதைப் பாத்திரமும் அகத்தியரின் சீடராகப் பேசப்பெறுகின்றது. இந்தப் பன்னிருவரும் யாருக்கேனும் இடம்பென் என்ற பெயர் கூடுதலாக அல்லது புனைபெயராக இருந்திருக்கலாமா என்ற வினாவும் எழுகின்றது. இந்த இடம்பெனை அழைத்த அகத்தியர், கையிலாயம் (சிவனுக்கு உரியதா? முருகனுக்கு உரியதா?) சென்று முருகனுக்குரிய கந்தமலையில் (முருகன் சைவமா? சமணமா?) உள்ள சிவகிரி, சக்திகிரி என்ற இரண்டு மலைகளைத் தனது வழிபாட்டிற்காக எடுத்து வரும்படி வேண்டுகிறார். ஆசானின் ஆணைக்கிணங்க அல்லது அவரின் விருப்பத்திற்கிணங்க இரு மலைகளையும் தன் தோளின் இருபுறமும் தொங்கும்படி (காவடி) இட்டுக்கொண்டு இடம்பென் வருகிறான். இடம்பெனுக்கு அருள் வழங்கவும் சிவகிரி, சக்திகிரி என்ற இரு மலைகளையும் தன் இருப்பான ஆவினன் குடியில் இருத்தவும் விழைந்த முருகன், இடம்பென் முன், அரச கோலத்தில் தோன்றுகிறான். மலைகளை அங்கு இறக்கிவைத்து, களைப்பு தீர் ஓய்வெடுக்கும்படி இடம்பெனிடம் கூறுகிறார் முருகன். அரசன் உத்தரவை மீற எண்ணாத இடம்பென் அவ்விதமே செய்து ஓய்வெடுக்கிறான். ஓய்விற்குப் பின் மலைகளைத் தூக்க முயன்றபோது அம்மலைகளைத் தூக்க அவனால் முடியவில்லை. இதற்கான காரணம் யாது என அவன் எண்ணுகிறான். அப்போது அம்மலைமீது கோவணத்துடன் (அமணத்தை மறைக்கும் முயற்சி) ஒரு சிறுவன் அமர்ந்திருப்பதைக் காணுகிறான். கோவணச் சிறுவன் அமர்ந்திருப்பதாலேயே தன்னால் அம்மலைகளைத் தூக்க இயலவில்லை எனக் கருதி, அம்மலையை விடுத்துக் கீழ் இறங்கும்படி அச்சிறுவனிடம் வேண்டுகிறான் இடம்பென். அதற்கு அச்சிறுவன் உடன்படாமல்போகவே, அவனைத் தூக்க முயல்கிறான். எதிர்பாராதவிதமாக இடம்பென் மலையிலிருந்து கீழே வீழ்கிறான். இதைக்கண்ட இடம்பெனின் மனைவியும் அகத்தியரும் இடம்பெனுக்காக முருகனிடம் வேண்ட, முருகன் அவனுக்கு அருள் வழங்கி, அவனைக் காப்பாற்றித் தன் காவல் தெய்வமாக ஆக்கிக்கொள்கிறான். இரு மலை

களைத் தோளில் இட்டு வந்த அந்தச் செயல்போல, (காவடிபோல) முருகனை நாடி, அருள் கேட்டு வருகிற அவரின் அடியவர்களும் செய்யவேண்டும் என்றும் அவ்விதம்செய்கிற அடியவர்களுக்கு முருகன் உடனடியாக அருள் வழங்குவார் என்றும் கதை செல்கிறது (22.05.2022). இச்செயலே பின்னாளில் *காவடி எடுத்தல்* என்ற வழிபாட்டுச் சடங்காக மாறியிருக்கின்றது.

கதையும் முரண்பாடுகளும்

இக்கதையின் போக்கில் பல முரண்பட்ட தகவல்கள் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அகத்திய முனிவரின் 12 சீடர்களின் வரிசையில் இடம்பெறாத இடம்பன் இங்கு முன்னிறுத்தவும் முன்னிலைப்படுத்தவும் படுகின்றான்.

கையிலாயமலை சிவனுக்குரியதாகப் பேசப்பெற்றிருக்கின்றது. சிவனுக்குரியது எனில் சிவனின் மகன்களுக்கும் அம்மலை உரியதுதானே. கையிலாயமலையின் ஒரு பகுதி சிவனுக்கும் பிறிதொரு பகுதி கந்தமலை முருகனுக்கும் உரியதெனக் கதை சொல்கின்றது. சிவன் தன் உடலின் ஒரு பகுதியைப் பார்வதிக்குக் கொடுத்ததைப்போலத் தன் இருப்பான மலையின் ஒரு பகுதியை முருகனுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார். அப்படி என்றால் விநாயகருக்கான இருப்பின் மலை எது என்ற வினா எழுகின்றது. விநாயகருக்கு என்று தனி மலை இல்லை. இதனால் முருகன், சிவ வழிபாட்டிற்குள் முதலில் கொண்டு வந்தபின் இரண்டாவதாக விநாயகர் சிவ வழிபாட்டிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கவேண்டும். அதாவது இடப் பகிர்விற்குப் பின் விநாயகர் சைவத்திற்குள் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றார். அதனால்தான் அவருக்கென்று தனி மலையைச் சிவன் ஒதுக்கவில்லை என அறியமுடிகின்றது.

சிவகிரி, சக்திகிரியைத் தன் வழிபாட்டிற்காக அகத்தியர் எடுத்துவரும்படி இடம்பனிடம் உறைத்திருக்கின்றார். அப்படியெனில், இம்மலை முருகனுக்கானதல்ல என உணரலாம். ஒரு தெய்வத்தின் உறைதளம் என்பதும் அதைச் சுற்றிய பகுதியும் அருளாட்சியின் எல்லைக்குட்பட்டதாகும். அருளாட்சி என்பது தெய்வத்தின் அதிகாரத்திற்குட்பட்ட எல்லைப் பகுதியாகும். இந்த எல்லையில் அந்தத் தெய்வத்தின் அனுமதியில்லாமல் ஒருவர் செல்வதும் அந்த எல்லைக்குட்பட்ட பகுதியிலுள்ள பொருள்களை எடுப்பதும் பெரும் குற்றம். இக்குற்றத்திற்கு அத்தெய்வம் கட்டும் தண்டனை வழங்கும் என்பது மக்களின் பொது நம்பிக்கையாகும். அதையும் மீறி ஒருவரின் அருளாட்சி எல்லையிலுள்ள மலையைத் தூக்குவது என்பது உறைதளத்திலுள்ள தெய்வத்தின் அதிகாரத்தைவிட உயர்ந்த ஒருவரால் மட்டுமே முடியும். அல்லது அதிகாரமிக்க ஒருவரின் ஆதரவு இருக்கும்போது மட்டும் இது சாத்தியமாகும். இந்த அதிகாரமிக்க ஒருவர் அரசனாகத்தான் அன்று இருந்திருக்க முடியும். முருகனுக்கான மலை எனில் முருகனின் அனுமதி பெற்று அம்மலையைத் தூக்கி

யிருக்கவேண்டும். முருகனுக்குரிய அதுவும் சிவனின் புதல்வனுக்குரிய ஒரு மலையை அகத்தியர் எவ்விதம் தன் வழிபாட்டிற்கு எடுத்துவரச் சொல்லமுடியும். முருகனுக்குரிய மலையை அகத்தியர் வேண்டும் என்றே எடுத்துவரச் சொன்னது முருகனிடம் வம்பு செய்யவே எனவும் எண்ணலாம்.

ஆவினன்குடியில் சிவகிரி சக்திகிரியை நிலைநிறுத்த முருகன் அரச வேடம் பூண்டு இடம்பனை ஏமாற்று கிறான் எனக் கதை சொல்கிறது. சைவ சமயத்திற்கு அரசரின் ஆதரவு இருக்கின்றது என்பதையும் அரசரின் ஆதரவோடு ஒரு சமய இடத்தைத் தங்களுக்குரியதாகச் சைவர்கள் ஆக்கியிருக்கின்றனர் என்பதையும் மலையின் இடப்பெயர்வு நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஓர் இடத்தில் இருந்த மலையைப் பிறிதொரு இடத்திற்கு மாற்றம் செய்யவதாக இருந்தால் முருகனே அதைச் செய்திருக்கலாம். முருகன் அனுமதி இல்லாது அவன் மலையை எடுப்பதால்தான் அதைத் தடுக்கும் முகமாகத்தான் பிறிதொரு தளத்தில் அம்மலையை நிலைநிறுத்த முயன்றிருக்கின்றான் எனக் கருதலாம். இடம்பன் மலைகளைத் தூக்க இயலாததற்குக் கோவணம் கட்டியவாறு மலையின்மேல் அமர்ந்திருக்கும் சிறுவன்தான் காரணம் என அறிகிறான் இடம்பன். மலையில் ஆடையின்றி உறைந்திருந்தவர்கள் சமணர்கள் ஆவர். இவர்களை அம்மலையிலிருந்து விரட்டி விட்டு அவ்விடத்தைக் கைப்பற்றி, கோவணம் கட்டிய ஒரு கடவுளை அங்கு நிலைநிறுத்த முயன்றிருக்கின்றனர் என்பதன் வெளிப்பாடே இக்கதையின் இக்கூறாகும்.

இடம்பனுக்கும் முருகனுக்குமான சண்டை என்பது சமணர்களுக்கும் சைவர்களுக்குமான சண்டையாகப் பார்க்கப்படுகின்றது. இடம்பன் (சமணம்), முருகனை (சைவம்) எதிர்ப்பதால் அவன் (சமணம்) தண்டிக்கப்படுகிறான். இத்தண்டனை இடம்பனுக்கானது அல்ல. கோவணம் கட்டி உயர்நிலையான முருகனை எதிர்க்கின்ற அனைவருக்குமானது என்பதன் குறியீடாகும். இடம்பன் (சமணம்) முருகனை ஏற்றுக்கொள்வதன் (சைவத்தை) மூலம் தண்டனையிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவதோடு விடுவிக்கவும் படுகிறான். இதனால் இக்கதையின் நோக்கம் (இடமாற்றம், மதமாற்றம்) நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

இறுதியாக இடம்பன் தன் தோளில் மலைகளை எவ்வாறு காவாக இட்டுத் தூக்கி வந்தானோ அவ்வாறே போல முருகனை நாடி வரும் அடியவர்கள் தூக்கி வந்தால் அருள் உடனடியாக முருகனால் வழங்கப்படும் என்பதாக இக்கதை நிறைவுறுகிறது. இடம்பன் காவாகத் தூக்கி வந்த செயல் சமணர்கள் தங்கள் தோளில் தூக்கி வந்த காவடி என்ற உறி இடம்பன் தூக்கி வந்ததாகப் பேசப்பெற்று வழிபாட்டிற்குரியதாக மாற்றப்பெற்றிருக்கின்றது. இதைநோக்கி இந்த ஆய்வு

செல்கின்றது.

இந்தப் புராணக்கதைகளின் தோற்றம் இயல்பாக ஒரு தெய்வத்தின் வழிபாட்டை மக்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதற்காக, அல்லது சமயங்கள் வீழ்ச்சியுற்றபோது அவற்றின் வழிபாட்டு மரபைப் பிறிதொரு சமயத்திற்குள் கொணர்வதற்கு இத்தகு புராணக் கதைகள் தேவை கருதி அன்று உருவாக்கப்பட்டனவா என்ற வினா எழுகின்றது. இந்த வினாவிற்கான விடையைத் தேடுவதாக இந்த ஆய்வு நகர்கிறது.

காவடி சொற்பொருள்

கா + அடி = காவடி என்பதாகும். உயிர்முன் உயிர் புணர்தல் என்ற புணர்ச்சி விதியின்படி (உடம்படு மெய்) வ் என்ற ஒற்று இடையில் தோன்றிக் காவடி என வந்திருக்கின்றது. இதை நன்னூலார் (உ.பு. 12),

இ ஈ ஐ வழி யவ்வம் ஏனை

உயிர்வழி வவ்வம் ஏமுனிலிவ் இருமையம்

உயிர்வரின் உடம்படு மெய்யென்று ஆகும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதில் கா என்பதும் அடி என்பதும் தனித்தனிச் சொல்லாக நின்று பொருள் தருகின்றன. கா என்பது ஒரெழுத்து ஒருமொழியாக வந்து பொருள் தருகின்றது. கா என்ற சொல் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் (279-1), பொருளதிகாரம் (189-1), திருமுருகாற்றுப்படை (223), பொருநராற்றுப்படை (196), சிறுபாணாற்றுப்படை (238), பெரும்பாணாற்றுப்படை (395), மதுரைக்காஞ்சி (335, 701), நெடுநல்வாடை (27), பட்டினப்பாலை (53), மலைபடுகடாம் (451, 486), நற்றிணை (315-5), பதிற்றுப்பத்து (27-8, 41-5), பரிபாடல் (9-34, 10-72, 16-14, 17, 18-31, 22-39), கலித்தொகை (57-12, 69-16, 92-51, 66, 94-40), அகநானூறு (15-15, 36-10, 383-3), புறநானூறு (23-9, 33-19, 38-12, 99-6, 338-3), இனியவை நாற்பது (23-1), களவழி (29-1), கார்நாற்பது (30-3), திணைமாலை ஐம்பது (106-3), திருக்குறள் (1196-2), திரிகடுகம் (70-1), பழமொழி (208-4, 354-4), சிறுபஞ்சமூலம் (38-3), சிலப்பதிகாரம் (11-89, 14-114, 22-112, 25-13), மணிமேகலை (7-61, 28-63) போன்றவற்றில் காணப்படுகின்றது. கா என்ற சொல்லிற்கு, சோலை, காத்தல் என்பது பொருளாகும். பாதுகாப்பு, காவுடித்தண்டு என்ற பிற பொருள் களும் அதற்கு இருக்கின்றன. இப்பொருள்கள் பிற்காலத்தில் அதற்கு எழுந்த ஒன்றாக இருக்கவேண்டும். சங்க இலக்கியத்தில் இச்சொல் சோலை என்ற பொருளிலேயே பெரும்பாலும் பேசப்பெற்றிருக்கின்றன. இலக்கணங்களும் கா என்பதற்குச் சோலை என்ற பொருள்தருகின்றன. சோலையைப் பேசுகின்ற சமண நூல்கள் அதில் அருகதேவனின் இருப்பையும் உடன் சேர்த்தே பேசுகின்றன.

பூமலி அசோகின் புனைநிழல் அமர்ந்த

நான்முகன் றொழுது நன்கு இயம்புவன் எழுத்தே என நன்னூலார் (எ.1) குறிப்பிடுகின்றார். **பூக்கள் நிறைந்த**

அசோகமரத்தின் அழகிய நிழலின்கண் எழுந்தருளியிருந்த நான்கு திருமுகங்களை உடைய அருகக் கடவுளை வணங்கி, எழுத்து இலக்கணத்தை நன்றாகக் கூறுவேன் என இதற்குப் பொருள் தருகின்றார். இதில் அருகதேவன் அமர்ந்துள்ள இடம் பூக்கள் நிறைந்த அசோகமரத்தின் நிழலாகும். அசோக மரம் என ஒருமையில் இங்குக் குறித்திருந்தாலும் அதை நாம் பன்மையாக எடுத்துக்கொண்டு அசோக மரங்கள் நிறைந்த நந்தவனம், சோலை எனப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். இதில் நான்கு முகம் அருகதேவனுக்கு உரியதாகப் பவணந்திமுனிவர் பேசியிருக்கின்றார். இதுவே பின்னாளில் பிரமனுக்குரியதாக ஆக்கப்பெற்றிருக்கின்றது எனவும் கருத முடிகின்றது. இது தனித்த ஒரு ஆய்வாகும்.

அடி - சொற்பொருள்

அடி என்ற சொல்லிற்குப் பாதம் என்பது பொருள். பாதவழிபாட்டின் தொடக்கத்தை இச்சொல் காட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது. பாத வழிபாட்டிற்குரியோர் யார் என்ற வினா எழுகின்றது. பாத வழிபாடு தோன்றுவதற்குமுன் பாதம் பணிதல் என்ற முறை சங்க இலக்கியத்தில் இருந்திருக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் அடி (பாதம்) குறித்த சொல் மிகுதியாகக் காணக்கிடக்கின்றது. அடி என்ற சொல், தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் (401-2), பொருளதிகாரம் (144-34, 145-29, 310-2, 317-2, 331-2, 333-1, 340-1, 341-1, 342-1, 343-1, 344-2, 346-1, 347-1, 352-1, 356-1, 357-1, 359-1, 361-2, 363-1, 365-1, 2, 366-2, 369-2, 370-1, 371-1, 372-2, 374-1, 378-1, 383-1, 397-1, 409-1, 420-2, 421-1, 427-1, 428-2, 438-1, 445-3, 452-4, 454-1, 456-1, 459-2, 460-1, 462-3, 464-2, 3, 466-2, 484-1, 534-2, 536-3, 539-1, 543-2), திருமுருகாற்றுப்படை (279, 313), பொருநராற்றுப்படை (42, 125, 166), சிறுபாணாற்றுப்படை (18, 25, 94, 197), பெரும்பாணாற்றுப்படை (106, 169, 351), மதுரைக்காஞ்சி (162, 436), நெடுநல்வாடை (122, 151), பட்டினப்பாலை (146), மலைபடுகடாம் (43, 222), நற்றிணை க.வா (1, 51-8, 76-9, 115-5, 151-1, 221-10, 241-2, 252-11, 279-11, 305-2, 324-9), குறுந்தொகை (89-1, 207-6, 243-1, 262-8, 278-2), ஐங்குறுநூறு (389-5, 399-4), பரிபாடல் (1-65, 2-72, 3-2, 19, 8-62, 68, 70, 79, 9-37, 84, 13-51, 61, 17-7, 18-54, 21-16, 19, 68), கலித்தொகை (11-6, 8, 13-6, 11, 13, 20-7, 21-1, 30-20, 37-2, 41-8, 43-24, 54-4, 63-10, 71-5, 73-15, 81-6, 83-16, 90-9, 18, 92-42, 56, 94-36, 96-16, 108-3, 55, 124-1, 128-17, 143-58), அகநானூறு (5-3, 12-2, 17-9, 55-3, 61-11, 89-18, 101-9, 105-9, 117-8, 128-15, 137-2, 144-16, 153-12, 191-4, 211-3, 254-3, 267-6, 276-6, 309-11, 323-5, 347-11, 356-14, 367-8, 388-25, 389-7, 393-6), புறநானூறு (7-2, 10-5, 15-8, 22-

4, 35-34, 39-1, 40-4, 61-18, 67-12, 72-3, 73-1, 83-1, 122-2, 125-12, 135-12, 139-3, 167-10, 198-26, 233-2, 234-2, 263-1, 285-2, 369-26, 370-24, 390-25, 392-4) பதிற்றுப்பத்து (28-3, 52-19, 80-8), நாலடியார் (62-3, 154-3, 388-2, 396-4), நான்மணிக்கடிகை (2-1), இன்னா நாற்பது (1-1), திணைமாலை (92-4), திருக்குறள் (3-1, 4-1, 10-2, 228-2, 1120-2, 1279-1), திரிகடுகம் காப்பு (4), ஆசாரக்கோவை(27-2), பாயிரம் (1), பழமொழி (26-4, 49-4, 103-4, 130-2, 170-1), சிலப்பதிகாரம் (5-138, 6-82, 7-51-4, 10-38, 45, 89, 92, 198, 204, 11-17, 160, 175, 12-2, 11, 45, 63, 12-17-2, 3, 12-18-2, 12-19-3, 13-2, 73, 87, 98, 15-19, 119, 16-58, 92, 17-28-3, 17-34-3, 17-35-2, 17-36-3, 18-4, 19-65, 20-81, 22-30, 23-33, 190, 24-15-3, 24-16-3, 24-17-2, 3, 24-18-3, 25-50, 81, 27-186, 28-67, 89, 184, 29-11-2, 30-19, 169), மணிமேகலை (2-61, 3-71, 92, 5-104, 6-110, 125, 7-127, 9-33, 10-12, 23, 33, 11-23, 61, 70, 124, 137, 12-5, 111, 15-41, 16-107, 18-51, 129, 171, 19-1, 13, 52, 21-38, 55, 78, 22-133, 134, 23-9, 24-87, 92, 96, 97, 148, 166, 25-2, 38, 52, 149, 151, 28-115, 239, 240), முத்தொள்ளாயிரம் (14-3, 16-3, 35-4, 48-1) போன்றவற்றில் காணப்படுகின்றது. இவற்றில் காலநிரல் நிறைக்கேற்றவாறு பாதம் என்ற சொல்லுக்கான பொருளும் மாறி வந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

இதில் தொல்காப்பியம் அடி என்பதற்கு *செய்யுளின் அடி* எனப் பொருள் தருகின்றது. திருமுருகாற்றுப்படை முருகனின் பாதத்தைக் குறித்து நிற்கின்றது. நாயின் நா சிவந்து காணப்படுவதைப்போல் தலைவியின் அடி சிவந்து காணப்பட்டது எனப் பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. இதனால் அடி என்பது பாதம் என்ற பொருளிலிருந்து மாறுபட்டுப் பிறிதொரு பொருளை யாரும் கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

புறநானூற்றில் அடி என்ற சொல் பாதம் என்ற பொருளில் பேசியிருந்தாலும் வழிபாட்டிற்குரிய சொல்லாக அது கவனிப்புப் பெறவில்லை. வெற்றி பெற்றோரின் காலடியில் தோற்றவர் வீழ்வது என்ற முறையிலும் அதிகாரம் மிக்க அரசன் ஒருவன் தன் நாட்டின்மீது போர் தொடுக்காமல் இருக்கவேண்டும் எனில் அவன் காலடியில் வீழ்ந்து பணிந்தால் (*மெல்ல வந்து என் நல்லடி பொருந்தி - புறம்.73, அடிபுறந்தருகுவரின் அடங்காதோரே-புறம்.35*) போரைத் தவிர்க்கலாம், என்பதற்காகவும் அடி வீழ்ந்திருக்கின்றனர். என் அதிகாரத்திற்குப்பணியாத அரசரை என் காலடியில் வீழவைப்பேன் என அரசர்கள் சூளுரைத்த செய்தியையும் இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றது. அரச இடங்கள் அல்லாத பிற இடங்களில் சமூக உறுப்பினர் ஒருவர் பிறிதொரு சமூக உறுப்பினரின் பாதத்தில்

வீழ்தல் என்ற செய்தி இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

சங்கமருவிய காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் நிறுவன மதங்கள் காலூன்றத் தொடங்கின. (சங்க காலத்தில்தான் வடநாட்டு மதங்களான சமணமும் பௌத்தமும் இறக்குமதியாயின.) தமிழ்நாட்டில் விரைவாகப் பரவத் தொடங்கிய சமண மதம் கடவுட் கோட்பாட்டினை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அந்த மதத்தில் வழிபாட்டிற்குரியவராயினர். எனவே துறவிகளின் காலடிகளில் விழுந்து வணங்கும் முறை அம்மதத்தில் நிலவியது. இந்த வணக்க முறையை இணைக் கருதி வணக்கத்திற்குரிய துறவிகளும் அடிகள் எனப்பட்டனர் (2014, ப.131) என்கிறார் தொ. பரமசிவன். இவரின் கருத்துப்படி வணங்குதல் பொருட்டு அடிவீழ்தல் என்றசெயல் சமண சமயத்தில்தான் முதன் முதலில் தோற்றம் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறிய முடிகின்றது. இதைச் சமண சமயத்தார் எழுதிய இலக்கண, இலக்கியக் கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல்களிலும் காண முடிகிறது.

முச்சகம் நிழற்றும் முழுமதி முக்குடை

அச்சதன் அடிதொழுது அரைகுவன் சொல்லே என நன்னூல் சொல்லதிகாரத்தில் பவணந்தியார் குறிப்பிடுகின்றார். பவணந்தி சமண சமய நான்கு பிரிவுகளில் நந்திப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர் ஆவார். இதை அவரின் பெயரிலேயே நந்தி என்ற சொல் இருப்பதைக் கொண்டு தெளியலாம். சமணத் தீர்த்தங்கரர்களின் காலடியில் வீழ்ந்து அவரின் அடியவர் ஒருவர் வணங்கி, தான் எண்ணிய ஒரு செயலைத் தொடங்குகிறார் என்பதை இந்த அடிகள் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. சமணர்கள் மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்தாலும் அங்கு மரங்கள் சூழ்ந்த சோலையாகக் காட்சியளிக்கின்ற (கா) பகுதிகளில் இருந்திருக்கின்றனர். இவ்விடங்களுக்குச் சென்ற சமண சமய அடியவர்களும் மக்களும் அவர்களின் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கி ஆசிபெற்றிருக்கின்றனர். உடல் உபாதைகளுக்குரிய மருத்துவத்தையும் அவர்களிடம் பெற்றுள்ளனர். இதனால் காவடி என்ற பெயர் சமணர்களுக்குரிய சொல்லாக இருந்திருக்கலாம். அதாவது அடியவர்கள் காவிற்குச் (சோலைக்குச்) சென்று துறவிகளின் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்குவதால் கா + அடி = காவடி எனப் பெயர் பெற்றது எனக் கருதலாம்.

அன்றியும், தவறு செய்கிற அடியவர்கள் தவறுக்கான தண்டனையாக அருகதேவனுக்குக் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கை அளவில் நீர் எடுத்து ஊற்ற வேண்டும். நீர் சுமந்து வருவதற்குக் கா என்ற கோலை (கருவி) அவர்கள் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். நீர் ஊற்றிய ஓவ்வொரு முறையும் அருகதேவனின் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கிச் சென்றிருக்கவேண்டும். இதன் அடிப்படையிலும் சமணர்களுக்குக் காவடி என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். *துறவிகள் வாழும் விகாரைகளில் நந்த வனமும் குளமும் இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இருந்தால்தான் பிழை செய்த ஆண் துறவிகள் பிராயச்*

சித்தமாக நந்தவனத்திற்கு நீர் இறைக்கவும் பெண் துறவிகள் கோயில் முற்றத்திற்கு மண் சுமக்கவும் கூடும் என மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியும் தொ. பரமசிவனும் குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்கள் குறிப்பிடுகிற நந்தவனம் கா (நந்தவனம், சோலை) என அழைக்கப் பெற்றிருக்கலாம். நந்தவனத்திற்கு நீர் இறைத்து ஊற்றி, நந்தவனத்திலுள்ள புனிதர்களின் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கியிருக்கவேண்டும். இச்செயலுக்குக் **காவடி எடுத்தல்** என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

காவு என்ற சொல்லிற்குப் பலியிடுதல் என்ற பொருள் உண்டு. இதைக் **காவு கொடுத்தல்** என அழைக்கின்றனர். சிறு தெய்வங்களுக்கு இடும் பலிக்குக் காவு என்ற பிறிதொரு பெயரும் இருப்பதை வழக்காற்றில் காணலாம். தாங்கள் செய்த பாவங்களைப் (பிழையைப்) பலியிடத் துறவிகளின் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்கிப் புனிதமடைதல் என்ற பொருளில் காவடிக் கான அர்த்தம் அமைகின்றது. இங்குத் துறவிகள் என்போர் சமண சமய அடியவர்களெனக் கருதலாம்.

சிலப்பதிகார ஆசிரியர் இளங்கோ சமணசமயம் தழுவிய பின் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்குவதற்குரிய துறவி என்ற தகுதி (உயர்நிலை) அடைந்துவிட்டார் என்பதைக் குறிக்கவே, அவர் பெயருடன் **அடி** சேர்க்கப் பெற்று **இளங்கோவடிகள்** என அழைக்கப்பட்டார். கவுந்தி என்பாரும் பின்னாளில் கவுந்தி என்ற பெயருடன் **அடி** இணைக்கப்பெற்று காலடியில் வீழ்ந்து வணங்குவதற்குரிய துறவி என்ற தகுதி (உயர்நிலை) அடைந்துவிட்டார் என்ற பொருண்மையில் கவுந்தியடிகள் எனப் போற்றப்பட்டார். இவையெல்லாம் அடிகளை வணங்குவதற்குரிய புனிதத்தை அவர்கள் அடைந்த செய்தியை நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இந்த அடிகள் உறைந்திருக்கின்ற இடம் சோலை நிறைந்த காவாக இருந்ததால் இவர்கள் காவடிகள் என அழைக்கப்பெற்றிருக்கின்றனர் எனக் கருத முடிகின்றது.

இலக்கியங்களில் காவு

சங்க இலக்கியங்களில் புறநானூறு மற்றும் பரிபாடலிலும் (22-25), சங்க மருவிய நூலான பழமொழி நானூறு (172-4), சிறுபஞ்சமூலம் (64-1) போன்றவற்றிலும் காவு என்ற சொல் இடம் பெற்றிருக்கின்றது.

வாயிலோயே வாயிலோயே

வள்ளியோர் செவிமுதல் வயங்குமொழி வித்தித் தாம்

உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடை உள்ளத்து

வரிசைக்கு வருந்தும்இப் பரிசில் வாழ்க்கைப்

பரிசிலர்க்கு அடையா வாயி லோயே

சுடுமான் தோன்றல் நெடுமான் அஞ்சி

தன்அறி யலன்கோல்? என்னறி யலன்கொல்

அறிவும் புகழும் உடையோர் மாபந்தென

வறுந்தலை உலகமும் அன்றே அதனால்

காவினெம் கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை

மரங்கொல் தச்சன் மைவல் சிறாஅர்

மழுவுடைக் காட்டகத்து அற்றே

எத்திசைச் செல்லினும்அத்திசைச்சோறே என ஓளவையார்

அதியமான் அஞ்சியைப் பாடுகிறார். இப்பாடலில் வரும் **காவு** என்பதற்குத் **தோளில் சுமத்தல்** (2014, ப.501) எனப் பொருள் தருகின்றார் கு.வெ. பாலசுப் பிரமணியன். அதோடு **காவு** என்ற சொல்லிற்குச் **சோலை** என்ற பொருள் இருப்பதையும் அவரே மேலும் சுட்டிச் செல்கின்றார். காவு என்ற இச்சொல் புறநானூற்றில் நான்கு (23-9, 36-8, 337-14, 366-21) இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. இந்த நான்கு இடங்களிலும் **சோலை** என்ற பொருளை உரையாசிரியர்கள் தருகின்றனர். ஒரு இடத்தில் மட்டும் காவு என்பதற்குத் தோளில் சுமத்தல் எனப் பொருள் தருகின்றனர். காவு என்பது பொருட்களைத் தோளில் தூக்கிச் செல்வதற்குப் பயன்படும் நீண்ட கோல் ஆகும். நீண்ட கோலின் இரு முனைப்பகுதிகளில் பொருட்களைக் கட்டித் தொங்கவிட்டு அதைத் தோளிலிட்டு எடுத்துச் செல்வது பண்டைய முறையாகும். இதற்குப் பயன்படும் கோலினைக் காவு என அழைக்கின்றனர். நாடோடி வாழ்வு வாழ்ந்தவர்களும் வாழ்பவர்களும் ஊர்களில் யாசகம் பெற்று உண்போரும் தங்களுடன் காவுவை உடன் வைத்திருந்தனர் என்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது. சமணர்கள் யாசகம் பெற்று உண்டாலும் அவர்கள் ஊருக்குள் செல்லும்போது காவுவை உடன் வைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் அவர்களின் உடமைப்பொருள் என்பது நூலும் எழுதுகோலும் முக்கோலுமே ஆகும். இதை அவர்கள் இருப் பிடங்களில் வைத்திருப்பர். யாசகம் பெறும்போது உடன் எடுத்துச் செல்வதில்லை. பொருள்களைத் தோளில் கட்டிக்கொண்டு செல்வதால் **கட்டிக்கொள்ளுதல்** என்ற பொருளிலும் இச்சொல் ஆளப்பட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது.

சமயங்களில் காவு - சொற்பொருள்

காவு + அடி = காவடி என ஆகியிருக்கின்றது. காவு + உந்தி + அடி = காவடி என ஆகியிருக்கின்றது. காவடிவைத் தூக்கிக்கொண்டு தம் அடியால் உந்திச் செல்வதால் காவுந்தியடிகள் எனவும் அழைக்கப்பெற்றிருக்கலாம். காவுந்தி என்ற சொல் சிலப்பதிகாரத்தில் பல இடங்களில் (10-45, 61, 99, 193, 246, 11-151, 14-16, 15-119) காணப்படுகின்றது. காவைத் தூக்கிச் செல்கின்ற, தவம் செய்கின்ற சமணப் பெண் என்பது இதன் பொருளாகும்.

காவதங் கடந்து காவந்திப்பள்ளி (10. 36)

காவந்தி யையைக் கண்டடி தொழலும் (10.45)

காவந்தியைக் கைதொழுது ஏத்தி (10.61)

காவந்தி யையைகைக் பீலியுங் கொண்டு (10.99)

காவந்தி கைதன் கைதலை மேற்கொண்டு (10.199)

காவந்தி யையையுந் தேவியும் கணவனும் (10.246)

காவந்தி யையையோர் கட்டுரை சொல்லும் (11.151)

காவந்தியைக் கைதொழுது ஏத்தி (14.16)

காவந்தி யையையைக் கண்டடி தொழலும் (15.119)

என்பதாகக் காவுந்தி என்ற சொல் பல இடங்களில்

பயின்று வந்திருக்கின்றது. தவம் செய்கின்ற பெண் என்பது கவுந்திக்கான பொருளாக அமைந்திருக்கலாம். சமணச் சொல்லான காவந்தியடி என்பதை அச்சமயம் வீழ்ச்சியுற்றபோது சைவ சமயத்திற்குள் இச்சொல்லைக் கொணர்வதற்காகச் சில மாறுதல்களைச் செய்திருக்கின்றனர். காவந்தி அடி என்ற பெயர் மருவி காவடி என ஆகியிருக்கலாம். காவந்தியடிகள் என்ற பெண் பாற் பெயரைச் சைவப் பொதுப்பெயராக ஆக்குதற்குக் காவ(ந்திய)டி - காவடி என்ற பெயர் பயன்பட்டிருக்கின்றது.

காவடி என்ற சொல்லிற்கான பிறிதொரு சொல்லாக உறி என்ற சொல் சமூகத்தின் பயன்பாட்டில் இருந்திருக்கின்றது. சமணர்கள், *உறி கடடி வாழ்வதனையும் மரபாகக் கொண்டனர்* (1994, ப.426) என்கிறார் அ.தட்சிணாமூர்த்தி. உறி என்ற சொல்லின் பொருளும் காவடி என்ற சொல்லின் பொருளும் ஒரே தன்மையின. *உறி என்ற சொல்லிற்கு, பண்டங்கள் வைத்தற்குத் தொங்கவிடும் உறி, தூக்கு* (2014, ப.76) எனப் பொருள் தருகின்றது செந்தமிழ் அகராதி. சமணரில் ஒரு சாரார் *உறிச்சமணர்* என அழைக்கப்பட்டதையும் இந்த அகராதியின் வழியும் அறியமுடிகின்றது. அதைப்போல *உறிக்கா* என்பதற்கு *இருபக்கங்களிலும் உறிதொங்கும் காவடி* (2014, ப.76) என அதே அகராதி மேலும் பொருள் தருகின்றது. இலக்கியங்களில் உறி என்ற சொல், நற்றிணை (142-2), கலித்தொகை (9-21, 106-2), சிலப்பதிகாரம் (15-205, 17-3-1, 17-5-4, 17-33-3, 30-64-90) ஆகியவற்றிலும் *உறியன்* என்ற சொல் அகநானூற்றிலும் (274-6) காணப்படுகின்றன. உறியை வைத்திருக்கின்றவன் *உறியன்* எனப்படுகின்றான். இந்த உறியானை இடையனாக அடையாளப்படுத்துகிறார் ஆசிரியர்.

தோளிலே உறிகட்டின காவையுடைய இடையர் (*மறித்தோ ணவியத் உறிக்கா வாளரொடு*) எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது. இடையர்கள் உறிக் கட்டின காவைக் கொண்டிருந்தனர் என்ற செய்தி இதனால் பெறப்படுகின்றது. உறியைக் கொண்டவர்கள் எல்லாம் சமண சமயத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் எனக் குறிப்பிடலாம்.

அறம்புரி நெஞ்சின் அறவோர் பல்கிய புறஞ்சிறை மூதூர்ப் பூங்க ணியக்கிக்குப் பான்மடை கொடுத்துப் பண்பிற் பெயர்வோள் ஆயர் முதுமகண் மாதரி யென்போள் எனச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது.

உறித்தாழ்ந்த கரகம் எனக் கலித்தொகையும் (9.2)

உறிக்கா ஊர்ந்த மறுப்படு மயிர்ச்சவல் எனப் பெரும் பாணாற்றுப்படையும் (171) குறிப்பிடுகின்றன. இருபக்கத்திலும் உறிதொங்கிய காவடி எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் பண்டம் வைக்கும் பொருட்டுத் தொங்கவிடும் உறி எனக் கலித்தொகையும் இதற்குப் பொருள் தருகின்றன. பெரும்பாணாற்றுப்படையில்

வரும் பொருளில் காவடி என்ற சொல் முருகனுக்கு இன்று நேர்த்திக்கடன் பொருட்டு எடுக்கின்ற காவடி குறித்து நிற்கவில்லை. மாறாக காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாழ்ந்த சமணர்களே முதலில் உறிகட்டிய காவைக்கொண்டிருந்துள்ளனர். இதனால்தான் சமணர்களுக்கு உறிச்சமணர் என்ற பெயரும் வந்திருக்கின்றது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

காவு சுமந்து செல்கின்றவரின் அடியில் வீழ்ந்து வணங்குதல் நன்மை தரும் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் காவடி என்ற புணர்ச்சி அன்று அமைந்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. அடியில் வீழ்ந்து வணங்குவதற்குரியவர்களாக அக்காலத்தில் சமணத் துறவிகள் இருந்திருக்கின்றனர். துறவிக் கோலத்தில் (தவக்கோலத்தில்) புனிதப் பொருட்களை (இருமுடி, காவு, பிற பொருட்கள்) உடலில் சுமந்து செல்கின்றவர்களின் காலடிகளில் அவர்களின் அடியவர்கள் வீழ்ந்து வணங்கி ஆசி பெறுகின்ற காட்சிகளை நாம் இன்று சமூகத்தில் காணமுடிகின்றது. புனிதப் பொருட்களை உடலில் சுமந்து செல்லாத துறவிகளின் காலடியில் வீழ்ந்து அடியவர் எவரும் வணங்குவதில்லை. ஆசிபெறுவதும் இல்லை. இதனால் துறவிகளுக்கும் புனிதப் பொருட்களை உடலில் சுமந்து செல்கின்ற துறவிகளுக்கும் சமூகத்தில் இருந்த மதிப்பு அறியப்படுகின்றது. இந்த மதிப்பு அற்றைய நாளில் காவைச் சுமந்து சென்ற சமணர்களுக்கும் இருந்திருக்க வேண்டும். இம்மதிப்பை உணர்ந்தே சமணம் வீழ்ச்சியுற்ற போது அதைத் தங்கள் சமயத்திற்குள் கொணர்ந்து, சமணம் பெற்ற மதிப்பைச் சமூகத்தில் பெற பிற சமயங்களும் முயன்றிருக்கின்றன. அதன் வெளிப்பாடே காவடி என்ற ஒரு பண்பாட்டு வடிவமாகும். *சைவ சமயத்திற்கும் சமணத்திற்கும் பொதுவான கூறுகள் சில வுண்டு. சிவராத்திரி இருவருக்கும் பொதுவானதாகும். கைலாயத்தில் இடபதேவர் வீடுபேறடைந்த நாளை மாசித்திங்கள் அமரபக்கத்தில் சதுர்த்திசியில் கொண்டாடுவர். சைவரும் அதே நாளில் சிவனை வழிபடுவர். சிவகதி என்ற பெயர் முத்தியைக் குறிக்கும் சொல். இரு சாரார்க்கும் இது பொதுவாகும். அருகர் சிவகதி நாயக னாவார். இருவருக்கும் கயிலைமலை புனித இடமாகும். ஆதிநாதர் வீற்ற இடம் கயிலையென்பர். ஆதிநாதருக்கும் சிவனுக்கும் சடைமுடி உண்டு. சிவனுடைய ஊர்தி நந்தியாவதுபோல ஆதிநாதரின் முத்திரை காணையாகும். காளை அறத்தின் வடிவம் என்பது இரு சாரார்க்கும் உடன்பாடாகும். ஆதிநாதரின் பரிவாரங்களில் கோமுகயட்சன் ஒருவன். சிவகணங்களில் நந்தி குட முழவு வாசிப்பவர். சமணத்தில் நந்திகணம் ஒரு பிரிவாகும். சிவனும் அருகனும் காலங்கடந்தவர். காமனைக் கடந்தவர். முட்டாரம் எரித்தவர்கள். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்றையும் சைவர் முட்டாரம் என்பர். காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மூன்றையும் சமணர் அவ்வாறு கூறுவர். இக்கொள்கைகளை யார் யாரைப்பார்த்து அமைத்துக்கொண்டனர் என்று கூறுவது கடினமாகவே தோன்றுகின்றது* (1994, பக்.431-432) என்கிறார் அ. தட்சிணாமூர்த்தி. யாரைப்பார்த்து யார்

அமைத்துக்கொண்டனர் என அவர் உரைப்பதன்வழி, சைவ, சமணர்களில் யாரோ ஒருவர் யாரோ ஒருவரைப் பார்த்து இவற்றை அமைத்துக்கொண்டனர் என்பது தெளிவாகிறது. அதோடு கடனம் என்று அவர் கூறுவது குறிப்பிட்டவர்தான் அமைத்துக்கொண்டனர் என்று ஒருவரைக் குறிப்பிட்டுக் கூற அவர் விரும்பவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது. இதற்கு அவர் குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்தைப் பின்பற்றுபவராக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகின்றது.

சரணம் சரணம் கச்சாமி

சாமி சரணம் கச்சாமி என்பது சமண, பௌத்த சமயத்தில் எழுப்பப்படுகின்ற கோசம் ஆகும். இதில் வரும் சரணம் என்பதற்குப் பாதம் பணிதல் (அடி வீழ்தல்) என்பது பொருளாகும். இச்சொல் தமிழ்ச் சொல் அல்ல. வடசொல்லாகும். சரணம் என்ற சொல்லிலிருந்தே சரவணம்(ன்) என்ற சொல் உருவாகியிருக்கவேண்டும். சரணம் என்ற சொல்லின் இடையில் வ என்ற எழுத்து இடையில் தோன்றி சர(வ)ணம் என ஆகியிருக்கின்றது. சரவணம் என்பதில் உள்ள ம் என்ற எழுத்திற்குப் பதில் ன் என்ற எழுத்து வருவது கடைப்போலியாகும். அதன் அடிப்படையில் ம் என்ற எழுத்திற்குப் பதில் ன் என் எழுத்து இடம்பெற்று, சரவணன் என வந்திருக்கிறது. சரவணன் என்பதற்கு, பாதத்திற்கு உரியவன் (அடிக்கு உரியவன்) என்பது பொருளாகும். பாதம் பணிதல் என்ற அடி வீழ்தல் என்ற மரபு சமணத்திற்குரியதாகும். இதனால் சரணம் என்ற சொல்லும் சரவணன் என்ற சொல்லும் சமணத்திற்குரியவை ஆகும். சரவணன் என்ற சொல் சமணத்திற்குரியது என்றால், சரவணன் என்ற பெயரைத் தாங்கியிருக்கிற தெய்வமும் சமணத்திற்குரியதாகும். சிதம்பரம் சைவர்களுக்குப் புனிதத் தலமாகும். ஸ்ரீரங்கம் வைணவர்களுக்கான புனிதத் தலமாகும். அவ்வாறே சமணர்களுக்கு, கருநாடகத்திலுள்ள சரவணபெலகுளா என்ற இடமாகும். இந்த இடம் சமணத்திற்குத் தலைமைச் செயலகமாகும். இங்கிருந்துதான் சமணர்கள் பிற இடங்களுக்குச் சென்றிருக்கின்றனர். இந்த இடத்தின் பெயர் சரவண என அமைந்திருப்பது இச்சொல் சமணத்திற்குரியது என்பதை நினைவூட்டுகிறது.

இதனால் காவடியும் சரவணனும் சரவணன் உறைந்திருக்கிற மலையும் சரவணனாகிய சமணர்கள் தூக்கிய காவடியும் உறியும் சமணர்களுக்குரியது எனக் கருதமுடிகின்றது. சமணம் தமிழ் நிலத்தில் வீழ்ந்த போது இவற்றையெல்லாம் அரசர்களின் ஆதரவோடு சைவம் தனதாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

காவடிக்கான மூல வடிவம் இவ்வாறு இருக்க, முருகனை சைவ சமயத்திற்குள் கொண்டு வந்த பின் முருகன் குறித்த கட்டமைப்புக்களை, வழிபடுமுறைகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்லக் காவடி என்ற வழிபாட்டு முறையை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதற்

காக இடும்பன் என்ற ஒரு கதைப்பாத்திரமும் அகத்தியர் என்ற ஒரு கதைப் பாத்திரமும் அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டிருக்கின்றது. இருவரின் செயலை ஒன்றிணைக்க இரு மலைகள் (சிவகிரி, சக்திகிரி) உதவியிருக்கின்றன என அறியமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

சமயங்களின் நோக்கம் அறச்செயல்கள் என்றபோதிலும் அதில் சமயப் பரவலாக்கம் இருப்பதைக் காண முடிகின்றது. சமயப் பரவலுக்கு ஒவ்வொரு சமயமும் ஒரு சமூக அசைவைக் கொண்டு இயங்குகின்றன. அவற்றுள் காவடி என்ற அசைவும் ஒன்றாகும்.

சுமைகளைக் கோவின்வழித் தோளில் சுமந்து செல்வது வழக்கம். இதே பின்னாளில் காவடி என அழைக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. காவடி என்ற புனித அசைவு சைவ முருகனுக்குரியதாக இன்று கட்டமைக்கப்பெற்று வழிபாட்டுள் இணைத்துப் பின்பற்றப்படுகிறது.

சைவ முருகன் என்ற கடவுளுக்குரியதாக ஆக்கப் படுவதற்கு முன் காவடி என்ற சொல் சமணரைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருந்திருக்கின்றது. கா என்பதற்குச் சோலை என்றும் அடி என்பதற்குப் பாதம் எனப் பொருள் கொண்டு காவடி எனப் புணர்ச்சி அமைந்திருக்கின்றது. காவடி என்ற சொல் உறி, காவு என்ற சொற்களிலும் அழைக்கப்பெற்றிருக்கின்றது. காவு என்ற சொல் சிலப்பதிகாரத்தில் மிகுதியாக இடம் பெற்றிருக்கின்றது. இச்சொல் தோளில் சுமந்து செல்லும் கோல் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கின்றது.

சமணத்தில் உறிச்சமணர் என்ற ஒரு பிரிவினர் இருந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் உறியை உடன் எடுத்துச் சென்ற, உடன் வைத்திருந்த செய்தியை ஆய் வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

முடிவுரை

உலக வரலாற்றில் சமயங்கள் அனைத்தும் அறச் செயல்களைச் செய்துவருகின்றன. அச்செயல்களைப் பொதுநோக்கில் செய்தாலும் அதில் தமது மதங்கள் முன்னிலைப்படுத்தப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. அந்த வகையைத் தமிழ் நிலத்திலும் காணமுடிகின்றது. தமிழ் நிலத்திற்கு வந்தேறிய சமண, பௌத்த சமயங்கள் மிகுதியான அறக்கோட்பாடுகளை விதைத்திருக்கின்றன. மக்களை அவ்வழியே பின்பற்றவும் செய்திருக்கின்றன. அறக்கோட்பாடுகளைப் பின்பற்ற வைத்தாலும் அதில் தமது மதம் சார்ந்த கொள்கைகளையும் மக்களிடத்தில் எடுத்துச் சென்று சமயப் பரவலையும் செய்து வெற்றியும் அடைந்திருக்கின்றன. அவற்றுள் சோலையிலுள்ள தம் வழிபடு தெய்வங்களின் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்குகிற செயலையும் செய்ய வைத்திருக்கின்றது. அதோடு தங்களுக்குத் தேவையானப் பொருள்களைத் தோளிலிட்டுப் பிறிதோர் இடத்திற்கு எடுத்துச்செல்லும் முறையான காவடிவ மக்களிடம்

[தொடர்ச்சி: பக். 57]

புத்துமண் உணர்த்தும் சுற்றுச்சூழல்

அ. புவனேஸ்வரி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

ஆய்வு நெறியாளர்: முனைவர் சு. இராமதிலகம்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி, கோவை 641 018

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனிதனது அடிப்படைத் தேவைகளாகக் கருதப்பெறும் உடை, உணவு, உறைவிடம் என்பவை தூய்மையாக அமையச் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலையே முதற்காரணமாக அமைகிறது. பெருகிவரும் மக்கள் தொகையும், தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியும், சுற்றுப்புறத் தூய்மைக்குப் பெரும் சவாலாகவே இருந்துவருகின்றன. சுற்றுச் சூழல் பற்றி நாள்நாள் தொலைக்காட்சிகளிலோ, வானொலியிலோ, செய்தித்தாள்களிலோ பறைசாற்றி வருகின்றனர். சுற்றுச்சூழல் பதிவுகளுக்கிணையாக பல இலக்கியங்கள் தோன்றியும் வருகின்றன. அவ்வகையில் சுப்ரபாரதிமணியின் புத்துமண் எனும் புதினம் சுற்றுச்சூழல் குறித்த கருத்துக்களைப் பதிவுசெய்துள்ளதை இக்கட்டுரைவழி ஆராயலாம்.

குறிச்சொற்கள்: சுற்றுச்சூழல், இயற்கை, நீர், நிலம், காற்று

முன்னுரை

சுற்றுச்சூழல் என்பது மனிதனைச் சுற்றியுள்ள நிலம், நீர், காற்று, வான்வெளி, பறவைகள், தாவரங்கள், விலங்குகள் ஆகியவற்றையும் மனிதன் உருவாக்கும் கலாச்சாரம், தொழில் நுட்பம், சமூகப் பொருளாதாரம், சட்ட அமைப்பு, அரசியல், சுகாதார அமைப்பு போன்றவற்றையும் உள்ளடக்கியது ஆகும். சுற்றுச்சூழலைப் பாதுகாப்பது நம்மையே பாதுகாப்பது போலாகும். எனவே சுற்றுச்சூழலையும் இயற்கை வளங்களையும் பேணுவது ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும். சூழல் சார்ந்த மனப்பான்மையையும் சூழலோடு ஒன்றிய வாழ்க்கை நெறியையும், மக்களிடத்தில் வேரூன்றச் செய்வது முக்கிய பணியாகும். மனிதன் இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்து வாழ்ந்த காலம் மாறி நாகரிகம் பெருகப்பெருகப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக இயற்கையை அழிக்கும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. தனிமனித வாழ்விலும், சமூக வாழ்விலும் நாள்நாள் நடைபெறும் அவலங்களைத் தன் படைப்பில் பதிவுசெய்துவரும் சுப்ரபாரதிமணியின் புதினப்படைப்புகளுள் ஒன்றான புத்துமண்ணில் சுற்றுச்சூழல் குறித்த கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் இவ்வாய்வு இயல்கிறது.

வாசிப்பும் வாழ்க்கை அனுபவமும்

புத்துமண் புதினம் மணியன் என்ற சமூக ஆர்வலர், போராளியை மையமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளது. இடதுசாரிச் சிந்தனை, பகுத்தறிவு, சமத்துவ உணர்வு மிக்க பாத்திரமாகவும் தனது பகுத்தறிவுடன் நடைமுறை வாழ்க்கையில் வாழ முடியாத வாழ்வியல் நெருக்கடியை எடுத்துரைக்கும் வகையிலும் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

இதில் தொழிலாளர் சுரண்டல், மறைந்து போன மனிதாபிமானம் போன்றவை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. சமூக ஆர்வலருடைய வாழ்வானது, ஆதிக்க சக்திகளின் வெறியாட்டம், அடக்குமுறை, இவற்றிற்கிடையே தன் உடலையும் உயிரையும் பணயம் வைத்துத்தான் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல முடியும் என்பதை எடுத்துரைப்பதாகப் புதினம் அமைந்துள்ளது. இது ஆசிரியரின் வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து உருவானவை என்பதைப் புதினத்தை வாசிக்கையில் உணரமுடிகிறது. மணியன் கதாபாத்திரம் கற்பனைப் பாத்திரமல்ல. நடைமுறையில் வாழ்ந்த மனிதர். அவரது வாழ்வில் நடந்த உண்மைச் சம்பவங்களைச் சற்று கற்பனை கலந்து ஆவணப்பதிவுகளாகப் புதினத்தில் சித்திரித்துள்ளார்

கதையும் கதைக்களமும்

திருப்பூரிலுள்ள சாயப்பட்டறைக் கழிவுகள் நீரும், மண்ணும் மிக மோசமான நிலையினை அடைந்துவருகின்றன. நொய்யல் ஆறானது மிகவும் மாசடைந்த ஆறுகளில் ஒன்றாகும். அந்நகரைச் சுத்திகரிக்கப்படாத சாயக்கழிவுகளிலும், அதில் சேர்க்கப்படும் அமிலங்களும் நொய்யல் ஆற்றில் சேர்வதால் பெரிதும் பாதிப்பு உண்டாகிறது. நொய்யல் ஆற்றுநீர் வேளாண்மைக்கும் குடிப்பதற்கும் பயன்படாத நிலையில் உள்ளதை ஆசிரியர் புதினத்தில் பதிவுசெய்துள்ளார்.

புதினமெங்கும் சுற்றுச்சூழல் விழிப்புணர்வு குறித்துப் பல செய்திகள் வருகின்றன. திருப்பூரில் சாயப்பட்டறை கழிவுகளால் தேங்குவதால் ஓரத்துப்பாளையம் அணை நீரில் அமிலம் கலந்து அங்குள்ள சிறுவர் சிறுமி

களுக்கு உடம்பு முழுக்கக் கொப்புளங்கள் ஏற்படுவது பற்றியும் மணல் கொள்ளை, பறவை அழிவு, பிரச்சினைகள் பற்றியும் புதினத்தில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

புத்துமண் புதினத்தில் தன் வாழ்வில் நடந்த சம்பவங்களைச் சுற்றிக் கற்பனை கலந்து மணியன் கூறியுள்ளார். மணியனின் மனைவி சிவரஞ்சனியும் மகள் தேனம் மையும் கடவுள் நம்பிக்கை உடையவர்கள் மணியன் நாத்திகவாதி. அதிகாரம் கூடாது என்பதற்காகப் பதவி உயர்வை ஏற்காது சாதாரண ஊழியராகவே ஓய்வு பெற்றவர். சுற்றுச்சூழல் பிரச்சனைகள் குறித்துப் பத்திரிக்கைகளுக்குக் கடிதங்கள் எழுத ஆரம்பித்தார். அவருக்குத் திருப்பூர் சொந்த ஊராதலின் சாயப்பட்டறைகள் பற்றிய பொது விசாரணை வழக்குகள் திருப்பூர் நீதிமன்றங்களிலோ கோவை நீதிமன்றங்களிலோ வந்தால் தவறாமல் கலந்துகொள்வார். சாயப்பட்டறைக் கழிவுகளால் நிலத்தில் விளையும் காய்கறிகள் மற்றும் இளநீர்கூடவேறு நிறங்களில் இருப்பதை அறிந்துகொண்ட மணியன் சில நண்பர்களுடன் சேர்ந்து வழக்குத் தாக்கல் செய்தார். இதன் காரணமாகப் பெரிய முதலாளிகள் பகைமை உணர்வோடு இருந்தனர். பசுமை இயக்கத்தின் தலைவர் வெ. ஜீவானந்தம், பொதுவுடைமைவாதிகள், எனப் பலரோடு இணைந்து சுற்றுச்சூழலுக்காகப் போராடும் மனிதராக இருக்கின்றார்.

மனைவி இறந்தபின் வீட்டை விற்ற பணத்தை மகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு மீதிப் பணத்தைச் சுற்றுச்சூழல் பணிக்குப் பயன்படுத்துபவராகத் திகழ்ந்தார். சாயப்பட்டறை முதலாளிகள் நைஜீரியனுக்குப் பணம் தந்து அவர்மீது தாக்குதல் நடத்தினர். சில நாட்களில் மணியனுக்கு உடல் நிலை மோசமாக மாறியதால் இறந்து விடுகிறார். ஆதிக்க வர்க்கங்களின் வன்முறைத் தாக்குதலால் சூழலியல் போராளியின் வாழ்வு அவலத்தில் முடிகிறது என்பதை உணர்த்தும் புதினமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

நீர் மாசுபாடு

‘நீரின் அமையாது உலகு’ என்று நீரின் மேன்மையைத் திருவள்ளுவர் அன்றே கூறியுள்ளார். திருப்பூரில் சாயப்பட்டறைக் கழிவுகள் நொய்யல் ஆற்றில் கலக்கின்றன. அதனால் நிலத்தில் விளையும் காய்கறிகள்கூட சாயம் கலந்து விளையின்றன. **சோளத்தட்டுகூட ஓர் அடிக்குமேல் சாயத்தண்ணீர் ஊடுருவலால் வளரவில்லை’ (புத்துமண்-பக்-46)** என்ற வரிகள் மூலம் நன்கு வளந்து வரும் சோளத்தட்டு இப்போது சாயத்தண்ணீர் கலப்பதால் வளரவில்லை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சாயப்பட்டறைக் கழிவுகள் நொய்யல் ஆற்றில் கலப்பதைப் பார்த்துப் பலருக்கு நெஞ்சுவலி வரும்ளவு சூழ்நிலை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். **நெஞ்சுவலி வரும்னு பயந்தேன். எனக்கு இந்த சாயப் பட்டறை நொய்யல் கெட்டுப் போனது (புத்துமண் பக்- 34)** சாயத்தண்ணீர் ஆற்றங்

கரைகளில் விடுவதால் பல்வேறு பாதிப்புகள் ஏற்படுகின்றன. **வீதிகளிலும், ஆற்றங்கரைகளிலும் குளத்து கிடக்கும் சாயக்கழிவுகளைக் கரைந்து ஆற்றுக்கும் குளத்துக்கும் கொண்டு போய் சேர்த்துவிடும் (புத்துமண்-பக்-65)** என்பதன்மூலம் ஆற்றங்கரைகளிலும் குளத்திலும் கழிவுகள் கலப்பதை அறிய முடிகிறது.

தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வரும் கழிவுகள் வீட்டுக் கழிவு நீர் போன்றவை கலப்பதனால் நீர் மாசடைகிறது. வெப்ப விளைவின் காரணமாக நீரில் உள்ள ஆக்சிஜன் அளவு குறைவதினால் நீர் மாசபடுகின்றது. இதனால் பல்வேறு விதமான நோய்கள் ஏற்படுகின்றன.

திருப்பூரில் சாயத்தண்ணீர் நொய்யல் ஆற்றில் கலப்பதால் பல்வேறு நோய்கள் ஏற்படுவது குறித்து நீதிமன்றத்தில் விசாரணைகள் நடைபெறுகின்றன. **சாயப்பட்டறைகளின் கழிவு நொய்யலில் திறந்து விடுவதைக் கண்டு கொள்ளாத அரசின் போக்கினைக் கண்டித்து நண்பர் ஒருவரின் வழக்கு விசாரணைக்கு வருகிறது’ (புத்துமண்-பக்-28)** என்று ஜீவானந்தம் நண்பரிடம் கூறுவதாக ஆசிரியர் படைத்துள்ளார். சுற்றுச்சூழல் போராளிகள் பலர் இருந்தாலும் சாயம் ஆறுகளில் கலப்பதால் பல்வேறு நோய்கள் மற்றும் பாதிப்புகள் ஏற்படுவதைத் தடுக்க முடியாத நிலை இருப்பதைப் புதினம் வழி அறிய முடிகிறது.

நிலம் மாசுபாடு

நிலம் மாசுபாடு என்பது நிலத்தின் இயற்கையான பண்புகளை மாற்றியமைக்கும் வேதியியல் கூறுகளால் நிலத்தின் தன்மையை மாசுபடுத்துவதாகும். நிலங்களில் சுத்திகரிக்கப்படாத தொழிற்சாலைக்கழிவுகள், உரங்கள், பூச்சிக்கொல்லிகள், நகர்புறக்கழிவுகள் ஆகியவற்றால் நிலத்தின் தன்மை அழிந்துவருகிறது. திருப்பூரில் சாயக்கழிவுகளை அப்படியே நிலத்தில் விடுவதால் நிலம் மாசுபாடு அடைகின்றது. தாக்கத்தினைத் தணிக்கக்கூடிய இளநீர்கூட இங்கு விஷமாக உள்ளது. **தென்னைகள் காய்ப்பு வெகு குறைவு காய்த்தாலும் இளநீர் நல்ல கலரில் இல்லாமல் ஏதாவது கலரில் இருக்கின்றது (புத்துமண்-பக்-46)** என்ற வரிகள் மூலம் இளநீர் சுத்தமாக இல்லாமல் வேறு நிறத்தில் இருக்கிறது. அதனைக் குடிப்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்று மக்கள் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

தென்னை அடிப்படைத் தேவைகளைச் சுலபமாக நிறைவேற்றக்கூடியது. அதில் சாயம் கலப்பதால் வேறு வழியின்றி உண்டு உயிர் வாழ வேண்டியுள்ளது. **மகேந்திர மலையைப் புரட்டிக் கொடுத்த பின்பு திருப்பாற்கடல் கடையப்பட்டு முதலில் விஷம் வந்தது. அதை உண்டு சிவன் திருநீலகண்டராணார். இன்று நாம் விஷத்தையே சாப்பிட்டுக் கொண் டிருக்கிறோம் (புத்துமண்-பக்-63)** என்று ஆசிரியர் புராணக்கதை மூலம் இன்றைய நிலைப்பாட்டை எடுத்துரைக்கிறார்.

காற்று மாசுபாடு

உயிர்கள் வாழ்வதற்கு அடிப்படையான காற்றை மாசுபடுத்துவது உயிரின அழிவிற்கு வழிவகுப்பதாகும். காற்று மாசுபாட்டில் முக்கியமானது இரசாயன வாயுக்கள்தாம். தொழிற்சாலைப் புகைகளால் காற்று மாசுபட்டு, பூமி வெப்பமடைகிறது என்பதை, ஆசிரியர், **பிளாஸ்டிக் ரசாயனக் கழிவுகளும் பசங்குடில் வாயுக்களும் பருவநிலை, மாற்றமும், பூமி சூடாத லும் நிகழ்கிறது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உலகச் சுற்றுச் சூழல் தினம் என்பது பூமியை காத்துக்கொள் வதற்குச் செய்யப்படும் செயல்களை உள்ளடக்கிய 'மக்கள் தினம்' ஆகும். மக்களுக்கு சுற்றுச்சூழல் குறித்து நாடகம் போடுதல், சொற்பொழிவு நடத்துதல், பாடல் பாடுவது போன்ற செயல்கள் மூலம் மாசுபாட்டைத் தடுக்க இயலும்**(புத்தமண்-பக்-107) என்று கூறுகிறார் ஆசிரியர். திருப்பூர் மக்கள் சாயத் தொழில் செய்வதால் அம் மக்கள் பல்வேறு பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்ளவேண்டியுள்ளது இதனடிப்படையில் சாயம் குறித்து விழிப்புணர்வு கொடுக்கப்பட வேண்டும், காற்று மாசுபாட்டால் மக்களின் நுரையீரல் பாதிக்கப்படுவதால், மாதந்தோறும் மருத்துவப் பரிசோதனை செய்ய முயற்சி எடுக்க வேண்டும் என ஆசிரியர் புதினம்வழி எடுத்துரைக்கின்றார்.

புதினக்கட்டமைப்பும் புதிய உத்திகளும்

தமிழ்ப் புதினக் கட்டமைப்பில் புதிய உத்தியை ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார். மணியனின் மனைவி சிவரஞ்சனி, மகள் தேனம்மை, ஆய்வு மாணவி ஜீலியா போன்றோர் தன் விளக்கப் பாத்திரத் தன்மையோடு படைக்கப்பட்டுள்ளனர். சில இடங்களில் சுற்றுச்சூழல் ஆர்வலர் ஜீவானந்தம் அவர்கள் கடிதமும், கதையை நகர்த்துகிறது. வீடும், உடலும் பேசுவதாக அமைந்துள்ளது. உயில் சாசனம், குறுஞ்செய்திகள் போன்றவை கதைக்கு வளம் சேர்க்கின்றன. அத்தியாயத் தலைப்புகளில் பழங்குடி மக்களின் குரல்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

அந்நியன் கல்பட்டு மார்பில் காயம்பட்டு ரத்தம் வழியக் கிடக்கிறது பசிலி குருவியின் குஞ்சு. பதறிப்போன இருளனிடம் வழிகிற ரத்தம் குருவியுடையது தானே. உனக்கென்ன என்கிறான் அந்நியன் (பக்.82) என ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் இயற்கையையும், மண்ணின் மைந்தர்களான பழங்குடியின மக்களின் அடையாளத்தையும் அழித்துவரும் அவல நிலையை எடுத்துரைக்கும் விதத்தில் ஆசிரியர் அமைத்துள்ளார். புதினத்தில் வரும் உவமைகள் இயல்பாகவும் வாழ்வின் எதார்த்த நிலையை உணர்த்துவதாகவும் அமைந்துள்ளன.

பொங்கி வரும் பால் சட்டெனப் பாத்திரத்தின் மேல் பகுதியில் நுரையென நழுவிப் போவது போல் சட்டை உரிந்து கிடந்தது (பக்.10)

சிதைந்து போன முட்டைபோல் உடம்பு கலகலத்துவிட்டது (பக்.80)

தீண்டாமைக்கு உதவும் பிளாஸ்டிக் கோப்பைகள் (பக். 60) என்ற வரிகளில் ஆசிரியர் கதையோட்டத்தின் வழி, தான் கூற வரும் கருத்தினை உவமைவழி சிறப்புற எடுத்துரைத்துள்ளார் என்பதை உணரமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- உயிரின வளத்திற்கு மிகவும் முக்கியமானது நீர். தொழிற்சாலைகளிலிருந்து வரும் கழிவுகள் ஆறுகளிலும், குளங்களிலும் கலக்கப்படுவதால் நீர் மாசுபடுகிறது. அதைத் தடுக்க மனிதர்களாகிய நாம் முயல வேண்டும் என்பதைப் புதினம் தெளிவுபடுத்துகிறது. உணவு விளைச்சலுக்கு நிலத்தின் தன்மை ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் சாயம் கலந்து நிலத்தின் தன்மை மாறியிருக்கும் நிலையை அறிய முடிகிறது.
- மனிதகுல வளர்ச்சிக்குப் பொருளாதாரம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. திருப்பூர் பொருளாதாரத்தில் முன்னேறும் ஊராக இருந்தாலும், இரசாயனக் கழிவு மூலம் ஆறு முதலியவற்றை, நச்சாக்கும் அவலத்தையும் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும் என்ற கருத்தை ஆசிரியர் முன்வைக்கின்றார்.
- சாதி, மதம், இனம், மொழி கடந்து சுற்றுச் சூழலைப் பாதுகாக்கும் மனிதர்கள் ஒன்றுபட்டு ஆதிக்க வர்க்கத்தை எதிர்த்துப் போராடி வெற்றிபெற வேண்டும் என்பதைப் புத்தமண் புதினமானது பதிவு செய்கிறது.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. சுப்ரபாரதிமணியன் - புத்தமண்
2. ஜே. தர்மராஜ், த.எபிஜேம்ஸ் - சுற்றுச்சூழல் இயல்பென்சி பப்ளிகேஷன்ஸ், சிவகாசி.

The sun, with all those planets revolving around it and dependent on it, can still ripen a bunch of grapes as if it had nothing else in the universe to do.

— Galileo Galilei

Study nature, love nature, stay close to nature. It will never fail you.

— Frank Lloyd Wright

All my life through, the new sights of Nature made me rejoice like a child.

— Marie Curie

யாதுமாகி நாவலில் மகளிர்

சு. சாந்தலட்சுமி

ஆய்வியல் நிறைஞர்

சண்முகா தொழிற்சாலை கலை அறிவியல் கல்லூரி, திருவண்ணாமலை

முன்னுரை

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் பெண்களுக்குத் தனி மதிப்பிருந்தது. மகளிர் தாம் விரும்பியவரையே திருமணம் செய்யும் உரிமை பெற்றிருந்ததோடு கல்வி, கலை போன்றவற்றிலும் சிறந்திருந்தனர். சங்ககாலத்தில் மணக் கொடை (வரதட்சணை) கொடுத்தல், பெண்ணடிமை போன்ற இழிநிலைகளுக்கான சூழல் முற்றிலும் இல்லை.

ஆண் பெண்ணை மணக்க அவளுக்குத் தழையாடை அளித்தல், பரிசம் கொடுத்தல் போன்ற மரபுகள் இருந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன என்று க.ப. அறவாணன் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. **சங்ககால மரபு பெண்ணுரிமையைப் போற்றிய மரபு என்றும் பிற்கால மரபு பெண்ணுரிமை நெகிழ்த் தொடங்கிய காலமரபு என்றும் கருதலாம்**² என்பதைத் தமிழ்ச்சமுதாய நோயும் மருந்தும் என்ற நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்து மூலம் மெய்ப்பிக்கிறது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் தோன்றிய இலக்கியங்களில் பெண்களைப் பற்றிய ஒரு புதிய கண்ணோட்டம் தோன்றியது. இந்திய அரசியல் சட்டம் மகளிர்க்குச் சுதந்திரத்தையும் சம உரிமையையும் தந்துள்ளது. கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு, வேலைவாய்ப்பு, பொருளாதாரச் சுதந்திரம் போன்றவற்றால் மகளிர் சமுதாயம் இன்று பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளது. இக்காலகட்டத்தில் உருவாகும் நாவல்களும் இவற்றை மெய்ப்பிக்கின்றன. இறையணர்வு, பெண்கல்வி நிலையில் மாற்றம் கைம்பெண் நிலை, ஆணாதிக்கப்போக்கு, மூடநம்பிக்கை, பெண்ணியச் சிந்தனைகள் போன்ற கருத்தியல்களை ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இறையணர்வு

சங்ககாலத்தில் மக்கள் தெய்வ நம்பிக்கையும் பக்தியும் கொண்டு வாழ்ந்துள்ளனர். தமது முயற்சி வெற்றி பெறவும், தீங்கு நேராதிருக்கவும், உலக வாழ்வு இனிதே அமையவும் தெய்வங்களை வழிபட்டனர். சங்க காலத் தமிழர் களுக்குச் சமயவெறியோ சமயப்பூசலோ இருந்ததில்லை என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

தொல்காப்பியம் ஐந்தினைக் கருப்பொருட்களைக் கூறும் பட்டியலில் முதலில் தெய்வத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளதால் அவர்கால மக்களிடையே நிலவிய தெய்வ நம்பிக்கை, கடவுள் கொள்கை பற்றி நன்குணரலாம்.³

பெண்கல்வி நிலையில் மாற்றம்

சங்ககால மகளிர் கல்வியில் சிறந்து விளங்கினர். கல்வி கற்கும் உரிமையும் கவிபாடும் திறமையும் அவர்களுக்கு மிகுதியாக இருந்துள்ளது. **பெண்பாற்புலவர்-சங்ககாலம்** எனப் பெயரிடப்பட்ட முனைவர் பட்ட ஆய்வேட்டில் பெண்பாற்புலவர்களைப் பற்றி முழுமையாக ஆய்வு நோக்கில் சங்ககாலப் பெண்பாற்புலவர்களின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. சங்கப் பாடல்களைப் பாடிய பெண்பாற்புலவர்களின் எண்ணிக்கை 41 என்று ஓளவை நடராசன்⁵ கூறியிருப்பதிலிருந்து பெண்பாற்புலவர்களின் கவித்திறமையும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் பெண்கல்வி சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் பெற்றிருந்த இடமும் புலப்படுகின்றன. ஓக்கூர் மாசாத்தியார், அல்லூர் நன்முல்லையார், ஆதிமந்தியார், காவற்பெண்டு, ஓளவையார் போன்ற பெண்பாற்புலவர்களுடைய பாடல்கள் மூலம் அவர்கள் பெற்றிருந்த கல்வித்திறனை அறியமுடிகிறது. தலைசிறந்த புலவர்களைக் கூட்டித் தமிழ்க்கழகம் நிறுவினர். புலவர்களின் பாடல்களும் நூல்களும் தமிழ்க்கழகத்தால் குற்றமற்றவை என ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, சிறந்த பாடல்கள் என முடிவு செய்யப்பட்ட பின்பே மக்களிடையே கொண்டுவரப்பட்டன என்று நினைக்கும்போது பெண்கல்வி பெற்றிருந்த சிறப்பும் உயரிய இடமும் தெளிவாகின்றன.

யாதுமாகி நாவலில் பள்ளியில் படிக்கின்ற மாணவிகள் பருவம் அடைந்துவிட்டால் படிக்க அனுப்பமாட்டார்கள். அவர்களின் பெற்றோரிடம் தேவி ஆசிரியர் என்ற முறையில், **இப்பல்லாம் உங்க ஆளுகள்ளே பர்மா ரங்கூன் மலையாணு தொலைக்குப் போற ஆம்பிளைக கொறஞ்சுக்கிட்டுத்தானே வாராக? டவுன்லே போய்ப் படிச்ச வேலை பாக்கற மருமகன் நாளைக்கு உங்க மகளுக்குத் திருப்பூட்ட வந்தானு வச்சுக்கங்க அப்ப உங்க மகளும் தனக்கேத்**

தாப்பிலே படிச்சவனா இருக்கணும்னு அவுசு எதிர்பார்க்கலாம்இல்வையா? என்று மனதிற்கு இதமாகப் பேசிப் பூப்பெய்தி வீட்டில் பள்ளியிலிருந்து இடையில் நிறுத்தப்பட்ட பெண் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு வரவழைத்துவிடுவாள் என்ற செய்தி பெண்கல்விக்கு ஏற்பட்ட சோதனையைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

இன்றைய நிலையில் இச்சூழலும் மாற்றம் அடைந்து இன்று பெண்கள் பல்துறைக்கல்வியை ஆடவருடன் சேர்ந்து பயில்கின்றனர். மருத்துவம், சட்டம், நிருவாகம், பொறியியல், அரசியல், கலையியல், படைப்பிலக்கியவியல், ஆராய்ச்சியியல் போன்ற துறைகளிலும் ஆண்களுக்கு நிகராகப் பெண்களும் சிறந்து விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

கைம்பெண்நிலை

கணவன் இறந்தபின் கடுந்துயரெய்தி மனைவி மேற்கொள்ளும் வாழ்க்கை கைம்மை வாழ்வு எனப்பட்டது. அச்சூழலில் கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு ஏற்படும் உடல், உளத்துன்பங்களைக் கருதியும் சமுதாயம் அதை ஏற்றுக்கொண்டு மதிப்புக் கொடுத்ததைக் கருதியும் கைம்மைநோன்பு என்று சிறப்பிக்கப்பட்டது. கற்பொழுக்கம் கணவன் மனைவி இருவருக்கும் பொதுப்பண்பாயினும் கணவனை இழந்த மனைவிதாமே விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட அச்செயல்கள்காலப்போக்கில் கைம்மைக்குச் சமுதாயம் விதித்த விதிகள் போலாயின. பின்னர் கைம்மை ஒரு கொடுமையாகி அது கணவனை இழந்த பெண்மீது திணிக்கப்பெற்றது. அவர்கள் வேதனையுறுவதை அறிந்த இக்கால மக்கள் சங்ககாலக் கைம்மையும் அத்தகு கொடுமைக்குரியதாக இருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருதினர். அதுவே பிற்காலத்தில் கணவனை இழந்த மகளிர்க்குச் செய்யப்பட்ட சமூகக் கொடுமையாக மாறியது. சங்கப்பாடல்களைக் கூர்ந்து பார்க்கும்போது அன்றைய கைம்மைநிலை கணவனை இழந்த மகளிரால் தாமே விரும்பி மேற்கொள்ளப்பெற்றது என்பதையும் அந்நிலை அனைவராலும் இகழப்படாமல் போற்றுதற்குரியதாகவும் இருந்தது என்பதைப் பூதப்பாண்டியனின் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு கணவன் இறந்தபின் தானும் ஏரியில் மூழ்கி உயிர்விடத் துணிந்தாள். அதனைத் தடுக்க முயன்ற சான்றோர்களை நோக்கி,

**அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்தட்ட
காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது**

.....
நளிரும் பொய்கையும் தீயும் ஓர்நே என்று கூறுவதிலிருந்து அச்சூழல் தெளிவாகிறது.

யாதுமாகி நாவலில் தேவியின் தூரத்து உறவுக்கார கிருஷ்ணன் தேவியின் மறுமணம் பற்றி பேசுவதைக் கேட்ட தேவியின் குடும்பத்தினர் யாருக்குமே அதில் விருப்பமில்லை. இந்தச்சூழலில் தேவி துணிவுடன்,

ஒரு வெறுமை எனக்குள்ளே உருவாகியிருந்தது. எனக்

குன்னு ஒரு குழந்தை வேணும்ங்கிற ஆசை என்னோட அடிமனசுக்குள்ளே எங்கியோ ஊறிக்கிடந்திருக்கு. அது தான் இந்த முடிவுக்கு ஒரு தூண்டுகோலா இருந்திருக்கும்னு நெனக்கிறேன். இத்தனை வயசுக்கப்பறம் ஏற்படுத்திக்கப்போற பந்தத்தினாலே அந்த ஆசை நிறைவேறு மான்னும் தெரியல.....சரி பார்ப்போம். வாழ்க்கையே ஒரு ட்ரயல் அண்டு எர்த்தானே? என்று தனது தோழி சில்வியாவிடம் கூறுகிறாள். இதன் வழியாக ஆசிரியர் விதவைகள் மறுமணம் அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துவதை உணரமுடிகிறது.

ஆணாதிக்கப்போக்கு

பெண்களுக்குக் கல்வி, சொத்து போன்றவற்றைக் கொடுத்தால் அவர்கள் தங்களை மதிக்கமாட்டார்கள் என நினைத்து ஆண்கள் பெண்களை மதிக்காமல் அடிமைகளைப்போல் நடத்திய நிலையே ஆணாதிக்கப்போக்கு எனப்பட்டது. பொருளாதாரப் பாதுகாப்பின்மையால் பெண் ஆணைச் சார்ந்து வாழவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவளால் தன்னிச்சையாகச் சிந்திக்க முடியவில்லை. ஆணாதிக்கம் விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஆட்பட நேரிட்டது. அதிலிருந்து விடுதலை பெற்று வெளியில் வரமுடியவில்லை. அவ்வாறு வர முயன்றால் சமூகம் இகழும் எனக் கருதி அமைதியாக இருக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் பெண்மைக்கு மதிப்புக் கொடுத்துப் போற்றிய சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் ஆணாதிக்கத்தைக் காணமுடியவில்லை. சங்கப்பாடல்கள் முழுவதிலும் ஒரு இடத்தில்கூட மணவிலக்கு (விவாகரத்து) பெற்றதாகவோ அல்லது கொடுத்ததாகவோ செய்தி இல்லை.

தலைவன் கருத்தைத் தலைவி உள்வாங்கியும் தலைவியின் கருத்தைத் தலைவன் புரிந்துகொண்டு அவளை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்பட்டதாகவும் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தந்தை செல்வச்செழிப்பில் இருந்த போதிலும் கணவன் வறுமைப்பிடியில் சிக்கித் தவித்த போதிலும் மனைவி கணவனைப் பிரிந்து தந்தை வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை. கணவனும் அவள் தந்தையிடமிருந்து செல்வத்தைப் பெற்றுவர வற்புறுத்தியது மில்லை என்ற உயரிய பண்பாட்டினை,

**கொண்ட கொழுநன் குடிவரன் உற்றன
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோறு உள்ளாள்** என்ற நற்றிணைப் பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

யாதுமாகி நாவலில் வரும் தேவியின் மகள் சாருவின் கணவன் ஒழுக்கக் கேடுடையவன். அவளிடமிருந்து மெல்ல விலகி அவள் செய்து கொண்டிருந்த வேலையை விடச்சொல்லிக் கட்டாயப்படுத்தினான். இவை அனைத்திற்கும் மேலாக இன்னொரு பெண்ணோடு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். சாரு அவனிக்கும் இடத்திற்கு சென்று அவனிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்டால் அவளிடம், 'எவண்ட அவன் தாரை வார்த்துக் குடுத்தவன்? அவனை வந்து எங்கிட்டே கேக்

கச் சொல்லுடி¹⁰ என்று கேட்பான்.

பிறகு சாருவும் அவள் அம்மா தேவியும் சென்று கேட்டபோது, **இப்ப என்ன கெட்டுப்போச்சு... நீயும் இரு...இவளும் இருக்கடும்**¹¹ என்கிறான்.

நன்கு படித்தவரான தேவியின் அப்பாவும் தன் மனைவிசொன்ன நாளில் தாய்வீட்டிலிருந்து திரும்பி வராத காரணத்தால் அவள் எடுத்துவந்த பட்சணங்களைக் குழிதோண்டி மண்ணில் கொட்டி புதைத்தார் என்பதிலிருந்து ஆணாதிக்கப்போக்கு மேலோங்கி இருந்ததை உணரமுடிகிறது. இத்தகைய ஆணாதிக்கமும் பெண்ணடிமையும் உள்ளவரை சமுதாயம் வலுவிழந்து போகும். விட்டுக்கொடுத்தல் புரிந்துகொள்ளாதல் ஒத்துப்போதல் சகிப்புத் தன்மை போன்ற பண்புகளைக் கொண்டு வாழும் சமூகம் முன்னேற்றப்பாதையில் தங்குதடையின்றி செல்லும் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

மூடநம்பிக்கை

மனித வாழ்வில் நம்பிக்கை ஒரு செயலின் காரணமாகவும் மரபுவழியாகச் சந்ததி, பின்சந்ததி ஆகியோரால் பின்பற்றப்படும் வழக்காகவும் உள்ளது. இந்நம்பிக்கைகள் சமுதாயச் செல்வாக்குப் பெற்றுக் காலப்போக்கில் நிலைத்து விடுகின்றன.

காரணகாரியத் தொடர்புக்குட்பட்டுச் சான்றுகளின் வாயிலாக நிறுவமுடியாததனை மூடநம்பிக்கை என்றும் வகைப்படுத்தி அறியலாம்¹² என்று க. திலகவதி கூறுகிறார்.

சங்ககாலத்தில் நிமித்தம் பார்த்தல், பல்லி ஒலித்தல் மறுபிறப்பு, விரிச்சி கேட்டல் போன்ற மூடநம்பிக்கைகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

பல்லி ஒலிக்கும் திசை இடத்திற்கேற்ப நன்மையோ தீமையோ நிகழும் என்ற மூடநம்பிக்கை சங்ககால மக்களிடையே இருந்தது. பிரிந்துசென்ற தலைவர் விரைவில் வருவார் என்பதை நன்னிமித்தமாகச் சுவரில் உள்ள பல்லி ஒலித்தல் மூலம் சொல்லும் என்று மகளிர் நம்பினர். இதனை,

நயவரு குரல் பல்லி .-----

நள்ளென் யாமத்து உள்ளுதொறும் படுமே¹³

நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கின் தேற்றும் என்ற நற்றிணைப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

இதிலிருந்து சங்ககால மக்களிடம் இது போன்ற மூடநம்பிக்கைகள் வழக்கத்தில் இருந்தன என்பது புலப்படுகிறது.

நாவலாசிரியர் மடிப்புடவை உடுத்துதல் என்ற மூடநம்பிக்கையை இக்கதையில் சாடுகிறார்.

தன் கெஜ வெள்ளைநார் மடிப்புடவையை அலசி எடுத்துவரும் பாட்டி நீளமான கம்பை எடுத்து அதில் ஈரப்புடவையை வாகாய்ச்சுற்றி மூங்கில் கழியில்போட்டு மடிப்புகளைப் பிரித்துவிடுவாள். பாட்டி படும் சிரமத்

தைப் பார்த்து - அதை எங்கீட்டே கொடுங்க பாட்டி - என்று தேவி கேட்டால் நீ குளிச்சுபுறம் ஆயிரம்பேர் மேலே ஈஷிண்டு வந்திருப்பே. இது மடிப்புடவை நான்தான் உலத்தனும் என்பாள்.¹⁵

இத்தகைய மூடநம்பிக்கைகள் வேருடன் களையப்பட வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

பெண்ணியச் சிந்தனைகள்

பெண்ணைப்பற்றிய சிந்தனையே பெண்ணியமாகும். சங்க இலக்கியங்களில் தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவி வித்தாய் ஆகிய பாத்திரங்களிலே பெண்ணியச்சிந்தனை மிக்க இருப்பதோடு தோழியின் பங்கில் அது மேலும் அதிகமாக இருப்பதைக் காணலாம்.

தோழியின்றிக் களவொழுக்கம் நீளாது என்றும் ஐந்திணை இலக்கியப்படைப்புக்குத் தோழி எனும் பாத்திரம் இன்றியமையாதது என்றும் தோழியின் புணர்ச்சிக்குரிய துறைகளே புலவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்ந்தன¹⁶ என்றும் வ.சுப.மாணிக்கம் குறிப்பிடுவார். பெண்ணியச் சிந்தனைகளை வைத்தே உயரிய பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பாடப்பட்டிருந்தன.

யாதுமாகி நாவலில் தேவிக்குக் காயத்ரி மந்திரம் தலைகீழாகப் பாடமாயிருந்தது. அவள் அப்பாவுக்கு பெருமையாயிருந்தது. ஆனால் அவள் பாட்டியோ,

சாம்பா --- நான் பெரியவ சொலறத கேளுடா---பொம் மனாட்டி குழந்தைகள்ளாம் அதைச் சொல்லக் கூடாதுடா! ஆனாலும் நீ அவளுக்கு அளவுக்கு மீறித்தான் செல்லம் கொடுக்கிறே---என்று அவ்வப்போது பாட்டி எழுப்பும் கண்டனக் குரல்¹⁷ என்ற வரிகள் காயத்ரி மந்திரம் பெண்கள் சொல்லக்கூடாது என்பது மரபுவழி வந்த மரபாகப் பண்பாட்டு மரபில் அது மறுக்கப்படுகிறது. பெண்ணலன் அங்கிருந்து மறைந்துபோகிறது. இச்செயல்களைப் பண்பாட்டுக் குறைவான பழக்கங்கள் என்று கூற முடியாது. காலத் தேவைகளுக்கேற்ப மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன எனலாம்.

முடிவுரை

பல்வேறு நிலைகளிலும் மாற்றம் பெற்ற மகளிர் தனி மனித நிலையிலும் சமுதாய நிலையிலும் தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். இருப்பினும் மகளிர் சில சிக்கல்களையும் துன்பங்களையும் கொடுமைகளையும் அனுபவித்துவரும் நிகழ்ச்சி தொடர்கதையாக இருந்துவருகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் சொல்லப்பட்ட மகளிருடைய இறையுணர்வு, கல்விநிலை, கைம்பெண்நிலை ஆணாதிக்கப் போக்கு இல்லாத நிலை, அவர்கள் மூடநம்பிக்கைகள் மீது காரணக்காரியத் தொடர்புடன் வைத்திருந்த நம்பிக்கைகள், பெண்ணலன் குறித்த பெண்ணியச் சிந்தனைகள் யாவும் 21ஆம் நூற்றாண்டின் இலக்கியமாகிய யாதுமாகி நாவலில் ஒத்திருப்பதையும் சில சூழல்களில் மாறுபட்ட நிலையில் கதையின் நாயகி தேவியின் வாழ்வு அமைந்திருப்பதையும்

பதையும் அறிய முடிகிறது.

மாற்றங்கள் மாறாத் தன்மையுடையவை அல்ல. நல்ல மாற்றங்கள் சமுதாயத்திற்கு ஏற்புடையதாக இருந்து புரையோடிக்கிடக்கின்ற தீயனவற்றைக் களைய வேண்டும். பெண்கள் முன்னேற்றமடையச் சமுதாயமும் நாளும் முன்னேற்றம் அடையும். இதற்கு சங்க காலச் சிந்தனைகள் உறுதுணையாகவும் தற்கால முற்போக்குச் சிந்தனைகள் ஊன்றுகோலாகவும் இருக்கும் என்பது மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. க.ப.அறவாணன், தமிழ்ச் சமுதாய நோயும் மருந்தும், ப.94
2. மேலது, ப.93
3. தொல்.இளம்.அகம் நூ 5
4. யாதுமாகி பக்.96-97
5. னு.யுவுயுசுயதுயு றுமுஆநு ுமுருவுளு முகு வுயுஆஐடு யுருகு றுயுயுயுஆ யுபுரு ுபு 150-155
6. யாதுமாகி, ப. 80
7. புறம் 246 4-8
8. யாதுமாகி ப.166
9. நற்றிணை 110 10-13
10. யாதுமாகி ப.177
11. மேலது ப. 184

12. க.திலகவதி, சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல் ப.289
13. நற்றிணை 333, 10-12
14. மேலது 246.2
15. யாதுமாகி ப. 135
16. வ.சுப.மாணிக்கம் தமிழ்க்காதல் ப.58
17. யாதுமாகி ப.105

பார்வை நூல்கள்

அறவாணன் க.ப. 1994 இரண்டாம் பதிப்பு தமிழ்ச்சமுதாய நோயும் மருந்தும் தமிழ்க்கோட்டம் புதுச்சேர்
இளம்பூரணர் (உ.ஆ.) 1981 இரண்டாம் பதிப்பு தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் சென்னை
சசீலா எம்.ஏ 2014 முதற்பதிப்பு யாதுமாகி வம்சி புகல், திருவண்ணாமலை
திலகவதி. க.1991 முதற்பதிப்பு சங்ககால மகளிர் வாழ்வியல் இரையருள் பதிப்பகம் திருச்சி
நாராயணசாமி ஐயர் அ பின்னத்தூர் (உ.ஆ.) 1976, ஐந்தாம் பதிப்பு நற்றிணை, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை.
மாணிக்கனார் ஆ (உ.ஆ.) 1999 மூன்றாம் பதிப்பு புறநானூறு வர்த்தமானன் பதிப்பகம் சென்னை.
மாணிக்கனார் வ.சுப. 1962 முதற்பதிப்பு தமிழ்க்காதல் பாரிநிலையம். சென்னை.

[50ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

அறிமுகம் செய்தும் புகழ் பெற்றிருக்கின்றன. சமணம் வீழ்ச்சியுற்றபோது அதன் செல்வாக்கான காவலை சைவம் உள்வாங்கிக் காவடி என்ற பெயரில் வழிபடு கூறுகளுள் ஒன்றாக ஆக்கி அதை இன்றளவிலும் அதன் பக்தர்களைச் சுமக்க வைத்திருக்கின்றது. இதற் குத்தோற்றம் சமணமாக இருந்திருக்கின்றது என்பதை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது.

துணைநின்ற நூல்கள்

அழகேசன், சு., 2002, நன்னூல் எழுத்ததிகாரம் எளிய உரை, தூத்துக்குடி, சுதா பதிப்பகம்
அழகேசன், சு., 2002, நன்னூல் சொல்லதிகாரம் எளிய உரை, தூத்துக்குடி, சுதா பதிப்பகம்
சுந்தையா., நா.சி., 2014, ந.சி. கந்தையா பிள்ளை செந்தமிழ் அகராதி. சென்னை, தமிழ்மண் பதிப்பகம்.
சாமிநாதையர், உ.வே., 1950, சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பத வரையும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும், சென்னை, கபீர் அச்சுக் கூடம்.
தட்சிணாமூர்த்தி, அ., 1994, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், சென்னை, யாழ் வெளியீடு.
பரமசிவன், தொ., 2001, பண்பாட்டு அசைவுகள், நாகர் கோவில், காலச்சுவடு பதிப்பகம்.
பதிப்புக்குழு, 2010 (இரண்டாம் பதிப்பு), கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், எழுச்சிப்பலம் (768), அண்ணாமலை நகர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., 2014, புறநானூறு மூலமும் உரையும், சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி) லிமிட்.

**For most of history, man has had to fight nature to survive;
in this century he is beginning to realize that, in order to survive,
he must protect it.**

— Jacques-Yves Cousteau

இராஜம்கிருஷ்ணன் படைப்புகளில் சமுதாயச் சிந்தனைகள்

ர. லட்சுமி

ஆய்வியல் நிறைஞர் (பகுதி நேரம்), தமிழ்த்துறை
சண்முகா தொழிற்சாலை கலை அறிவியல் கல்லூரி, திருவண்ணாமலை

முன்னுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கிய உலகில் மிகச் சிறந்த படைப்புகளைச் சமுதாயத்திற்கு அளித்த பெருமை பெண் எழுத்தாளராகிய இராஜம்கிருஷ்ணனுக்கு உண்டு. அவரது படைப்புகளில் புதுமையும் சுவையும் விறுவிறுப்பும் சேர்ந்து செல்வதால் மக்கள் அன்றைய சங்க இலக்கியங்களுக்குக் கொடுத்த பாராட்டை இன்றைய இராஜம்கிருஷ்ணன் படைப்புகளுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். சமுதாயத்தை உற்றுநோக்கும் பெண்களின் வாழ்வியலைச் சமுதாயத்தோடு நெருங்கிப் பார்த்துத் தன் வாழ்க்கையில் கண்டுணர்ந்த அனுபவங்களை வெளியிடத் தம் படைப்புகளைக் கருவியாக்கிக் கொண்டவர் அவர். கதாபாத்திரங்கள் வாயிலாக, கதைசொல்லிகளின் வாயிலாகத் தான் கண்டு கேட்டு உணர்ந்த பிறர் அனுபவங்களையும் வெளியிடும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். பெண்களுக்காக, பெண்ணிய விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட பெண் எழுத்தாளர். வாழ்ந்த காலத்தில் கண்டுணர்ந்த சமுதாயத்தை, எதிர்காலத்தில் காண விழையும் சமுதாயத்திற்குப் பதிவு செய்து சிக்கல் களுக்குச் சிக்கெடுத்து, புரையோடிக்கிடந்த பெண்ணியச் சமுதாயத்திற்கு வலிமை சேர்த்தவர். அவரது படைப்புகளில் காணலாகும் பெண்ணியச் சிந்தனைகள், பாலியல் சிந்தனைகள் பெண்களின் ஆளுமை பற்றிய சிந்தனைகள், வன்முறை குறித்த சிந்தனைகள், பெண்களின் மீட்பியல் (விடுதலை) பற்றிய கருத்துகள் யாவும் இக்கட்டுரை வாயிலாகத் தெளிவுபடுத்தப்படவுள்ளன.

தாய்ப் பாசத்தின் உயரிய நிலை கொண்டவள் தாய்

இரா.கி. புதினங்களில் தாய் மிகுந்த பாசமும் பொறுப்பும் உடையவளாகப் படைக்கப்படுகிறாள். குடும்பச் சூழல் ஒரு தாய்க்கு உறுதுணையாக அமைந்தாலோ அல்லது குடும்பமே கைவிட்ட சூழலில் அமைந்தாலோ கூட தான் பெற்ற குழந்தைகள் மீது அன்பும் பாசமும் அக்கறையும் கொண்டவளாகவும் நல்ல பராமரிக்கும் இயல்புடையவளாகவும் தாய் இருக்கிறாள் என்பதைப் பிறழ்வு மனமுடைய மகனுக்குத் தேவையான பணிகளைச் செய்வதில் அவளுடைய தாய் காத்யாவின் மாமியாரைப் பற்றி மகன் மூலைக்கோளாறு உடையவன் என்றாலும் அவனைக் கவனித்துக்கொள்ளும் பணியை விரும்பிச் செய்வதை, **பணிவிடைகள் செய்யவும் கூட ஒரு பாங்கு வேண்டும். அனுபவிக்கவும் ஒரு கம்பீரம் வேண்டும். இரண்டும் எப்படி அவளோடு பொருந்துகின்றன? தாய்ப்பாசம் நடத்தும் ரசவாத வித்தையா?** என்று மருமகனான காத்யாவே தம் உள்ளத்தில் தோன்றிய சிந்தனையைப் புயலின் மையம் என்ற நாவலில் வெளிப்படுத்தியிருப்பதிலிருந்து உணரமுடிகிறது.

தாய்ப்பாசத்திற்கு நிகர் தாய்ப்பாசம் மட்டுமே. மகனின் நல்வாழ்வு குறித்து அவனுக்காக மட்டுமே வருந்தும் தாயின் பாசத்தை இராமசாமி குடும்பத்தில் அம்மா அவனிடம், **மக்கா தெளிஞ்சுகெடக்கற மனசை அவெ குட்டத் தண்ணியாக்கிடுவா, இப்படித்தே காயிதமும் அதும் இதும் கொண்டு போவாக, ராவோட ராவா மீட்டிப் பேசும்பாவ. அங்கமுத்துன்ற அந்தாளு கூட தா இவ வருவா இவயெல்லாம் வாரதுக்கு முன்ன உங்கய்யா, அவர் சோலியுண்டு, அவருண்டுதான் இருந்தா. இவல்லாம் விடமாட்டா. சொதந்தரம் வந்து ஆருக்கென்ன? முதலாளி யானுக்குத் தா சொதந்தரம்பா..... கடேசில என்ன ஆச்சி? இவியளத் தூண்டிட்டு உள்ள போக வச்சிட்டு, அவனுவ தப்பிட்டாக மக்கா. நீ இயவிக் கூடச் சிறேகம் ஒன்னும் வச்சக்காத, வேண்டாம்**² என்ற வரிகள் உழைப்பாளருக்கான போராட்டத்தில், கணவனை இழந்த வேதனையில் தன்மகனான இராமசாமியையும் அப்போராட்டத்தில் ஈடுபட வைக்க மனமில்லாமல் தன் மகனின் நலனுக்காகவே வாழும் தாய்ப்பாசத்தின் உச்சநிலையைக் காணமுடிகின்றது.

பெண்ணடிமை

ஆண் பெண்ணின் உரிமையைப் பறித்து ஆதிக்கம் செலுத்தியதால் உலகில் பெண்ணடிமை நிலை தோன்றியது. பல்வேறுவிதமான பெண்ணடிமைகளை இவரது புதினத்தில் காணமுடிகின்றது. கணவனுடைய வீட்டினரின் தேவைகளை நிறைவேற்றும் வசவின் உழைப்புக் குறித்து, **மாட்டைச் செக்கில் பூட்டியாயிற்று. மூன்று வாரத்துச் சீர்கேடுகளை நேராக்க முனைகிறாள். குளிர் கம்மென்று போர்த்துக் கொள்ளும் தனிமை. இதமாக இருக்கிறது. தோசைக்கு ஊற்போட்டு பால் காய்ச்சி காபி போட்டு அழுக்குத் துணிகளைச் சேர்த்துத் துவைக்கப்போட்டு**

அவள் பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கையில் எவ் லோரும் வந்துவிடுகிறார்கள் என்று ஊமை அரண்கள் என்ற புதினம் குறிப்பிடுகிறது.

பெண்ணின் உடல் உழைப்பைப் பாலின அடிப்படையில் பிரித்து ஆண் அடிமையாக்குவது சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. பொருளாதார, பாலியல் நிலையில் ஆணைச் சார்ந்து வாழவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தி வருவது பெண்ணடிமை என்பது புலனாகிறது. ஆண் பெண்ணின் உரிமையைப் பறித்து ஆதிக்கம் செலுத்தியதால் பெண்ணடிமை நிலை தோன்றியது. பொன்னாச்சிக்கு பழைய நினைவு தோன்றுகிறது.

அவருடைய கண்கள் சிவப்பாக இருக்கும், பெரிய மீசை வைத்திருப்பார். கட்டம்போட்ட லுங்கி உடுத்தியிருப்பார். அம்மாவை அடிப்பார். அவளையும் கூட அவர் அடித்து வெளியே தள்ளினார். ஒருநாள் இரவு அந்த முட்செடியிலிருந்து தலைவிரிச்சுப் பிசாசு ஒன்று தூரத்தி வருவது போல் அவள் பயந்து போய் அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டாள்⁴ என்ற வரிகள் அப்பா அம்மாவை அடித்து துன்புறுத்தியதற்குக் காரணம் பெண்ணை அடிமையாக எண்ணியதுதான். இத்தகைய பெண்ணடிமை நிலை இரா.கி அவர்களைப் பெரிதும் பாதித்த நிகழ்வாக அவரது படைப்புகளில் காணமுடிகிறது.

விதவை மறுமணம்

கணவன் இறந்தபின் கைம்பெண் நிலையில் வாழும் பெண் குடும்பத்தாலும், சமுதாயத்தாலும் பல்வேறு துன்புறுத்தலுக்கு ஆளாகிறாள். அவர்களுடைய உணர்வுகளை யாரும் புரிந்துகொள்வதில்லை. அவர்களை யாரும் மதிப்பதில்லை. இவற்றைக் கருத்தில் கொண்ட இரா.கி விதவையர் நிலை குறித்துக் கவனம் செலுத்தினார். இளம் விதவை சாருவைக் கதிரவன் மணம் செய்து கொள்கிறான். இதனால் கதிரவனின் தந்தை,

தெரியலையா? நான் கதிரவனுடைய அப்பன். நீ தானா அந்த கேடுகெட்ட பொம்பள? அவனுக்கு ஒரு சூதுவாது தெரியாது. அவளை மயக்கி போட்டு, வீட்டுப்பக்கம் வராதபடி பண்ணிவச்சிட்ட⁵ என்று சாருவைப் பழிதூற்றுக்கின்றார். விதவை மறுமணம் செய்துகொள்வது சமூகப்பழிக்கு ஆளாகும் நிலையை உருவாக்கும். கணவனை இழந்த பெண் மறுமணம் செய்துகொள்ள விரும்புவது என்று எண்ணுவதும் தன்னம்பிக்கையை இழப்பதுமே ஆகும். இந்நிலையில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும். ஆசிரியர் விரும்பியதை ஆண்களோடு பெண்களும் என்ற நாவல்வழி உணரமுடிகிறது.

பெண்களின் வாழ்வியலில் வன்முறை

பெண்களின் வாழ்வியல் களத்தில் அவர்களுக்கு எதிராகச் செயல்படும் ஆண்களின் அதிகாரம் இது பெண்களின் உடலையும் மனதையும் தாக்கக் கூடியது. பெண்களுக்கான வன்முறைகள் குடும்பம் மற்றும் சமூக நிறுவனங்களிலே நடைபெறுகின்றன. பாலியல் வன்முறையே மேற்கூறிய இரண்டிற்கும் அடிப்

படையாக இருந்துவருகிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு, 1. குடும்ப வன்முறை, 2. சமூக வன்முறை, 3. பாலியல் வன்முறை என்ற பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் காணும்போது இரா.கி. அவர்களின் கருத்தாழம் புலப்படுகிறது.

குடும்ப வன்முறை

பெண்களுக்கு எதிராகக் குடும்பத்தில் கணவனின் கொடுமையாலும் அவன் குடும்பத்தைச் சார்ந்த குடும்ப உறுப்பினர்களின் இழிவான பேச்சுகள் மற்றும் அவர்களால் தரப்படுகின்ற தொல்லைகளுமே குடும்ப வன்முறையாகக் கருதப்படுகின்றன.

கணவன், மாமியார் இவர்கள் பேசும் கொடுமையான சொற்களிலிருந்து விலகி, மன அமைதி வேண்டிச் சில நாட்கள் ஹரித்துவாரம் சென்று திரும்புகிறாள் கிஸ்ஜா. இதை,

எங்கே போயிட்டு வரே?... ஹரித்துவாரம் போயிருந்தேன்...

தொலைஞ்சு போனா கெட்டுப்போனான்தானே சொல்வனும்? அவனுடைய இந்தக் குரல், அவள் இதற்கு முன் கேட்டதில்லை. ஆணைகளான கட்டுகளைத் தகர்த்தால் என்ன பலன் தெரியுமா என்று கிளர்ந்து வரும் குரல்⁶ என்ற உரையாடல் மூலம் உணரமுடிகிறது. சூழலில் மிதக்கும் தீபங்கள் என்ற நாவல் வாயிலாக ஒரு பெண் தன் வேதனையிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள எடுக்கும் எந்த முயற்சியும் அவளது பாலியல் நடத்தைகளைச் சந்தேகிக்கும் முயற்சியாகவே இருக்கிறது. பெண்ணின் உடல், உள்ளம் இரண்டுமே பாதிப்படைகிறது என்ற உண்மை தெளிவாகிறது.

பொறுப்பற்றவனாகத் திகழும் சீனியை அவன் மனைவி சுஜி கண்டிக்கிறாள். அவனுடைய தாயும் அவனைக் கண்டிக்கிறாள். அதற்குச் சீனி, **அம்மா இந்த கழுதைக்குப் பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கு. கண்டவங்க கூடல்வாம் திரியறா. பட்டவர்த்தனமா அந்த டாக்டர்கிட்ட படுத்தட்டு வர்ரா எவ்வளவு திமுரு இருந்தா புருஷனைத் தொட்டிழுப்பா பாரம்மா?** என்று அவள்மீது பழி சுமத்துகிறாள். சீனியின் வார்த்தைகளில் வெளிப்படும் பழிச் சொல் அவள் மனதை வருத்தப்படச் செய்கிறது. இத்தகைய வன்முறையைப் புதிய சிறகுகளில் இரா.கி. சுட்டிக்காட்டுவதைக் காணமுடிகிறது.

சமூக வன்முறை

குடும்ப வன்முறையின் தொடர்ச்சியாகவே சமூக வன்முறை அமைந்துவிடுகிறது. முதலாளிகளின் ஆணவத்தில் சிக்குண்டு தவிக்கும் பெண் தொழிலாளர்கள் நிலை சமூக வன்முறைக்கு உட்பட்டதாகவும் கொடியதாகவும் இருக்கிறது என்பதை, **உப்பளப் பாத் தியில் நின்று நின்று அதன் வெம்மைக்கும் அப்பால் உப்புப் போன்று கரிப்பாகவே உப்பளத் தொழிலாளர்கள் வாழவும் முடிந்து விடுகின்றது** என்று நா.நளினிதேவி கூற்றால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

செங்கமலத்தாச்சியின் வாழ்க்கையும் மற்ற பெண்களின் வாழ்க்கையும் உப்பளக் காட்டில் வீணாவதை, பாத்திக்காட்டுவ இளவயசா ஒருபுள்ள வந்திட்டா அந்தக் காலத்தில் யாரும் என்னேனும் செய்யலான்னு இருந்தது பொறவுஎன்ன? மருதாம்பா கெட்டவா செங்கமலம் கெட்டவா. புருஷன் இருக்கையினிலே விட்டு ஓடிட்டா,,ஆவமானன்னெல்லாந்தா பேசுவா அந்தக் காலத்துல நாந்தெருவுல போனா காறி உமிஞ்சுவங்க உண்டு. சண்டையிலே போராடி கெலிச்ச வந்தாலும் அவெம்மேல எதிராளிஅம்புட்ட வடு இன்னிக்கி எல்லா வடுவையும் செமந்திட்டு நானிருக்கே' என்று செங்கமலத்தாச்சி கூறுவதிலிருந்து அவளின் கடந்தகால வாழ்க்கைச் சீர்கேட்டிருந்த தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஆண்களின் குறுக்கீடு காரணமாக அமைந்துவிடுகிறது என்பதைக் கரிப்பு மணிகள் என்ற நாவல் சமூக வன்முறையாக உணர்த்துவதை உணரமுடிகின்றது.

பாலியல் வன்முறை

தொழிலுக்கு வரும் பெண்களைப் பாலியல் தொந்தரவு செய்வது, அசிங்கமான தரமற்ற சொற்களால் திட்டுவது, வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல்லாம் பெண்களைக் கிள்ளுவது, காம உணர்வோடு பார்ப்பது போன்ற எல்லாவற்றையும் பாலியல் வன்முறை எனலாம்.

நன்கு உழைக்கும் பெண்ணான பொன்னாச்சியிடம், நாச்சப்பன் அவளைச்சீண்டவே குடையும் கையுமாக வரப்பில் இறங்கி வருகிறான். இரு கைகளையும் தூக்கி உப்புப்பெட்டியை அவள் சுமந்து வருகையில், அவன் எதிர்ப்பட்டு, வேலையை விரைவாக்க முடுக்கும் பாவனையில் கைவிரலை அவள் விலாவில் நுழைத்து சீண்டி விட்டுப் போகிறான். அந்த உப்பை அவன் மீது கொட்டி அவளை மிதிக்க வேண்டும் என்ற ஓர் ஆத்திரம் பற்றி எரிகிறது பொன்னாச்சிக்கு. ஆனால் ஏலாமை கண்களில் நீரைப்பெருக்கிபாத்திகாடுகளும், உப்புக்குவையும் வெறும் வெண்மைப்பாயலாகக் கரையப் பார்வையை மறைக்கிறது¹⁰ என்ற வரிகள் தப்பிக்கவே வழியின்றி யாரிடமும் சொல்ல முடியாமல் பாலியல் துன்புறுத்தலுக்கு உள்ளாவதை கரிப்பு மணிகள் நாவல் விளக்குகிறது.

முதலாளித்துவ வன்முறை

குடும்ப நலத்திற்கு இன்றியமையாத பொருட்களைப் பெறுவதற்கான தொழில்களை மேற்கொள்வதில் பெண்டிர் பல்வேறு வகையான சிக்கல்களுக்கு உள்ளாகின்றனர். தீர்வு காணமுடியாத பிரச்சனைகளைச் சந்திக்கின்றனர். முதலாளிகள் உயரதிகாரிகளின் வன்முறையே இதற்குக் காரணம் என இரா.கி. அவர்களின் கரிப்பு மணிகள் நாவல் உணர்த்துகிறது.

உப்பள வேலையின் கொடுமைகள் உப்பளத்தில் இயந்திரமாக இயங்கும் சூழல், முதலாளிகளின் லாப எதிர்பார்ப்பு, கூலிக் குறைப்பு கங்காணிகளின் கொடுமை உடல்நல, மனநலப் பாதிப்புப் போன்ற செய்திகளை நாவல் குறிப்பிடுகிறது. வேலை கிடைத்த

மகிழ்ச்சியில் வருவோர்க்கு வேலை செய்தபிறகு பேசிய கூலியிலிருந்து குறைத்துக் கொடுத்திருப்பது வருத்தமளிக்கக் கூடியது. இதை, வழக்கு மரமாகத் தெரிந்த வாழ்க்கையில் அவர்களால் ஏறவே முடியவில்லை. மருதாம்பா சீட்டுவதாகத் தேய்ந்து போனாள். ஒவ்வொரு மழைக்காலமும் சோதனைக்காலம். இடையில் பத்துப்பதினைந்து நாட்கள் எங்கேனும் கூலிவேலை கிடைத்தாலே பெரிது. அந்தக் கண்டம் தப்பி, புத்தாண்டென்று பாத்திப்பண்டாட்டுக்குத் தொழிலாளர் வரும் போது அவர்களது அவலநிலையை உப்பளத்து முதலாளிமார் முற்றிலும் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர் என்றால் தவறில்லை. ஐந்து ரூபாய் கூலி பேசியிட்டு மூன்று ரூபாய் கொடுத்தாலும் மீறிச் சென்றுவிட இயலாமல் அவர்கள் பொருளாதார நிலை குழி பறித்து வைத்திருக்கிறது¹¹ என்பதிலிருந்து வேலை கிடைப்பதில்லை. கிடைத்தாலும் பேசிய கூலி முழுமையாகக் கிடைப்பதில்லை என்ற உண்மை வழியாக முதலாளித்துவ வன்முறையை அறியமுடிகிறது.

பெண்விடுதலை சிந்தனைகள்

மீட்சி, விடுதலை என்பது தம் மீதான கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து பெண்கள் விடுதலை பெறுவது எனக் கூறலாம். பெண்ணியக் கோட்பாடானது பெண்கள் மீது செலுத்திவரும் குடும்ப, சமூக வன்முறைகளை நீக்கி விடுவிப்பதாகப் பொருள் கூறுகிறது. பெண்ணிய நோக்கில் விடுதலை என்பது குடும்ப, சமூக நிறுவனங்கள் பெண்ணை அடக்கி ஆளும் அடக்கு முறைகளிலிருந்து மீட்டெடுப்பது எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. பெண்ணிய நோக்கில் மீட்சி என்பது குடும்ப - சமூக நிறுவனங்கள் பெண்ணை அடக்கி ஆளும் அடக்கு முறைகளில் இருந்து மீட்டெடுப்பது எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது¹² என்று அரங்கமல்லிகா கூறுகிறார். இத்தகைய சிந்தனைப் போக்கும் பெண்விடுதலையும், பெண்கள் பல்வேறு சூழல்களிலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது போன்ற உணர்வுகளை இரா.கி. யின் படைப்புகளில் பதிவுசெய்து பெண்களை மீட்டெடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளார். இதை, ருக்கு இரண்டாம் மனைவி யாகிப் பொருளாதார மேம்பாட்டினால் தன் சகோதரியின் வாழ்க்கை முடிவிற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்த போபனின் ஆணாதிக்கத்தை எதிர்த்து, சகோதரி சிரிக்குத் தந்து சொத்துக்களோடு வெளியே வருகிறாள்.

மானுடத்தின் மகரந்தங்கள் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படும் போதுதான் அமைதியும் இனிமையுமான சமமான வஞ்சனை யற்ற சமுதாயம் மலர முடியும்¹³ என்று கதை சொல்லி கூற்றை ஏற்கும் கதாபாத்திரமாக ருக்குவை எண்ண முடிகிறது.

கிரிக்குப் போட்டுவிட்ட நகையெல்லாவற்றையும் திருப்பிக் கொண்டு வந்ததையும் அதற்கு அவள் அம்மா எப்படி முடிந்தது என்று கேட்கும்போது என்ன சொல்ல? மனுஷனா நடத்துண்டா ஓட்டுதல், உறவு குடும்பம் சமூகம் எல்லா மதிப்பும் உண்டு. மிருகமா நடக்கிறவாளுக்கு¹⁴ என்று ருக்கு பதிலளிப்பதிலிருந்து உரிமை உணர்வை

மீட்டு எடுப்பவளாக, கொடுமைகளை எதிர்க்கும் துணிவுடையவளாக இருப்பதற்குக் கல்வியும், தானே பொருளீட்டும் தன்மையும் காரணமாக இருந்து அடிமை வாழ்விலிருந்து மீட்டெடுத்து விடுதலை பெறச் செய்தது என்பதை இரா.கி.யின் படைப்பு உறுதி செய்கிறது.

உழைக்கும் பெண்மாந்தர்கள் மீது அழுத்தப்படும் ஆண்களின் வன்முறை ஆயுதம் சமுதாய அழுத்தமாக பெண்களை அடக்கி ஆளப் பயன்படுகிறது.

அளத்தில் வேலை செய்யும் பெண் தொழிலாளர்களைக் கணக்குப்பிள்ளை, கங்காணிகள் போன்றோர் மிகவும் இழிவாக நடத்திச் சிறுமைப்படுத்துகின்றனர். இவற்றை எதிர்த்தால் கூலியையும் வேலையையும் இழக்க நேரிடும் என்ற அச்சத்தில் அடங்கிக் கிடக்கும் பெண்களுக்கிடையே பொன்னாச்சி, தன்னனைச் சீண்டிய கணக்குப் பிள்ளையைக் காலில் உதைத்துத் தன் அளவில் ஒரு புரட்சியை உருவாக்குகின்றாள்¹⁵ என்று நா.நளினிதேவி கூற்றிலிருந்து அடிப்படைத் தேவைகளைக் காரணம் காட்டி நசுக்கப்பட்ட பெண் புரட்சிகரச் செயலைச் செய்தது மீட்சியாகக் கருதப்படுகிறது.

இரா.கி. புதினங்களில் பெண்களின் மீதான ஒடுக்கு முறைகளையும் பாலியல் வன்முறைகளையும் பெண்களே உணர்ந்து அதிலிருந்து மீளுதல் தனிச்சிறப்பிற்குரியது. ஒரு பெண் தன் காலில் துணிந்து நிற்கும் நிலை வரும்போதுதான் பெண்ணிய விடுதலை கிடைக்கும். தனித்து வாழ்ந்தாலோ திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்ந்தாலோ கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமலும், கட்டுப்பாடுகள் எதுவும் தன்னைப் பாதிக்காத வகையிலும் செயல்படும்போது பெண்ணிற்கான மீட்சி தொடர்ந்து நிகழ்ந்த வண்ணமே இருக்கும்.

முடிவுரை

சமுதாயம் இன்று சீர்குலைந்துவிட்டது என்று அனைவரின் மனதிலும் நெருடல் இருந்துகொண்டதான் இருக்கிறது. சமுதாயச் சீரழிவிற்குக் காரணம் சமுதாயத்தின் முக்கிய அங்கமாகத் திகழக்கூடிய பெண்கள் பல்வேறு நிலைகளில், சூழல்களில் அடிமைகளாக நசுக்கப்பட்டு, மேலெழ முடியாமல் அமுக்கப்பட்டு, விடுதலை பெற முடியாமல் போராடுவதுதான். இராஜம்கிருஷ்ணன் அவர்கள் பெண்கள் குறித்த சிந்தனைகளை மற்ற பெண் எழுத்தாளர்கள் சிந்திப்பதைவிட ஆழமாக உற்றுநோக்கி வியப்பூட்டும் வகையில் வித்தியாசமாகச் சிந்திப்பார். பெண்ணாக இருந்து பெண்களின் உடல், மன, சுற்றுப்புறச் சிக்கல்கள் போன்றவைகளை மிக நுட்பமாக கதாபாத்திரங்கள், கதைசொல்லிகள் வாயிலாக தெளிவுபடுத்தி அதற்கான தீர்வுகளையும் அவர்தம் படைப்புகளிலே சமுதாயச் சிந்தனைகளாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். நூற்றாண்டுகள் பல கடந்து பெண்ணினத்திற்கு நல்ல ஏற்புடைய சமுதாய மாற்றங்கள் வந்தாலுங்கூட அவற்றிற்கு அடிப்படையான சமுதாயச் சிந்தனைகளை

யும் அதற்குரிய தீர்வுகளையும் கொடுத்து தூண்டுதலாக அமைந்தவை இராஜம்கிருஷ்ணன் அவர்களின் படைப்புகளே என்பது மெய்மையாகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

இரா.கி. புயலின் மையம்.ப.41

மேலது கரிப்பு மணிகள் ப.102

மேலது ஊமை அரண்கள் ப.55

மேலது கரிப்பு மணிகள் ப. 35

மேலது ஆண்களோடு பெண்களும் ப.8

மேலது சூழலில் மிதக்கும் தீபங்கள் பக்.95-96

மேலது புதிய சிறகுகள் ப.7

நா.நளினிதேவி ராஜம்கிருஷ்ணன் புதினங்களில் சமுதாய மாற்றம் ப.68

இரா.கி. கரிப்பு மணிகள் ப.213

மேலது ப.30

மேலது ப.6

அரங்க மல்லிகா தமிழ் இலக்கியமும் பெண்ணியமும் ப.133

இரா.கி. மானுடத்தின் மகரந்தங்கள் ப.9

மேலது ப.310

நா.நளினிதேவி ராஜம்கிருஷ்ணன் புதினங்களில் சமுதாய மாற்றம் ப.192

துணைநூற்பட்டியல்

1. இராஜம்கிருஷ்ணன், புயலின் தாக்கம், தமிழ் எழுத்தாளர் கூட்டுறவுசங்கம், சென்னை 1974, முதல் பதிப்பு.
2. இராஜம்கிருஷ்ணன், கரிப்பு மணிகள், தாகம் பதிப்பகம், சென்னை, 2005, ஏழாம்பதிப்பு.
3. இராஜம்கிருஷ்ணன், ஊமை அரண்கள், தாகம் பதிப்பகம், சென்னை, 1989, முதல்பதிப்பு.
4. இராஜம்கிருஷ்ணன், சூழலில் மிதக்கும் தீபங்கள், தாகம் பதிப்பகம், சென்னை, 1988, முதல்பதிப்பு.
5. இராஜம்கிருஷ்ணன், ஆண்களோடு பெண்களும், தாகம் பதிப்பகம், சென்னை, 1988, முதல்பதிப்பு.
6. இராஜம்கிருஷ்ணன், தாகம் பதிப்பகம், சென்னை, 1988, முதல்பதிப்பு.
7. நளினிதேவி. நா., ராஜம்கிருஷ்ணன் புதினங்களில் சமுதாய மாற்றம், மணிவாசகர் நூலகம், சென்னை, 1991, முதல்பதிப்பு.
8. இராஜம்கிருஷ்ணன், மானுடத்தின் மகரந்தங்கள், பாரி புத்தகப்பண்ணை, சென்னை, 1984, முதல் பதிப்பு.
9. மல்லிகா, அரங்க, தமிழ் இலக்கியமும் பெண்ணியமும், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2002, முதல் பதிப்பு.

What I do today is important because I am exchanging a day of my life for it.

— Hugh Mulligan

தமிழ் அகமரபில் இறையனார் களவியல்

முனைவர் இரா. ஜானகி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, SRMIST, சென்னை 600 026

தமிழ் இலக்கணம் மிகத் தொன்மையுடையது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என அதன் வளர்ச்சி பண்பட்டது. தமிழின் தொன்மையை, வளமையை வெளிப்படுத்தும் வகையில் காலந்தோறும் பல இலக்கண நூல்கள் தோன்றின. அவற்றுள் பல முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளன, சில முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. நமக்குக் கிடைத்துள்ள முழுமுதல் நூல் தொல்காப்பியம். இதனைத் தொடர்ந்து தமிழில் உருவாகிய இலக்கண நூல்களில் கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய பாட்டியல் நூல்கள், சமண சமயம் சார்ந்த இலக்கண நூல்கள், இசைநாடகத்தமிழ் நூல்கள், கூத்தியல், அடிநூல் போன்ற அனைத்துத் தனி நூல்களும் அழிந்துவிட்ட நிலையில் தனித்து இன்றளவும் முழுமையாக நிலைத்து நிற்கும் ஒரே இலக்கண நூல் இறையனார் களவியல் எனும் அகப்பொருள் நூல் மட்டுமே. இது களவியல் களவு, கற்பு என இரு பகுப்புகளில் முறையே 33, 27 என மொத்தம் 60 சூத்திரங்கள் கொண்டது. களவியலில் மேற்கோள் இலக்கிய நூலாகப் பாண்டிக்கோவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. களவியல் கி.பி.7ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்ற, அதனைத் தொடர்ந்து களவியலுக்கான உரை கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டில் தோற்றம் கொண்டது எனலாம். தமிழின் முதல் தனி அகப்பொருள் இலக்கண நூலான இறையனார் களவியலைத் தொடர்ந்து, முழுமையாகக் கிடைத்த நூல் வரிசையில் நம்பி அகப்பொருள் (கி.பி.13 நூற்.), மாறணகப்பொருள் (கி.பி.16 நூற்.) என்பவையும் முழுமையாகக் கிடைக்காத நூல் வரிசையில் தமிழ்நெறி விளக்கம் (கி.பி.9 நூற்.), களவியற் காரிகை (கி.பி.14 நூற்.) என்பவையுமான அக இலக்கண நூல்கள் தமிழில் கிடைக்கின்றன.

தொல்காப்பியத்தின் வழி தோன்றியிருந்தாலும் தமிழ் இலக்கண மரபில் வேறு எந்த நூலுக்கும் இல்லாத தனிச்சிறப்புகள் இறையனார் களவியல் பெற்றுள்ளது எனலாம். 1. தமிழ் அக மரபைத் தனித்துப் பேசும் முதல் முழுமையான இலக்கண நூலாகக் கிடைப்பது இறையனார் களவியல். 2. தமிழில் கிடைக்கக்கூடிய முதல் இலக்கண உரை களவியல் உரை. 3. நூலாசிரியர் பெயரையும் நூலின் பெயரையும் தெளிவாகக் குறிப்பிடும் முறைக்கு முதல் நூலாக விளங்குவது இறையனார் களவியல். 4. தமிழில் பிற பொருளிலக்கண நூல்களுக்குக் கோவை நூலை மேற்கோள் காட்டும் மரபைத் தொடங்கிவைத்த நூல் களவியல். இப்படியான தனித் தன்மைகளைச் சிறப்பாகப் பெற்ற களவியல் நூல் மற்றும் உரை தொல்காப்பியத்தோடு எத்தன்மைகளில் தொடர்புடையனவாக இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி இந்தக் கட்டுரையில் காணலாம்.

இறையனார் களவியல் பதிப்பு முயற்சிகள்

இறையனார் அகப்பொருள் என்னும் பெயரில் 1883இல் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையால் முதன்முதலாக அச்சுப்பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. 1916இல் வந்த ச. பவானந்தம் பிள்ளை பதிப்பும் 1939இல் வந்த கா.ர. கோவிந்தராஜ முதலியார் மற்றும் மே.வீ.வேணுகோபாலப்பிள்ளை பதிப்பும் 1943இல் வந்த கா. நமச்சிவாய முதலியார் பதிப்பும் எனப் பல பதிப்புகளைக் கடந்து 2013இல் இறையனார் களவியல் என அ. தாமோதரன் உருவாக்கிய செம்பதிப்பு உள்ளிட்ட மொத்தம் 18 பதிப்புகள்வரை நீண்டுள்ளது களவியலின் பதிப்பு வரலாறு எனலாம். மேலும் 1997இல் THE STUDY OF STOLEN LOVE: A TRANSLATION OF KALAVIYAL by David C.Buck & K.Paramasivam, 2012இல் IRAIYANAR AKAPPORUL Text, Transliteration and Translation by V, Ramasamy எனும் வகைமைகளில் சில முக்கிய ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புப் பதிப்புகள் கண்ட அக இலக்கண நூலாகவும் களவியல் விளங்கக் காணலாம்.

இறையனார் களவியலின் அமைப்பு முறை

இறையனார் களவியல் களவு, கற்பு என இரண்டு இயல்களும் 60 சூத்திரங்களையும் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. களவியல் தொடர்பான செய்திகள் முதல் 33 நூற்பாக்களிலும் கற்பியல் தொடர்பான செய்திகள் 34 முதல் 55 வரையிலான நூற்பாக்களிலும் 56 முதல் 58 வரை உள்ள நூற்பாக்கள் அகப்பாடலின் பொதுக் கூறுபாடுகளையும் இறுதி இரு நூற்பாக்கள் (59, 60) புறனடைச்செய்திகளையும் பேசுவையாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இறையனார் களவியல் நூலின் முதல் இயலான களவியல் பகுதியின் அமைப்பை நோக்கின்

காமப்புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, தோழியிற் கூட்டம், பாங்கி மதிஉடன்பாடு, தோழியின் இலக்கணம், தோழியின் மதிநுட்பம் கூறல் (சேட்படை), அறத்தொடு நின்றல் (மாறுகோள் இல்லா மொழி), களவினுள் இடையீடு, பகற்குறி-இரவுக்குறி நிகழிடம், அலர், ஒருவழித்தணத்தல், வரைதல்வகை, வரைவு கடாதல் இலக்கணம், களவின் காலம், தலைமகனது இலக்கணம் எனும் முறையில் அமையக் காணலாம். கற்பியலில் பெரும்பகுதி பிரிவு பற்றியும், மற்ற பகுதிகள் ஊடல், வாயில்கள் பற்றியும் உள்ளன.

இலக்கண நூல்கள் முழுமையாகத் தம்மளவில் பொருள் முற்றுப்பெறுபவை அல்ல. வேறு ஒருவரை அவாவி நிற்பனவாகவே உள்ளன. அவர் உரையாசிரியராகவோ, போதக ஆசிரியராகவோ இருக்கிறார் (இரா.சீனிவாசன்: 2021:18-19) என்று கூறியதற்கு ஏற்ப இறையனார் களவியலில் கிளவிகள் நூலில் வரிசைபட அமைக்கப்படவில்லை எனினும் உரையாசிரியர் அதனை ஒன்றோடொன்று பொருந்தவைத்து இயைப்புப்படுத்தியுள்ளார் எனலாம். மேலும் களவியலின் பொதுவான அமைப்புமுறை பின்வருமாறு உள்ளது: 1. சூத்திரம், 2. துறை விளக்கம், 3. பாண்டிக்கோவை உதாரணப் பாடல், 4. சங்க மேற்கோள் பாடல்.

தொல்காப்பியமும் இறையனார் களவியலும்

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றிற்கு இலக்கணம் கூற களவியல் நான்கு இலக்கணம் குறித்துப் பேசுகிறது. களவியல் அணி இலக்கணம் குறித்துப் பேசவில்லை. நூல் நுதலிய பொருள் என்பதற்கான விளக்கம் கூறுகையில் அது தமிழ் நுதலிற்று என்றும் தமிழ் நான்கு வகைப்படும் என்றும் பேசுகிறது.

தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் பாப்புமென (இறை.ப.17).

தொல்காப்பியர் தமது பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் எனும் நான்கு இயல்களின் வழி தமிழ் அக இலக்கண மரபைக் கட்டமைத்துச் சென்றுள்ளார். பொதுவான அகப்பொருள் செய்திகளை அகத்திணையியலிலும், களவு, கற்பு சார்ந்த செய்திகளைக் களவியல், கற்பியல் எனும் இயல்களிலும், இவற்றில் சொல்லாமல் விடுபட்டுப் போனவற்றைப் பொருளியலிலும் விளக்கி அகஇலக்கணத்தைக் கட்டமைத்துள்ளார். தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில் கைக்கிளை முதல் பெருந்திணை ஈறாக ஏழு திணைகள் அகப்பொருளுக்கு உரியவை என்று முன்னெடுக்க களவியல் அன்பின் ஐந்திணையை மட்டும் பேசக் காணலாம்.

கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய் முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப (தொல். அகத்.1) அன்பி னைந்திணைக் களவெனப் படுவ... (இறை. 1)

களவிற்கான இலக்கணம் நான்கு வகைப்படும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் களவியலில் எடுத்துக் கூறாமல் செய்யுளியல் நூற்பா 186-இல் குறிப்பிட, இறையனார் களவியல் நூற்பாக்கள் 2, 3 ஆகியவற்றின் வழியாகக் களவிற்கான இலக்கணத்தை வரையறை செய்கின்றது. தொல்காப்பியம் இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியற் கூட்டம் என வரிசைப்படுத்தக் களவியலோ பாங்கற் கூட்டத்தை முன்கூறி இடந்தலைப்பாட்டினை அடுத்ததாக வரிசைப்படுத்துகிறது. இறையனார் களவியல் உரையானது இடந்தலைப்பாடு நிகழ்ந்தால் பாங்கற் கூட்டம் நிகழ வேண்டியது இல்லை, பாங்கற்கூட்டம் நிகழ்ந்தால் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது (இறை. உரை. 1939: 71) என்றும் விளக்கம் தருகின்றது.

தொல்காப்பியர் வரைவின் இலக்கணம் குறித்துப் பல நிலைகளில் விரித்துக் கூற, இறையனார் களவியலோ கற்பியலில் அது குறித்துப் பேசவில்லை. களவியலில்,

முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற் கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே (இறை. நூ. 15) என விவரிக்கின்றது. மேலும், களவுக்காலம் இரண்டு மாதத்திற்கு மேல் நீட்டிக்கப்படக்கூடாது என்றும் களவியல் வரையறை தருகிறது.

களவினுட் தவிர்ச்சி வரைவின் நீட்டம் திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப (இறை. நூ.32)

இவ்வாறு களவியல் வரையறை தருவதற்கு,

கற்பு களவின் வழிப்பட்டது என்று கூறுவதால் மெய்யுறு (உடல்) புணர்ச்சி களவில் முக்கிய இடம் பெறுவதைக் காணலாம். எனவே களவு இரண்டு மாதத்துக்கு மேல் நீட்டிக்கக்கூடாது என்று கூறியது களவில் உடல் புணர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததுதான் காரணம்... களவு வாழ்வில் அதிக காலம் ஈடுபட்டு நாளைக் கழிக்காமல் குடும்ப வாழ்வில்-கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு, புற வாழ்க்கையில் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்ற சமூக உணர்வும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். (1994: 34) என்று செ.வை. சண்முகம் விளக்கிச் செல்கின்றார். தொல்காப்பியத்தின் களவு கற்பில் முடிய, இரண்டு மாதத்தைக் கால எல்லையாக வரையறை தராதபோது களவியல் காலச் சூழலுக்கேற்பக் கருத்தியல் மாற்றத்திற்கேற்ப இந்த வரையறையைத் தந்துள்ளது எனலாம்.

தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில் பிரிவின் வகைகளை ஐந்தாகக் கூற, இறையனார் களவியலோ கற்பியலில் பிரிவை ஆறு என வகைப்படுத்தி உரைக்கின்றது. களவியல் ஆசிரியர் காவல் பிரிவைப் புதிதாக இணைத்துக் கூறுகின்றார்.

ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்டிணி பரத்தையென் றாங்க வாறே அவ்வயின் பிரிவே (இறை.35) காத்தர் பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே (இறை. 40) என்று கூறுவதின்வழிக் களவியல் பிரிவுகளில் ஒன்

றாகவே பரத்தையிற் பிரிவைக் குறிப்பிட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. தொல்காப்பியர் பரத்தையிற் பிரிவு எப்போது கூடாது என்று மட்டுமே குறிப்பிட்டிருப்பார் (தொல்.கற்பு.46). ஆனால், களவியல் பரத்தையிற் பிரிவு எல்லோருக்கும் ஏற்ற ஒழுக்கம் என நியாயப்படுத்துகிறது. மற்றும் தலைமகனது உரிமைச் சுற்றம் குறித்தும் களவியல் உரை பேசுகிறது.

தலைமகளை எய்தாத முன்னெ பரத்தையரை உடையன்... நின் குரவர்களான் நினக்குரிமையாக வகுக்கப்பட்டார்... (இறை.ப.214).

தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்ற செவிலி கூற்று, உடன்போக்கு, மடலேறுதல் பற்றிய நூற்பாக்கள் களவியலில் பேசப்படவில்லை. பிரிவுக்குரியோரை, நால்வகை வருணத்தாரைத் தொல்காப்பியர் உயர்ந்தோர், ஏனோர் என்று வகைப்படுத்த, இறையனார் களவியலோ உயர்ந்தோர், இழிந்தோர் (இறை.நூ.36, 39) என வரையறைப்படுத்துகின்றது. மேலும் களவியல் காலத்தில் பெண்களின் நிலை குறித்தும் பேசவேண்டியுள்ளது.

தலைவன் முன்னால் தலைவி தன்னைப் புகழ்ந்து பேசக் கூடாது என்பதைத் தொல்காப்பியம் 'எத்திறத்தாலும் கிழத்திக்கு இல்லை' (கற்பு.39.2) என்றும் தலைவனுக்கு 'வினையின் மட்டும் உரிய' (கற்பு.40.2) என்றும் வரையறுத்துள்ளது... எவியலோ 'புகழும் கொடுமையும் கிழவோன் மேன' (சூ.45) என்றும் 'கொடுமை இல்லைக் கிழவி மேற்றே' (சூ.46) என்றும் கணவனின் எல்லாக் கொடுமைகளையும் தாங்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுவதும் பெண் சமூக அந்தஸ்து தாழ்ந்து விட்டது என்பதையே காட்டுகிறது. அதே சமயத்தில் வரைதல் வேட்கையைக் கிழவிக்கு மட்டும் உரிதாக்கி (சூ.30), 'தன்னை அழிதலும் கிழவோர் கில்லை' (சூ.31.2) என்று கூறும்போது பெண் இழிவுப்படுத்தப்படுகிறாள் என்றே தோன்றுகிறது. (செ.வை. சண்முகம், 1994, ப.35).

இதன்வழிக் களவியல் காலத்துப் பெண் என்பவள் எக்காலத்தும் ஒரு தன்மையளாய் இருந்தலே அவளுக்கு பெருமை தரும் என்பதையும் தனக்கு ஒரு துன்பம் வந்தபோதும் தன்னை நெஞ்சினால் நோதல் அவளுக்கு உரிமை இல்லை என்பதையும் கருத்தில் கொண்டவளாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்தக் காணலாம். களவியலின் மொழிநடை தொல்காப்பியத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் இருக்கிறது.

இரவினும் பகலினும் நீ வா (தொல். பொருளியல். 15.4) இரவினும் பகலினும் நீ வருக (இறை.சூ.30.4)

தொல்காப்பியத் தோழி தலைவனை ஒருமையில் குறிப்பிட களவியல் தோழி தலைவனை எழுவாயில் ஒருமையிலும் பயனிலையில் வியங்கோளிலும் குறிப்பிடுவதைக் காண முடிகிறது.

தொல்காப்பியர் அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரிய செய்யுள் உறுப்புகள் முப்பத்து நான்கு என்று வகைப்படுத்த, இறையனார் களவியலோ அதில் பத்தினை

மட்டும் அகனைந்திணைக்கு உரிய உறுப்புகளாக வகைப்படுத்துகின்றது. தொல்காப்பியர் கூறிய முன்னம் என்பதற்குப் பதிலாக இங்குக் கோள் எனும் உறுப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியர் பொருள்கோள் நான்கு எனக் கூற, களவியல் உரை ஐந்தாக வகைப்படுத்துகிறது. **கோள் என்பது, ஒரு பாட்டினகத்துப் பொருள் கொண்டு நிற்கும் நிலை. அது ஐந்து வகைப்படும். விற்பூட்டு, விதலையாப்பு, பாசிநீக்கு, கொண்டு கூட்டு, ஒரு சிறை நிலை (இறை.ப.244).**

தொல்காப்பியர் ஐந்திணைகளை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், நடுவுநிலைத்திணை (பாலை) எனும் வரிசைமுறையில் கூற, களவியல் சுருக்க நூலாதலால் அதன் உரையே திணைகளைக் குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை, முல்லை, மருதம் எனும் வரிசை முறையில் பேசுகிறது. தொல்காப்பியர் பாலைக்கான நிலத்தைச் சுட்டாத நிலையில் களவியல் உரை பாலைக்குரிய தெய்வமாகப் பிறர் பகவதியையும் ஆதித்தனையும் சுட்டுவர் என்பதாகச் சுட்டுகிறது. மேலும், தொல்காப்பியர் கருப்பொருள் வகை 8 எனக் கூற, களவியல் உரை புதிதாகப் பிறவும் என்பதின்வழித் தலைமகன்பெயர், தலைமகள் பெயர், பூ, நீர், மக்கள் பெயர், ஊர் எனக் கருப்பொருள் வகை 14(8+6) எனக் களவியல் உரை சுட்டிக்காட்ட, அதையே பிற்கால அக இலக்கண நூல்கள் எடுத்தியம்புவதையும் காணமுடிகிறது.

தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ அவ்வகைபிறவும் கருவென மொழிப (தொல். பொருள். 20)

தொல்காப்பியம் அக மாந்தர்களின் கூற்றுக்களுக்கே முதன்மை இடம் வழங்கியது. இறையனார் களவியலோ கூற்றுக்களை முதன்மைப்படுத்தாமல் துறைகளையே முதன்மைப்படுத்தியது. இதனை,

தொல்காப்பிய நூல் அமைப்புடன் இந்த நூலின் அமைப்பை ஒப்பிடும்போது கூற்று முறையிலிருந்து மாறி வரிசையாக நிகழ்ச்சிகளை அடுக்கும் போக்கில் இறையனார் களவியல் செல்வதைக் கவனிக்கலாம். ஆனால் இந்த முயற்சி மூலத்தில் முற்று முழுதாக நிறைவு செய்யப்படவில்லை, என்பதையும் இங்குக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். மற்ற நூல்கள் இதே அமைப்பை முன்னெடுத்துச் செல்வதை நோக்கும்போது, இதற்கான அடிப்படையை இட்டுக் கொடுக்கும் முதல் நூல் இறையனார் களவியலே என்ற கூற்று மிகையானதாக இருக்க முடியாது (இரா. சீனிவாசன்: 2000: 156) என்னும் கூற்றின்வழி அறியமுடிகிறது.

களவியல் உரையாசிரியர் தம் நூலில் சுட்டிக்காட்டும் இலக்கண மேற்கோள்கள் என்னும் அடிப்படையில் நோக்கின் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களையே மிகுதியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். யாப்பிலக்கண நூலான காக்கைபாடினிய நூற்பா ஒன்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பல இடங்களில் காட்டப்பட்டுள்ள பல நூற்பாக்கள் இடம் விளங்கா மேற்கோள்களாகவே உள்.

தொல்காப்பியம்-38 நூற்பாக்கள் (எழுத்து - 2, சொல்-10, பொருள்-26), காக்கை பாடினியம்-1.

மேலும், செ.வை.சண்முகம் தம் களவியலும் உரையும் என்ற கட்டுரையில் தொல்காப்பியமும் களவியலும் 1. பொருள், 2. சொல் அடிப்படையில் ஒப்புடைமையைக் க. வெள்ளைவாரணன்வழி நின்று விளக்குவதையும் இரு நூல்களும் வேறுபடும் தன்மையை சுப்பிரமணிய அய்யர், சுந்தரம் மற்றும் வசந்தாள் ஆகியோர்களின் சான்றுகளின்வழிப் பல தரவுகளை முன்வைத்துக் களவியல் தொல்காப்பியத்தின் வழிநூல் என்பதை விளக்குகிறார். அதுபோல் அ. தாமோதரன், தம் இறையனார் களவியல் புதிப்பில் தொடர் அடிப்படையில் தொல்காப்பியமும் களவியலும் 40 இடங்களில் ஒப்புமையுடைமையைத் தனியே சுட்டிக்காட்டியுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவனாற் செய்யப்பட்டமையால், வழிநூலென்று சொல்லப்படாது; முதலால் எனப்படும்.(இறை.ப.3)

ஐந்திணை என்றது அல்லது அவற்றது பெயரும் இலக்கணமும் அறியச் சொல்லிற்றிலரே! எனின், இது சுருக்க நூலாகலின், சொல்லிற்றிலர்.(இறை.ப.20) என்பதின்வழி, களவியல் உரை முன்பின் தம் கருத்தில் மாற்றம் கொண்டிருந்தாலும் மேற்கண்ட சான்றுகளின்வழி முடிபாகத் தொல்காப்பிய மரபைப் பெரிதும் அவ்வாறே பின்பற்றி எழுதப்பட்ட களவியல் நூலானது சிலவற்றை விரித்துப் பேசாமலும் அதன் உரையானது சில புதிய மரபையும் தம் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சில கருத்துக்களையும் சேர்த்துப் பேசியிருப்பதை இதன்வழிக் காண முடிகின்றது.

பயன்பட்ட நூல்கள்

இளம்பூரணம், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், கழக வெளி

[34 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அரகாதி, சென்னை: க்ரியா, 1992. கோவைமணி,மோ.கோ.,பருவ இதழ் சுவடிப் பதிப்பு வரலாறு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், 2010.

கௌமாரீஸ்வரி, எஸ்.(ப.ஆ.). கலித்தொகை மூலமும் உரையும் (புலியூர்க்கேசிகன் உரை). சென்னை: சாரதா பதிப்பகம், 2016.

கௌமாரீஸ்வரி, எஸ். (ப.ஆ.). சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும் (புலியூர்க்கேசிகன் உரை). சென்னை: சாரதா பதிப்பகம், 2015.

சஞ்சீவி, ந., சுவடியியல் பயிற்சிக் கையேடு. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1982.

சம்பந்தன், மா.சு. அச்சம் பதிப்பு. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம், 1980.

சாமிநாதையர், உ.வே. நல்லுரைக்கோவை. சென்னை: கயிலை அச்சுக்கூடம், 1945.

சாமிநாதையர், உ.வே. (ப.ஆ.). என் சரித்திரம். சென்னை: டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம், 1950.

சாமிநாதையர், உ.வே., சீவகசிந்தாமணி மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும். தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், 1986.

சிவசுப்பிரமணியக் கவிராயர். நாமதீப நிகண்டு (1930).

யீடு,1969.

இறையனார், இறையனார் அகப்பொருள், சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (ப. ஆ.), ஸ்காட்டிஷ் பிரஸ், 1883.

கா.ர. கோவிந்தராஜ முதலியார், மே.வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை (ப.ஆ.), களவியல் என்னும் இறையனார் அகப்பொருள் மூலமும் நக்கீரனார் உரையும், பவானந்தர் கழகம், சென்னை, 1939.

சண்முகம், செ.வை., இலக்கண உருவாக்கம் 1 பல்லவ- பாண்டியர் காலம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1994.

சீனிவாசன், இரா., தமிழ் இலக்கண மரபுகள் கி.பி. 800 - 1400, இலக்கண நூல்களும் உரைகளும், தி பார்க்கர், சென்னை, 2000.

சீனிவாசன், இரா., பூவா வேங்கை, பரிசல் வெளியீடு, சென்னை, 2021.

சுந்தரம், இராம., சொல் புதிது சுவை புதிது, தமிழ் நூலகம், சென்னை, 1978.

சுப்பிரமணிய ஐயர், ஏ.வி., தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 2005.

தாமோதரன், அ., இறையனார் களவியல், செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம், 2013

நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், கழக வெளியீடு, 1965

வசந்தாள், த., தமிழிலக்கியத்தில் அகப்பொருள் மரபுகள்-ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1990.

ஜானகி.இரா., இறையனார் களவியல் உரை : களவியல் காட்டும் அகமரபும் உரைமரபும், பரிசல் வெளியீடு, சென்னை, 2021

Ramasamy.v., Iraiyanar Akapporul, Text, Transliteration and Translations in English, CICT Publication, Chennai, 2012

David C. Buck and Paramasivan, The Study of Stolen Love: A Translation of kalaviyal enra raiyanaar Akapporul, Insitute Francasis de Pondichery, 2017

தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், ம.ப.1985.

சுந்தரமூர்த்தி, இ. பதிப்பியல் சிந்தனைகள். சென்னை: நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட., 2010.

சுப்பிரமணியன், மு. சுவடி இயல். சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1991.

சுப்ரமணியம், தி.நா. தென்னிந்தியக் கோயிற் சாசனங்கள். பாகம் 3, பகுதி 2, சென்னை: 1957.

விநாயகமூர்த்தி, சு. பதிப்பு பார்வைகள். பாலமுருகன் பதிப்பகம், மதுரை, 1983.

James, Gregory. European Sources for Tamil Manuscripts. Chennai: International Institute of Tamil Studies, 1980.

Many eyes go through the meadow, but few see the flowers in it.

—Ralph Waldo Emerson

சங்க இலக்கியத்தில் அறிவியல் திறன்

முனைவர் மு. கவிதாதேவி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை, நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

கோயமுத்தூர் 641 018

ஆய்வச் சுருக்கம்

வானம் அளந்தது அனைத்தும் அளந்திடும் வளமையும் வனப்பும் கொண்டவை சங்க இலக்கியங்கள். பழந் தமிழரின் அறிவியல் அறிவையும் பன்னூற் புலமைத் திறத்தையும் பறைசாற்றுவன அவை. சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த பண்டைய தமிழர்களின் கூரிய அறிவு வியப்பிற்குரியது. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் நிறைந்திருக்கும் அறிவியல் திறன்களை வானவியல், வேளாண்மைத் தொழில்நுட்பம், உலகம் உருவான அறிவியல் கதை, ஐம்பூதச்சேர்க்கை, நெருப்புக்குரிய மூன்று பண்புகள், கோள்கள் (Planets) பற்றிய அறிவு ஆகிய கருத் தமைவுகளை விளக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

அறிவியல் கலைச்சொற்கள்

இக்கால அறிவியல் துறைகளின் பயன்பாட்டிற்குரிய கலைச்சொற்கள் பட்டினப்பாலையில் காணப்படுகின்றன. சான்றாக, வெண்மீன், நாள்மீன், முக்காற்சிறுதேர், குறும்பல்லூர், புலிப்பொறி, மின்னொளி போன்றவை கலைச்சொற்களாக அமைந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய பதினெண் மேல்கணக்கு நூல்களில் காணக் கிடைக்காத செய்திகளே இல்லை எனலாம். அவ்வகையில் அவற்றிலுள்ள இயற்கைக் காட்சிகள், சூழல்கள் வாயிலாக நோக்கும்போது, சில நுட்பமான செய்திகள் காணக் கிடைக்கின்றன. அவற்றைத் தொழில்நுட்ப அறிவியல் முறையில் ஆராய்கையில் அவற்றுக்கான கருதுகோள்கள் காணக் கிடைக்கின்றன. இன்றைய அறிவியல் கருத்துகள், சிந்தனைகள் உருப்பெறுவதற்கு முன்னரே சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்திருந்த பண்டைய தமிழர்களின் கூரிய அறிவு வியத்தற்குரியது. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் நிறைந்திருக்கும் அறிவியல் திறன்களை வானவியல், வேளாண்மைத் தொழில்நுட்பம், உலகம் உருவான அறிவியல் கதை, ஐம்பூதச் சேர்க்கை, நெருப்பின் முப்பண்புகள், கோள்கள் பற்றிய அறிவு ஆகிய உள்தலைப்புகளில் இக்கட்டுரை அமைகிறது..

வானவியல் அறிவு

மண்டிணிந்த நிலனும் நிலனேந்திய விசம்பும் (புறம். 2) என்ற பாடலடியின் கருத்தும்,

அணுவைத் துளைத்து ஏழ்கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள் (திருவள்ளுவமொலை, 2) என்ற ஓளவையின் பாடலும் தமிழனின் ஆழ்ந்த அறிவியல் நோக்கிற்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

பழந்தமிழர் வானவியல் அறிவுமிக்கவர்களாய் இருந்தனர். வான்வெளியில் விளங்கும் கோள்கள், மீன்கள் பற்றிய அவர்களின் அறிவியல் கருத்துகள் இன்றைய அறிவியலாளரின் கருத்துக்களோடு ஒப்பிடும் அளவில் உள்ளன. கோள்களின் இயக்கம், மாற்றம், விளங்கும் திசை ஆகியவற்றைக் கொண்டு மழைபொழிதல், பஞ்சம் ஏற்படல் போன்றவற்றை முன்னதாகவே அறியும் திறன் உடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

வசையில் புகழ் வயங்கு வெண்மீன்

திசை திரிந்து தெற்கு ஏகினும்

தற்பாடிய தனி உணவின்

புள் தடம்பப் புயல்மாறி

வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா

மலைத் தலைய கடற்காவரி (பட. 1-6)

இப்பாடல் அடிகள் குற்றமில்லாத புகழுடைய வெள்ளி என்னும் கோள், வடதிசையை விடுத்துத் தென்திசையில் தோன்றுமே எனில் நாட்டில் பெரும் பஞ்சம் வரும் என்ற கருத்தினை உணர்த்துகின்றன.

இலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்

அந்தண் காவிரிவந்துகவர் பூட்ட (புறம். 35) என்ற புறப்பாடல் பண்டைத் தமிழர் வானவியல் அறிவியலிலும் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற்குச் சான்று பகர்கிறது.

**செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும்
அஞ்ஞா யிற்றுப் பரிப்பும
பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்
வளி திரிதரு திசையும்**

**வந்து நிலைஇய காயமும் என்றிவை
சென்றளந்து அறிந்தார் போல (புறம். 30)** என்ற அடிகளில் ஞாயிறு செல்லும் வான்வழியையும், காற்று இயங்கும் திசையையும், அடிப்படையின்றி நிலைபெற்றிருக்கும். ஆகாயத்தையும், அவற்றின் எல்லையளவும் சென்று நேரில் அளந்து அறிந்தவரைப் போல ஒவ்வொரு நாளும் இத்துணை அறிவுடையன என்பதை எடுத்துக்கூறுமளவுக்கு அறிவியல் சான்றோர்களாகச் சங்கப்புலவர்கள் விளங்கினர். அகன்ற இவ்வுலகம் மழையில்லாமல் வெம்மையுற்று வாடினாலும், வானகத்தே எரிமீன் மிகுதியாகத் தோன்றினாலும், குளமீனும் நாள் மீனுமாகிய விண்மீன்கள் எரிந்து தோன்றுவதை,

**அகன் ஞாலப் பெரிது வெம்பினும்
மிக வானுள் எரி தோன்றினும்**

குளமீனோடு தாள் புகையினும் (புறம். 395) என்ற அடிகள் வாயிலாக இத்தகைய விண்மீன்கள் உலகக் கேட்டிற்கு அறிகுறியாகக் கருதப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறது.

வேளாண்மைத் தொழில்நுட்பம்

பண்டைத் தமிழர்கள் உழவை முதன்மைத் தொழிலாகப் போற்றி வந்தனர் வேளாண்மை பற்றியும் நீர், நிலம் பயன்பாட்டினைப் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார்.

காடு கொன்றுநாடு ஆக்கிக்

குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி (பட. 283) என்ற பாடலடிகள் வேளாண்மைத் திட்டத்தை விளக்குகின்றன. காடுகளை அழித்து நன்செய் நிலங்கள் உருவாக்கப்பெற்றதையும், நீர் வளத்திற்காகக் குளங்கள் அகழப்பெற்றதையும் அறியமுடிகிறது. இன்றைய தரிசு நில மேம்பாட்டுத் திட்டம் இதனை ஒத்தே அமைகின்றது,

திருமாவளவனின் ஆழிப்பேராற்றலைப் பாடும் உருத் திரங்கன்னனார்,

**மலை அகழ்க்குவனே கடல் தூர்க்குவனே
வான் வீழ்க்குவனே வளி மாற்றுவன் எனே (பட. 271-272)** எனப் பாடுகிறார். மலையகழ்தல் கடல்தூர்த்தல், வான் வீழ்த்துதல், வளிமாற்றல் ஆகியன அறிவியல் துறையின் கூறுகளே.

உழவுக்குப் பயன்படும் நீரைப் பற்றி மட்டுமல்லாமல் அந்நீரினை அவர்கள் பயன்படுத்திய விதம் பற்றியும் மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.

நீர்த் தெவ்வம் நீரைத் தொழுவர்

**பாடு சிலம்பும் இசை ஏற்றத்
தோடு வழங்கும் அகல் ஆம்பியின்
குயன் அசைய வயல் நிறைக்கும் (மதுரைக். 89-92)**

என்ற அடிகளின் மூலம் அறியமுடிகிறது. சங்ககால மக்கள் வேளாண்மையில் பண்பட்ட அறிவுடையவர்களாகவும் தொழில்நுட்பத்திறன் உடையவர்களாகவும் விளங்கினர்.

சுற்றுச்சூழல் பற்றிய விழிப்புணர்வு

அறிவியல் துறையின் வளர்ச்சியால் உருவானதுறை சுற்றுச்சூழல். நாம் வாழும் பூமியைக் காப்பாற்றுவது நமது கடமை. இத்தகைய அறிவியல் சிந்தனையைக் குறிப்பிடும்போது பட்டினப்பாலை,

**விளைவறா வியன் கழனி
கார்க்கரும்பின் கமழாலைத்
தீத்தெறுவின் கவின் வாழ
நீர்ச்செறுவின் நீள்நெய்தற்**

பூச் சாம்பும் புலந்து ஆங்கண் (பட.10-160) என்கிறது. மருத நிலத்திலுள்ள கரும்பாலைகளினால் வயல்களில் மலர்ந்துள்ள நெய்தல் பூக்கள் வாடுகின்றன. தாவரங்கள் அழிகின்றன என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது காற்று, நீர் மாசுபடுதலை உணர்த்துகின்றது. 21-ஆம் நூற்றாண்டின் அறிவியல் சிந்தனை சங்ககால மக்களிடம் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகம் உருவான அறிவியல் கதை

ஐந்து பெரும்பொருள்களால் ஆனது இந்த உலகும், அதில் வாழும் உயிர்களும் என்ற கருத்துத் தெளிவு தமிழர்க்கு இருந்தது என்பதை

**மண் திணிந்த நிலனும்
நிலன் ஏந்திய விசும்பும்
விசும்பு தைவரு வளியும்
வளித் தலைஇய, நீரும்**

நீர் முரணிய நெருட்டும் என்றங்கு

ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போல (புறம். 2) என்ற பாடலடிகள் மூலம் ஐம்பூதங்கள் பற்றிய முன்னறிவும், அவை ஒன்றுடன் ஒன்று கொண்ட தொடர்பும் கூறப்பட்டுள்ளன. பூதங்கள் ஐந்தும் அகத்தே நகும் என்ற குறளிலும் நம் முன்னோரின் அறிவியல் அறிவை அறியலாம். இந்த ஐந்து பூதங்களும் ஒன்றொன்றுடன் கலந்துள்ளன என்பதை,

நிலம்நீர் தீ வளி விசும்போடு ஐந்தும்

அளந்து கடையறியினும் அளப்பரும் குரையை (பதிற். 24) என்று கூறும் பாலை கௌதமனாரின் அறிவியல் அறிவு வியப்பிற்குரியது.

ஐம்பூதச்சேர்க்கை

அளவோடு இருக்கும் வரை எல்லாம் நல்லதுதான். 'அளவறிந்து வாழ்தல்' நீர் எவ்வுயிர்க்கும் ஆதாரமாக விளங்குகிறது. அந்நீர்கூட வெள்ளமாக மாறினால் அணைகட்டித் தடுத்தாலும் தடுக்க முடியுமா? முடியாது என்று தீயினையும் சாடுகிறார்.

நீர்மிகின் சிறையும் இல்லை தீமிகின் மன்னுயிர் நிழற்றும் நிழலும் இல்லை (புறம். 51)

தீ பெருகினாலும் மன்னுயிர்கள் நிழல்கள் எதுவும் இருக்காது என்பதன் வாயிலாக உடல் வளம், உணவு வளம், மழை வளம், உயிர் வளம் இவற்றைத் தரக் காரணமாகும் நெருப்பு வளம் சிலவேளை பேரழிவை ஏற்படுத்தும் என்பது மெய்மையே. இதே புலவர், அதே பாடலில் காற்றும் நீரும் கனலும் அவ்வவ் காலத்துக்கேற்பத் தம்முள் கலந்தும் மாறுபட்டும் இயற் கையில் திகழும் என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

காலமும் விசும்பும் காற்றொடு கனலும் தன்னுகு உறமும் (புறம். 51)

காலம், வானம், காற்று, கனல், என்ற இந்த வரிசை யில் நிலமும் நீரும் தொடர்ந்து வருவன. தீயும் காற்றும் விசும்பிலிருந்து பிறப்பவை எனக் கம்பூர்க் கிழார் குறித்ததும் நோக்குதற்குரியது.

தீயும் வளியும் விசும்பு பயந்தாங்கு (நற். 294). நல்ல குளிர்காலம், பனிபொழியும் கொடிய இரவு, முல்லை நிலத்து மக்கள் தம் இல்லங்களில் பெருநெருப்பை வளர்த்துக் குளிர் காய்கிறார்கள். அதனுடைய வெப்பம் சுற்றிலும் காற்று மூலம் பரவுகிறது. அதனால் ஈர்க்கப் பட்ட மான்கள் கூட்டமாக வந்து அங்கு இளைப்பாறுகின்றன. இந்த அழகுக் காட்சியைப் பெருங்கோப் பெண்டு பாடும் நயம் மகிழ்ச்சி தருகிறது.

கானவர் பொத்திய ஞெலி தீ விளக்கத்து முடமான் பெருநீரை வைகு துயில் (புறம். 150)

ஆன்மீகத் தத்துவத்தில் உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஒன்றாகவே ஆகும். 'சுடுதலும் குளிர்ந்தலும் உயிரினுக்கில்லை' என்பார் பாரதியார். அவரவர் மனநிலையே தன்மையையும் வெம்மையையும் தீர்மானிக்கிறது. பெருங்கோப் பெண்டு என்னும் பெண்பாற் புலவர், காட்டையும் சுட்டெரிக்கும் நெருப்பின் வெம்மை அவருக்குக் குளிர்ந்த நீர் தேங்கிய பொய்கையில் குளிப்பதுபோல இருக்கிறது என்று பாடியுள்ளார். தீக்குளிக்கும் முன் நீரும் நெருப்பும் ஒன்றுதான் எனப் பாடும் அவர் மன உரம் மருட்கை தருகிறது.

வள்ளிதழ் அவிழ்ந்த தாமரை நள்ளிரும் பொய்கையும் தீயும் ஓற்றே புறம். 51)

காட்டுத் தீ பெருநெருப்பாய்ப் பற்றி எரியும்போது ஒருவகை ஓசையும் பேரொளியும் ஒரு சேரத் தோன்றும். படர்தீயின் படரொளி பெருந்தீயின் பெருமழை கம். ஒளிவேண்டும் ஒலியும் வேண்டும் இரண்டும் அளவுமிகின் அச்சம் தருவனவாக ஆகும். 'முளரித் தீயின் முழங்கழல் விளக்கம்' (அகம்.30) என்று இந்த நிலையை அதியன் வினைத்தனார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

இந்தக் காட்டுத் தீயில் 'அதுவும்' எரிந்து அழியட்டும் என்று சாபமிடுகிறாள் ஓர் அன்னை. தன் மக

ளைத் தன்னிடமிருந்து பிரித்து உடன்போக்காகத் தலைவன் கொண்டு போய் விட்டான். தலைவியோ தலைவன் செய்த குற்றமில்லை. விதி செய்த குற்றம். அறநெறியைப் பின்பற்றாது, விதியை வகுக்கும் விதி தாயிடமிருந்து மகளைப் பிரித்த அந்த ஊழ் காட்டில் கூர்விட்டு எரியும் தீயில் விழுந்து எரிந்து சாகட்டும் எனச் சாபமிடும் அன்னை குரலில் ஓதலாந் தையார் பாடுகிறார்.

காடுபடு தீயில் கனலியர் மாதோ பூப்புரை உண்கண் மடவரல் புணர்ந்த அறனில் பாழெ (ஐங். 376)

முன்னரே கூறியது போல, புறந்தீ ஒருபுறம் இருக்க, அகத்தில் ஏற்படும் உணர்ச்சி சார்ந்த மூன்று வகை தீ பற்றியும் முன்னோர் அறிந்திருந்தனர். சினம், பசி, காமம் என்ற வல்லுணர்ச்சிகள் தீயாக உருவகம் பெறுகின்றன. உடம்பில் சூட்டையும் வேகத்தையும் ஏற்படுத்துவன. அளவாக இருக்க வேண்டிய இவை அளவு மீறினால் தீயாக, தீப்போல, உடம்பை நோயுறச் செய்து அழிக்கும்.

நெருப்புக்குள் கூடப்படுத்துத் தூங்கிவிடலாம். ஆனால் யாரும் பசியோடு, வறுமையோடு தூங்க முடியாது என்பார் வள்ளுவர் (1049). இதைத் தீயாகக் குறிப்பிட்டார். சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை 'வயிற்றுத் தீத்தணிய' என்று புறப்பாட்டு எடுத்துரைக்கிறது. சினம் சேர்ந்தாரையும் கொல்லும் ஆற்றல் மிக்கது. ஒரு மன்னனின் சினத்தீ பகை நாட்டை எப்படி அழிக்கும் என (புறம். 2) முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் பாடியுள்ளார்.

பசித்தீ, சினத்தீ நீங்கலாக எஞ்சிய காமத்தீ பற்றிய குறிப்புகள் நிறையவே எட்டுத்தொகையில் கிடைக்கின்றன. புறத்திருந்து உடலுக்கு வெப்பம் தரும் நெருப்பு, உள்ளேயும் இருந்து உடல் வெப்பத்தை மாறாத ஒரு நிலையில் வைக்கிறது. உண்ணும் உணவைச் செரிக்கப் பயன்படுவதும் அதுவே. பிரிவால் வருந்தும் தலைவிக்கு இந்த அளவில் சூடானது வெப்பமாக மாறி வருத்துகிறது.

நோயும் கைம்மிகப் பெரிதே - மெய்யும் தீயுமீழ் தெறலின் வெண்தாகின்றே (நற். 236)

என் நோய் மிகப் பெரிதாக வருத்துகிறது. என் உடம்போதீ உமிழும் நெருப்பிலும் மிக்கு கொதிக்கிறது என்று நம்பி குட்டுவனார் ஒரு பெண் குரலில் பாடுகிறார். இந்த உள்தீ - அகத்தீ - கொடுமை யானது. எண்ணெயால் அன்று, நெய்பெய்து எரியூட்டப்பட்டது என்பார் கபிலர். (குறுந். 106) 'நெய் பெண் தீ' நல்லந்துவனார் வேறு ஒரு தலைவியின் நிலையை இப்படிக் குறிக்கிறார். உலகத்து இருளை முற்றிலும் மறையச் செய்யும் பெரிய சுடராகிய ஞாயிறு, அவளைச் சுடக்கூட இல்லை. ஆனால் தலைவனால் ஏற்பட்ட பிரிவு தீயைவிடக் கடுமையாக அவளுடைய பெண்மையைச் சுட்டுப் பொசுக்கியது.

பாயிருள் அறுதீக்கும் நோய்தபு நெஞ்சுடர்த் தீயினால் சுடுதலோ இலர்மன்: ஆயிழை தீயினும் கடிது அவர் சாயலின் கனலும் நோய் (கலித். 137).

நீரால் நெருப்பை அவிப்பது புதிதில்லை. தண்மையும் மென்மையும் இனிமையும் கொண்ட நீர், வெம்மையும் வன்மையும் உடைய நெருப்பைத் தணிப்பது இயற்கையே. நீரின் பண்புகள் கொண்ட பெண்மையால், நெருப்பின் குணங்கள் உடைய ஆண்மை அவிந்து போவதும் புதிதில்லையே என்று கபிலர் பாடும் அழகு சுவைக்கத்தக்கது.

நெருப்புக்குரிய மூன்று பண்புகள்

மண்ணினிஸ்திண்மை வகுத்த இயற்கை, தீயில் ஓசை, ஊறு மூன்றையும் பொருந்தியதாகப் பரிபாடல் குறிப்பிடுகிறது.

ஒன்றினில் போற்றிய விசும்பும் நீயே (ஓசை) இரண்டினில் உணரும் வளியும் நீயே (ஓசை, ஊறு) மூன்றினில் உணரும் தீயும் நீயே (ஓசை, ஊறு, ஒளி) (பரிபா.13).

வானில் தோன்றும் இந்த நெருப்பு மண்ணில் ஓசையுடையதாய் எரிந்து, தோலில் உணரத்தக்க ஊறுடையதாய், ஒளியையும் வெப்பத்தையும் தருகிறது.

கோள்கள் பற்றிய அறிவு

கோள் மீனாகிய சந்திரன், சூரியனோடு பொருந்துவதும் பிரிந்து நேரெதிர்ப் பக்கத்தை அடைவதும் வழக்கம். அவ்வாறு நடக்கும்போது அதனொளி நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து முழுவதுமாகக் காணப்படும். சந்திரன் வளர்கையில் 15 நிலைகளை அடைவதும், தேய்கையில் 15 நிலைகளை அடைவதுமான காட்சியைக் குறிப்பிடும்போது,

மாசு விசும்பின் வெண்டிங்கள்

முவைத்தான் முறை முற்ற (புறம். 400) என்று கோலூர் கிழார் தம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார். தீமைக்கு அறிகுறியான வான்மீன்கள் வெள்ளியாகிய மீன் தெற்கே விலகியிருப்பது மழையின்மைக்கு அறிகுறியாகும்.

வெள்ளி தென்புலத் துறைய விளைவயிற் பள்ளம் வாடிய பயனில் கொலை (புறம்.338)

[43ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

6. நாட்டுப்புறச் சிறுவர் பாடல்களில் பெண்ணியம் டாக்டர். குருசாமி சித்தர், தோ.ஞானசேகரன், ப.287.

துணைநூற்பட்டியல்

1. டாக்டர் வாசுகி ஜெயரத்தினம், பெண்ணியச்சுவடுகள், அறிவுப் பதிப்பகம், சென்னை, 4ஆம் பதிப்பு, 2021.

2. க. மோகன், இலக்கிய வளப்பு, நிதிஷ்பிரபா வெளியீடு, காரைக்குடி, முதற்பதிப்பு, 2008.

3. முனைவர் சரளா இராசகோபாலன், வேதநாயகரின் வாழ்வும் தொண்டும், நடராஜ் ஆஃப்செட், சென்னை,

தூமம் என்னும் வால் வெள்ளி தோன்றுவதும், சனி எனும் கோள் புகைவதும் தீய அறிகுறிகளாகக் கூறப்பட்டன.

ஞாயிறு வேறுபடத் தோன்றலும், எரிகொள்ளி விழுதலும் தீமையின் அறிகுறியாகக் கொள்ளப்பட்டன. காற்றும், நீரும், கனலும் அவ்வவ் காலத்துக்கேற்ப கலந்தும் மாறுபட்டும் இயற்கையில் நிகழும் அறிவியல் செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது.

காலமும் விசும்பும் காற்றொடு கனலும் தன்னுரு உறமும் (பரிபா. க.வா.)

இப்பாடலில் நிலமும் நீரும் தொடர்ந்து வருவன. தீயும் காற்றும் விசும்பிலிருந்து பிறப்பவை என்ற கருத்தில் பொதிந்துள்ள அறிவியல் உண்மையை அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு சங்ககாலப் புலவர்கள் வானவியல் தொழில் நுட்பம், ஐம்பூதங்கள் போன்றவற்றில் அறிவியல் சார்ந்த நுட்பமான அறிவைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. மேலும் உலகத்தின் உருவாக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிற போது அதில் ஆழ்ந்துள்ள விஞ்ஞானபூர்வமான உண்மை, நெருப்பு தோன்றுவதற்கான அறிவியல் மெய்மைகள் ஆகிய கருத்துக்களை சங்கப் புலவர்கள் நுண்மாண் நுழைபுலம் அறிந்து நோக்கிய திறம் வியப்புக்குரியது.

பார்வை நூல்கள்

1.நற்றிணை மூலமும் உரையும், அ.ப.பாலையன் (உ.ஆ.), சாரதா பதிப்பகம், சென்னை.

2.பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

3.எட்டுத்தொகை மூலமும் உரையும், கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன் (உ.ஆ.), நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை.

4.சங்க இலக்கியத் தேனமுதம், முனைவர் க. முருகேசன், நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை.

5. எட்டுத்தொகையில் இயற்கைவளம், தேசியக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள் நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி, தமிழ்த்துறை, கோயம்புத்தூர்.

முதற்பதிப்பு, 2001.

4. டாக்டர் குருசாமி சித்தர் நாட்டுப்புறச் சிறுவர் பாடல்களில் பெண்ணியம், உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1997.

5. முனைவர் துளசி இராமசாமி, 'தமிழ்ப்பண்பாட்டு மரபுக் கலைகள்,' உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1997.

6. தமிழ்த்தென்றல், ம.பொ.சிவஞானம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1997.

வீணை கவிதைத் தொகுப்பில் மாணவர்களுக்கான வாழ்வியல் சிந்தனைகள்

ப. இளம்பரிதி

முழு நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பதிவு எண் R20162801 / 2022-23)

முனைவர் அ. பாரதிராணி

உதவிப் பேராசிரியர் - ஆய்வு நெறியாளர், தமிழ் உயராய்வு மையம்
அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி, காரைக்குடி 630 003

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித வாழ்விற்கு உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆகிய மூன்றும் அடிப்படைத் தேவையாகும். மக்களின் வாழ்வியல் சூழலில் இடம்பெறும் அரசியல், பண்பாடு, வரலாறு ஆகியவற்றைப் பற்றி அறிவியல் அடிப்படையில் அறிவதே மானுடவியல் ஆகும். மக்கள் இறந்தகால வாழ்வின்ையும் நிகழ்கால வளர்ச்சியையும் கண்டறிய முயல்வதே மானுடவியலின் முதன்மைப் பிரிவாகும். மானுடவியல் சிந்தனையில் மாணவர்களுக்கான வாழ்வியல் அறநெறிச் சிந்தனைகள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. இதனையே சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர் ஓளவையார் **அறம் செய விரும்பு** என ஆத்திசூடியின்வழி எடுத்துரைத்துள்ளார். சங்ககாலப் படைப்புகள் முதல் நவீன காலப் படைப்புகள்வரை மாணவர்கள் வாழ்வில் விளங்க வேண்டிய தடங்களைப் பயிற்றுவிக்கும் முகமாக இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அவ்வகையில் மாணவர்கள்மீது கொண்ட அன்பால் பாவலர் முல்லை வாணன் அவர்களும் பகர்கின்றனர். இதனடிப்படையில் மனிதநேயம், அன்பு, நம்பு, ஈகை ஆகிய வாழ்வியல் அறநெறிக் கருத்துக்களை விளக்க முனைவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

முன்னுரை

தமிழ்மக்கள் பண்டு ஐவகை நிலங்களில் வாழ்ந்துவந்தனர். நிலத்திற்கேற்பத் தொழில்களை மேற்கொண்டு செல்வச் சிறப்புடன் விளங்கினர். அறத்துடனும், அன்புடனும் அக மற்றும் புற வாழ்வில் மதிப்பு மிக்கவர்களாக விளங்கினர். பழங்கால இதிகாசங்களான, இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியவை கவிதை வடிவில் அமைந்திருந்தன. சங்க நூல்கள், ஐம்பெரும்காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி, சிவக சிந்தமாணி ஆகியவை செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளன. அவை மக்கள் வாழ்விற்குத் தேவையான அறக் கருத்துக்களை அழகாக, சுருங்கக் கூறின. அவற்றைத் தொடர்ந்து பின்வரும் சந்ததியர் வாழ்வில் சிறந்து விளங்க அறச்செய்திகளைச் சான்றோர்கள் இலக்கியம், கதைகள், பழமொழிகள், வாயிலாக எடுத்துரைத்தனர். அவற்றின் பயன்கள் பற்றி அறிவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மானுடவியல் விளக்கம்

மனித இனத்தைப் பற்றிய ஆய்வு மானுடவியல். அறிஞர்கள் ஹோமோசேபியன்களின் உயிரியல் மற்றும் பரிணாம வளர்ச்சி முதல் பிற விலங்கினத்தில் இருந்து மனிதர்களைத் தெளிவாக வேறுபடுத்துகிற சமூக தாய்ப்பண்பாட்டு தனிச்சிறப்புகள்வரை மனிதர்கள் தொடர்பான பல்வேறு அம்சங்கள் குறித்து ஆராயப்படுவதே மானுடவியல் என பிரிட்டோ தகவல் களஞ்சியம் வாயிலாக அறியப்படுகிறது.¹ மானுடவியல் **மனித இனத்தையும் சமூகத்தையும் பண்பாட்டையும் பற்றிய அறிவுத்துறையாகும் என க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி மூலம் அறிய முடிகிறது**²

ஒழுக்கம்

மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகள் முதன்மையான சான்றோர்களால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட ஒழுக்கமாகும். தமிழக மன்னர் முதல் மக்கள்வரை ஒழுக்கம் தவறாமல் இருந்திருந்தனர் என்பதைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் விளக்குகிறார். தனிமனிதன் ஒவ்வொரு சந்தர்பத்திலும் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை நல்லொழுக்க நெறிகள் விளக்குகின்றன. இவை மானிட நடத்தையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி வாழ்வில் வளர்ந்த நிலை அடைய வழிவகைச் செய்கின்றது. இதன் அடிப்படையில் பாவலர் முல்லைவாணன்,

மானம், ஒழுக்கம், உயர்பண்பு - சால்பாய்
மனத்துள் நிலத்திடின அது - தெம்பு
தானம் தவத்தின் மேலாகும் - மனத்தில்
தாழ்விலாதது - அற காலாகும்

மானம், ஒழுக்கம் ஆகியவை மனிதன் வாழ்வில் உயர்ந்துவிளங்க முதன்மையாக இருக்கின்றன. அவை மட்டும்

இல்லாது தானம், தவம் ஆகிய இரண்டும் சிறந்தது என எடுத்துரைக்கிறார். இக்கருத்தினை மிக அழகாகப் பழமொழியில்

**கல்லா தவரிடைக் கட்டுரையின் மிக்கதோர்
பொல்லாத தில்லை ஒருவற்கு - நல்லாய்
இழுக்கத்தின் மிக்க இழிவில்லை இல்லை
ஒழுக்கத்தின் மிக்க உயர்பு³ (பாடல் 64)**

ஒருவன் ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வதே வாழ்வில் உயர்ந்த பேறு என எடுத்துக்கூறுகிறார்.

கல்வி

மக்களின் அறியாமையை விளக்கி வாழ்வில் உயர்வழிவகுக்கும் ஒளியாக இருக்கின்றது. ஒருவன் முழு சுதந்திரத்துடன் மதிப்பு மிக்கவனாக வாழ்வதற்குக் கல்வியறிவு துணையாக இருக்கிறது. அறிவுடைய மனிதன் ஏழையாக இருப்பினும் மன்னனும் மதித்து நட்புடன் போற்றுவான் என்று அறிந்த தமிழறிஞர் கல்வியின் சிறப்பை,

**அறிவு ஒளியின் அறியாமைப்பேய்
அகன்று போகுமே! உன்**

உயவு, பாலம் என்றால்

உலகம் சேருமே! என்ற செய்தியை விளக்குகிறார். இதனைச் சங்க இலக்கியமான புறநானூறு, பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும் சிறப்பின் பாலால் தாயும்மனந் திரீயும் ஒருகுடிப் பிறந்த பல்வோ ருள்ளும் முத்தோன் வருக வென்னாது அவருள் அறிவுடையோ னாறு அரசுஞ் செல்லும்⁴(புறம்.183:3-7)

மனிதநேயம்

மனிதவாழ்வு இனிமையாகச் சிறந்து விளங்க உதவுவது மனிதநேயம் ஆகும். பண்டைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் போற்றிப் புகழ்ந்த மாமன்னர் முதல் குறுநில மன்னர்வரை வீரம் மட்டுமன்றி அஃறிணை உயிர்களுக்குதவும் மனப்பான்மை உடையவராக வாழ்ந்து வந்தனர். நாம் காணும் பலர் அடிப்படைத் தேவைகள் இன்றி. வாழ்ந்தால் அவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற அறிவுரையை முல்லைவாணன்

தொண்டுசெய் துறைதோறும்

தூய்மைகொள் நலம் வரும் என்ற கவிதையின் வாயிலாக விளக்குகிறார். இவற்றை இரட்டைக் காப்பியங்களில் ஒன்றான மணிமேகலை,

மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே⁵ என மக்களின் பசியைப் போக்கினால் வாழ்வில் அறமும், பொருளும், தானாகச் சேரும் என்று விளக்குகிறது.

அன்பு

இவ்வுலகில் வாழும் குழந்தைச் செல்வங்கள் துன்பம் அறியாமல் இன்பமாக வாழ்வதற்கு முதன்மையாக அமைவது தன்னுடைய பெற்றோர்கள் ஆவர். தன் குழந்தையின் வாழ்விற்காகப் பிறப்பு முதல் இறப்பு

வரை அன்பைப் பொழிந்து வளர்க்கின்றன. தன் மக்களை உயர்ந்த இடத்தில் காணும்பொழுதில் ஈன்ற பொழுதில் பெறும் இன்பத்தைவிட அதிகமாக இன்பம் பெறுகிறார். இத்தகைய சிறப்புடைய பெற்றோரை மதிக்க வேண்டும்.

அம்மா, அப்பா, ஆசிரியர்

நமக்குத் தெய்வமே - வாழ்வில்

நமக்குத் தெய்வமே என்றும்

அன்போ வர்கள் சொல்லைக் கேட்க என்று தமிழறிஞர் அன்பின் வலிமையை எடுத்துரைக்கிறார். இவற்றை நீதி நூலான நான்மணிக்கடிகை, **கண்ணில் சிறந்த உறுப்பில்லை கொண்டானின் துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை. மக்களின் ஒண்மைய வாய்ச்சான்ற பொருளில்லை ஈன்றாளோடு எண்ணக் கடவுளும் இல்⁶** என்கிறது. தெய்வத்திற்கு இணையானவள் தாய் என எடுத்துரைக்கிறது இது.

நட்பு

மனித உலகில் எவ்விதப் பாகுபாடுமின்றி இருவரிடையே அல்லது பலரிடம் ஏற்படும் அற்புதமான உறவு நட்பாகும். நண்பர்கள் எச்சூழலிலும் உண்மையாக இருப்பர். அவரது வாழ்வில் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொள்வது இத்தகைய தோழமை உணர்வைத் தமிழறிஞர்,

கோடி கொடுத்ததேனும் நல்லவரின் நட்பை பெறல்

தற்றாதே - நீயே துள்ளாதே என மொழிகிறார்.

செயற்கரிய யாவுள நட்பி னதுபோல

வினைக்கரிய யாவுள காப்பு⁷ (781) என்கிறார். உலகில் மிக அரியது நட்பாகும். நட்பு போன்ற வேறு எந்த உதவியும் பெரிது கிடையாது என வள்ளுவரின் குறளுக்கு ஏற்ப நட்புடன் பாகுதல் மனிதனுக்கு பாதுகாப்பாக அமையும் என எடுத்துரைத்துள்ளார்.

ஈகை

இவ்வுலகில் மக்கள் பலர் ஏழ்மையாக வாழ்ந்துவருகின்றனர். அவற்றில் மிகவும் உதவி செய்ய இயலாத மனிதனுக்கு தேவையானவற்றை வழங்குவதே ஈகை. எந்த ஒரு எதிர்பார்பும் இன்றி வழங்குவதே இதன் சிறப்பாகும் இதனை, **ஈகையால் இன்பம் தான் விளையும்** எனத் தமிழறிஞர் கூறுகிறார். இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில்

ஈண்டியநிறை யொழிவின்றி

வேண்டியோர்க்கு விரும்பி வீசினு⁸ என அறிவுரையாக வழங்குகிறார். தான் பெற்ற செல்வத்தைப் பிறருக்கு மறைக்காமல் வழங்குக எனச் சான்றோர்கள் கூறுகின்றனர்.

முடிவுரை

இவ்வுலகம் அனைத்து மக்களுக்கும் தேவையான அனைத்துச் சிறப்புகளையும் பெற்றுள்ளது. மனிதன் தன் கோபம், பேராசை, ஆணவம் போன்ற தீய குணங்களைத் தவிர்த்து நற்குணங்களான ஒழுக்கம், மனித

[தொடர்ச்சி: பக். 76]

பரசமயக்கோளரி எனும் திருஞானசம்பந்தரின் பிற சமயக் காழ்ப்பு

கு. பாக்கியலட்சுமி

தமிழ் முழு நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), கோவை 641 018

முனைவர் ப. மகேஸ்வரி

உதவிப் பேராசிரியர் – ஆய்வு நெறியாளர், தமிழ்த்துறை, நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

கோவை 641 018

முன்னுரை

திருத்தொண்டர்புராணத்தில் திருஞானசம்பந்தருக்கு மட்டும் 1256 பாடல்கள் உள்ளன. இதன் காரணமாகவே பிள்ளை பாதி புராணம் பாதி என்னும் பழமொழி வழங்குகிறது. சேக்கிழார் திருஞானசம்பந்தர் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார். காரணம், களப்பிரர் காலம் எனப்படும் இருண்டகாலத்தில் சமயப்பிணக்குகளால் சிக்குண்டும், பிற சமயத்தாக்கத்தால் சிதைவுண்டுமிருந்த தமிழ் மக்களின் நெஞ்சத்து இருளகற்றப்பிறந்த ஞானச்சுடராகவும் தமிழையும், சமயத்தையும், பண்பாட்டையும் மீட்டெடுக்க வந்த அவதாரம் என அறிந்ததுதான். சமண பௌத்த சமயங்கள் வேரூன்றியிருந்த காலத்தில் புறச்சமயங்களை வேரறுக்கவும், சைவத்தை வளர்க்கவும் நிலைநாட்டவும், வேத நெறி தழைக்கவும் சிவபாத இருதயருக்கும் பகவதி அம்மையாருக்கும் ஆதிரை நாளில் மகனாய்ப் பிறந்தார். இதனைச் சேக்கிழார்,

*அவம்பெருக்கும் புல்லறிவின் அமண் முதலாம் பரசமயம்
பவம் பெருக்கும் புரைநெறிகள் பாழ்பட நல் ஊழிதொறும்
தவம் பெருக்குஞ் சண்டையிலே தாவில் சராசரங்ளெல்லாம்
சிவம் பெருக்கும் பிள்ளையார் திரு அவதாரம் செய்தார் (பெ. பு. 1920 பக். 580)* என்று சிறப்பிக்கிறார் திருஞானசம்பந்தரை.

தமிழ் மொழியையும், சைவநெறியையும், பண்பாட்டையும், கலாச்சாரத்தையும் மீட்டெடுத்த பெருமை திருஞான சம்பந்தருக்கே உரித்தாகும். அவ்வகையில் தேவாரத்தின் வாயிலாகவும், பெரியபுராணத்தின் வாயிலாகவும் சமணர்களையும் பௌத்தர்களையும் ஞானசம்பந்தர் எதிர்கொண்ட விதத்தையும், அதிலிருந்து சைவசமயத்தை நிலை நாட்டிய தன்மையையும் பரசமயக்கோளரி என்ற தலைப்பின்கீழ் சுட்டுவதே இவண் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுக்குரிய ஆதாரங்கள்

இவ்வாய்வுக்கு முதன்மை ஆதாரங்களாகத் திருஞானசம்பந்தரின் தேவாரமும் சேக்கிழாரின் பெரியபுராணமும் துணை ஆதாரமாகப் பன்னிரு திருமுறை வரலாறும் (க. வெள்ளைவாரணார்), பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு (அ.ச.ஞானசம்பந்தம்) எனும் நூல்களும் அமைகின்றன.

ஆய்வுக்கட்டுரை அணுகுமுறை

ஆய்வுக்கட்டுரையின் கருத்துக்கள் விளக்கமுறை, பகுப்புமுறையாகவும் அமைகின்றன.

சமயம்

சமயம் என்ற சொல் RELIGION என்ற ஆங்கிலச்சொல்லுடன் தொடர்புடையதாகும். சமயம் என்பது சமையம் என்ற சொல்லின் திரிபு ஆகும். சமைக்கப்பட்டது என்னும் சொல்லுக்குப் பக்குவப்படுத்தப்பட்டது என்று பொருள். இறைவனோடு ஒன்றிச்செய்வது, மக்கட்தொண்டும், இறைத்தொண்டும் செய்வதே சமயம் என்பார் மூர்த்தி (சைவசித்தாந்த அகராதி-மூர்த்தி, அ.கி.). இதிலிருந்து மனிதனின் வாழ்க்கையை நல்வழிகளில் ஈடுபடச் செய்வதும், பண்படுத்திப் பக்குவப்படுத்துவதும், இன்பப் பொருளாகிய இறைவனை அடைதற்கு உயிர்களை ஊக்கமுடன் ஒழுகச் செய்வதுமான ஓர் அறவழியே சமயம் எனத் தெளியலாம்.

பரசமயக்கோளரி விளக்கம்

திருஞானசம்பந்தருக்கு ஆளுடையப்பிள்ளையார், சிவஞானசம்பந்தர், பாறாவாயர், பரசமயக்கோளரி என்று பல பெயர்கள் உண்டு. பரசமயக்கோளரி என்பது பரசமயச் செல்வாக்கு மங்கக் காரணமானவர் எனப் பொருள் தருகிறது. ஆதலால் பரசமயக்கோளரி என வழங்கப்பட்டார் என்பர்.

சீர் நிலவு திருத் தெளிச் சேரியினைச் சேர்ந்து

சிவபெருமான் தனைப் பரவிச் செல்லும்போது
சார்வு அறியாச் சாக்கியர் தம் போதிமங்கை
சார்தலும் மற்று அது அறிந்த சைவர் எல்லாம்
ஆர்கலியின் கிளர்ச்சி எனச் சங்கு தாரை
அளவு இறந்த பல் இயங்கள் முழக்கி ஆர்த்துப்
பார் குலவு தனிக் காளம் சின்னம் எல்லாம்
பரசமய கோளரி வந்தான் என்று ஊத (பெரிய
புராணம், 2807) என்ற அடிகள், பிற சமயங்கள், மங்கு
வதற்காகப் பிறந்தவர் பரசமயக் கோளரி என்ற திரு
ஞானசம்பந்தர் என்பதை எடுத்துரைக்கின்றன.

சமணர் - பௌத்தர் செல்வாக்கு

தமிழகத்தின் வடக்கே பல்லவர்களும், தெற்கே பாண்டியர்களும் அரசாட்சி செய்துவந்தனர். வடபகுதியை ஆண்ட பல்லவர்கள் தமிழர் அல்லர். அவர்கள் வட மொழியைப் போற்றினர். இதனைத் தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும் என்ற நூலில் கே.கே. பிள்ளை, களப்பிரர் காலத்தில் தமிழ் மொழிக்குத் தாழ்வும், பிராகிருத்திற்கும், பாலிமொழிக்கும் அரசாங்கச் செல்வாக்கு கிடைத்தன; தமிழ் மன்னின் ஆட்சி மொழி என்ற ஓர் உயர்நிலையினின்றும் இழித்ததாயினும் சமயத்தையும், தத்துவத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் பொதுமக்களுக்குப் புகட்டும் நிலைமையை அடைந்தது. தமிழில் போதித்தாலொழிய தத்தம் சமயங்கள் மக்களின் கருத்தைக் கவர முடியாது. எனப் பௌத்தரும் சமணரும் நன்கு உணர்ந்தனர். (பிள்ளை, K.K - தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், ப. 181) எனக்குறிப்பிடுவதால் தமிழ் மொழியை நன்கு கற்று அரசரையும் மக்களையும் தம் பக்கம் ஈர்த்துக்கொண்டனர் என்பது தெரிகிறது.

தமிழையும், தமிழ் நாகரிகத்தையும், தமிழர் பண்பாட்டையும் கடைநிலைக்குத் தள்ளினர். அரசன் எவ்வழி மக்கள் அவ்வழி என்ற பழமொழிக்கிணங்க அரசன் சமண சமயத்தைச் சார்ந்திருந்ததால், மக்களும் அச் சமயத்தையே பின்பற்ற வேண்டும் என்ற நிலை உண்டாயிற்று. சமணர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் சமயத்தைப் பரப்புவதில் பௌத்தர்களைப்போல் மெத்தனமாக இல்லாமல் பல வழிகளைக் கையாண்டனர். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர்கள் சென்ற இடங்களில் எல்லாம் அரசினைக் கைப்பற்றியதே முக்கிய காரணமாகும். விரைவில் பரவுவதற்கும், தன்பால் வந்தவர்களை மீண்டும் போகாமல் தடுப்பதற்கும் அரசியல் செல்வாக்கு வசதியாக இருந்தது. தமிழகத்தில் பரவிய அச்சமயம் வடக்கே மகேந்திரவர்மன், தெற்கே நின்ற சீர் நெடுமாறன் ஆகிய இரு பெருவேந்தர்களைத் தங்கள் சமயத்துள் இழுத்துக்கொண்டது (ஞானசம்பந்தன், அ.ச., பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு, பக். 127). திருஞானசம்பந்தர் இந்நிலையை மாற்றிச் சைவம் தழைப்பதற்காகப் பாடுபட்டார்.

சமயவாதம்

சமயவாதம் என்பது சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளது. காப்பியங்களிலும் இதனைக் காண முடிகிறது. ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்றான நீலகேசி மறுப்பாகத் தோன்

றிய தருக்க நூல் ஆகும். சமண சமய நூலான இது புத்தமதக் கொள்கைகளை மறுப்பதாக உள்ளது. 891 பாடல்களில் 509 பாடல்கள், புத்தமதக் கொள்கைகளை மறுப்பனவாக உள்ளன (அருணாசலம், பா., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பக். 107). சமயவாதக் கருத்துக்கள் மறுப்புகள் அன்றிலிருந்தே தொடர்கின்றன என்பதை அறிய முடிகிறது.

சமயத்தின் கோட்பாடுகளை மறுத்துரைத்தல், அச்சமயத்தில் காணப்படும் பொருந்தாக் கூறுகளைக் கேள்வி கேட்டல், தருக்கரீதியாக அச்சமயத்தின் கருத்தைக் கேட்டல், தருக்க ரீதியாக அச்சமயத்தின் கருத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அதன் மற்றொரு கருத்தை மறுத்தல், நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத நிலைகளை எடுத்துக்காட்டல், கடுமையாக விமர்சித்தல் என்று பலவாறு அமைகின்றன (அன்னிதாமசு, 'சம்பந்தரின் பிற சமய அணுகுமுறை', திருநாவுக்கரசர் ஆய்வு மாலை).

இவ்வாறு சமயவாதம் அமையலாம். சமயவாதம் என்பது மக்கள் பலரின் முன் நடப்பதால் மக்களின் நம்பிக்கைகளைச் சிந்தனை செய்யவைத்து மறுபரிசீலனை செய்யச் செய்து தெளிவுபடுத்துகிறது.

திருஞானசம்பந்தரின் அணுகுமுறை

சைவசமயத்தை வளர்க்கவும், நிலைநாட்டவும் சைவச் சான்றோர்கள் பெரும்பாடுபட்டனர். திருத்தலங்கள் தோறும் சென்று நாடெங்கும் சிவபெருமானைப் போற்றிப்பாடிச் சமயத்தைப் பரப்பினர். சிவபெருமானால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட ஞானசம்பந்தர் தமது புதிதங்கள் வாயிலாக மக்களிடையே சமயத்தையும், தமிழையும், பண்பாட்டையும் பரப்பினார். பத்தாம் பாடல்தோறும் பிறசமயம் பற்றிய அணுகுமுறைகளைக் கூறியுள்ளார். அவை: 1. பிறசமயக் கருத்தை மறுத்தல், 2. சைவ சமயக் கருத்தை வலியுறுத்தல், 3. பிற சமயம் பற்றித் தம் அணுகுமுறையைக் கூறல், 4. சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களைக் கைப்பற்ற வேண்டல், 5. ஈடேறும் வழி இது என வலியுறுத்தல், 6. தன் அனுபவச் சான்று காட்டுதல். இவை போன்ற அணுகுமுறைகளைப் பின்பற்றிச் சமண, பௌத்த சமயங்களை விளக்கி, சைவசமயத்தைப் பின்பற்றச் செய்தார்.

அடிப்படைக் காரணம்

அன்றைய நாளில் சமயப் போராட்டம் நிகழ்ந்தது திருஞானசம்பந்தர் தாம் வழிபடும் இறைவனான சிவனைப் பிற சமயத்தினர் உணராமையால் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார். இதனை,

அருகரொடு புத்தாவர் அறியா அரன் மலையான்
மருகன் வருமிடபக் கொடி யுடையானிடம்
(சம்பந்தர் தேவாரம், 1-12-10) என்ற அடிகள் விளக்குகின்றன.

சமணர் - பௌத்தர்

திருஞானசம்பந்தர் சமணர்களை, அமண், சமண், அரு

கர், சணமர் எனவும் பௌத்தர்களைப் புத்தர், சாக்கியர், தேரர் எனவும் கூறியுள்ளார்.

பொய் மொழிகள் கூறும் சமண, பௌத்தர்கள்

சமணசாக்கியரின் பொய்யம் மொழிகளை மெய்யென நம்பி விடக்கூடாது. அவர் உரைப்பன வெல்லாம் பொய்யம் மொழிகள், குறும்புச் சொற்கள், நலம் பயக்காதவை என்கிறார். இதனை வள்ளுவரும்,

பயன்இல் சொல் பாராட்டுவானை மகன் எனல் மக்கள் பதடி எனல் (குறள், 196) என்கிறார். பயனற்ற சொல்சொல்பவனைமக்களுள் வினைந்த பதர் போன்றவர் ஆவார் என்பார்.

துகடுறு விரிதுகில் உடையவர் அமணெனும் வடிவினர் விசுடம தறுசிறு மொழியவை நலம் இல வினவிடல் (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-104: 10) என்ற பாடலடிகள் வழி ஞானசம்பந்தரும் இதனை வலியுறுத்துகிறார்.

சமணர்கள் சாக்கியரிடமிருந்து மக்களைக் காக்க வேண்டும் என்கிறார்,

சாக்கியர் சமண்படுகையர் பொய்யம் மொழி ஆக்கிய உரை கொளேல் அருந்தி ருந் நமக்கு ஆக்கிய அரனுறை அணிகருக்குடிப் பூக்கமழ் கோயிலே புடைமட்டுயம் மினே (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-21-10) என்பதால் அவர்கள் பொய்யம்மொழி கூறுவர், அம்மொழிகளை மக்கள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

குண்டாடிச் சமணபடுவார் கூறைதனை மெய்ப்போர்த்து மிண்டாடி திரிநருவாருரைப்பன கண் மெய்யல (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-65-10) என்பதாலும் இக்கருத்து வலுப்படுகிறது. பொய்கள் கூறும் சமணசாக்கிய உரையெல்லாம் மெய்யெனக் கருதிச் செல்லும் மக்களை நெறிப்படுத்தவே ஞானசம்பந்தர் ஊர்கள் தோறும் சென்று பலதரப்பட்ட மக்களிடம் சைவசமயம் பற்றிப் பகர்கின்றார்.

தெளிவில்லா நெறியர் சமணர்

சமணர்களிடம் தெய்வம் பற்றிய தெளிவான கொள்கை இல்லை; சமணர்களை நோக்கி தெய்வம் என்பதொரு பொருள் பற்றி வினவினால் ஒவ்வாதவற்றைக் கூறி மக்களது மனத்தைக் குழப்ப நிலைக்கு உள்ளாக்கி வரும் பொருந்தாக் கொள்கையினை உடையவராய் உள்ளார் (வெள்ளைவாரணன். க., பன்னிரு திருமுறை வரலாறு, பக். 93-98)

ஞானசம்பந்தர், தெள்ளியர் அல்லாத் தேரோட அமணர் (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-122-10) எனவும்,

குண்டமணராகியொரு கோலமிகு பீலியொடு குண்டிகை பிடித் தெண்டிசையும் இல்லதொருதெய்வமுள தென்பரது வென்ன பொருளாம் (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-80-10) எனவும் தெளிவில்லாத சமண சமய நெறி பற்றிக் கூறுகிறார்.

புறங்கூறும் சமயங்கள்

நேர்மையானவர்களை நேர்நின்று விமர்சிக்கவும் எதிர்க்கவும் முடியாமல் எனவே, மறைவாகப் புறம் பேசுவர் சிலர். இதனைத் திருவள்ளுவர்,

அறம்கூறான் அல்ல செயினும் ஒருவன் புறம் கூறான் என்றல் இனிது(குறள், 181) என்ற குறள் வழி ஒருவன் அறம் பற்றிப் பேசாமலும் அதனைச் செய்யாமல் இருப்பினும் 'புறம் கூறுதல்' தவறு என உணர்ந்து புறங்கூறாமல் இருப்பவன் நல்லவன் என்கிறார். ஞானசம்பந்தர் சமணர்களும் பௌத்தர்களும் புறங்கூறுவதைத் தமது நெறியாய் கொண்டனர் என்கிறார். இதனை, **புத்தரோடு பொறியில் சமணும் புறங்கூற (சம்பந்தர் தேவாரம், 1-1-10)** என்ற அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. **புத்தரோடு பொல்லா மனச் சமணர் புறங்கூற** என்ற அடிகளாலும் அவர்களது இயல்பை அறிய முடிகிறது.

சமணர் கூறும் அறிவுரை வஞ்சனையானது

சமணர்கள் கூறும் அறநெறிகளிலும் வஞ்சனை மிகுந்திருந்தது என்பதனை,

அமைவன துவர் இழுகிய துகில் அணி உடையினர் அமண் உருவர்கள் சமையமும் ஒரு பொருள் எனும் அவை சலநெறியன அறவுரைகளும் (சம்பந்தர் தேவாரம், 1-19-10) என்பதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. சமணர்களின் நெறியில்லாத அறிவுரைகளைத் தவிர்த்திடுங்கள் என்கிறார்.

தடுக்கமருஞ் சமணரோடு தர்க்க சாத்திரத்தவர் சொல் இடுக்கண் வருமொழி கேளாது ஈசனையே ஏத்துமின்கள் (சம்பந்தர் தேவாரம், 62-10) என்று, சமணர்களது சாத்திரமும் ஏற்புடையது அல்ல என்று ஞானசம்பந்தர் கூறுகிறார்.

புற்றேறியுணங்குவார் புகையார்ந்ததுகில் போர்ப்பார் சொற்றேற வேண்டா நீர் தொழுமின்கள் சுடர்வண்ணம் (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-64-10) என்றும், **போர்த்த மெய்யினர் போதுழல் வார்கள் சொல் தீர்த்த மென்று தெளிவீர் தெளியேன்மின் (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-46-10)** என்ற பாடல்களின்வழி ஏவற் பன்மை விசுதி கொண்டு முன்னிலை மக்களை ஏவுகிறார்.

சமண சாக்கியர் உரைகேளாதீர்

சமண சாக்கியர் உரை கேட்கக்கூடாது என்று பல பாடல்களில் அறிவுறுத்துகிறார். சைவர்கள் தமது கருத்துக்களைச் சான்றோர்கள் வாயிலாக இன்னிசையோடு பாடித் தமிழோடு இசையை வளர்த்தனர். சமண சாக்கியர்களோ தம் சமயக் கருத்தை உரையாகவே எடுத்து மொழிந்தனர். இதனை ஞானசம்பந்தர் தமது பாடலில்,

பிண்டி ஏன்று பெயரா நிற்கும் பிணங்குசமணரும் மண்டை கலனாகக் கொண்டு திரியும் மதியில் தேரரும் உண்டி வயிறார் உரைகள் கொள்ளாது (சம்பந்தர் தேவாரம், 1-70-10)

அயம் முகம் வெயில் நிலை அமணரும் குண்டரும் சாக்கியரும்

நயம் முக உரையினர் நருவன சரிதைகள் செய்து உழல்வார் (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-90-10) என்று சமணர்கள் கதைவிடுவதில் வல்லவர் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறார்.

தெய்வம் பற்றித் தேரார்

பெளத்தர்கள் இறைவன் ஐம்பூதங்களையும் தோற்று வித்து அவற்றிற்கு முதல்வன் ஆக இருக்கக் கூடிய. சிவபெருமானை இல்லை என மறுக்கின்றார்கள். இவற்றைச் சிறிதும் பொறாத திருஞானசம்பந்தர்,

வையகம் நீர் தீ வாயுவும் விண்ணும் முதலானான் மெய்யல தேரர் உண்டிலை யென்றே நின்றே தம் கையினில் உன்போர் காணவொணாதான் (சம்பந்தர் தேவாரம், 1-97-10) என்று பழிக்கின்றார்.

திருஞானசம்பந்தர் சமணர்களை வழிநடத்தல்

திருஞானசம்பந்தர் தமது பாடல்கள் மூலம் சமண, பெளத்த சமயங்களைப் புறக்கணித்துச் சிவபெருமானை வணங்குமாறு வேண்டுகிறார்.

உறித்தலை சுரையொடு குண்டுகை பிடித்துச்சி பறித்தலும் போர்த்தல் பயனிலை பாவிகாள் மறித்தலை மடப்பிடி வளர் இளம் கொழுங் கொடி கறித்தெழு காண்பேர் கைதொழல் கருமமே (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-26-10) என்ற பாடலில், இறைவனைத் தொழுங்கள் எனக்கூறவந்த சம்பந்தர் **பாவிகாள்** என்று விளித்து, தமது சைவசமய வழிக்கு வருமாறு வேண்டுகிறார்.

அஞ்சா நெஞ்சர் ஞானசம்பந்தர்

சம்பந்தர் திருத்தலங்கள்தோறும் சென்று சைவ சமயத்தைப் பரப்பினார். மதுரைக்கு வரும்போது சமண, பெளத்தர்கள் தடுத்து எதிர்ப்பைத் தெரிவிப்பார்கள் என அறிந்து சம்பந்தர் தம் அஞ்சாமையை,

ஆனைமாமலை ஆதியாய இடங்களில் பல அல்லல் சேர்

ஈனர்க்கெளி யேனலேன் திருவாலவாயரனிற்கவே (சம்பந்தர் தேவாரம், 3-39-1) என்ற பாடல்வழி விளக்கியுள்ளார். திருவாலவாயரன் துணையால் சமணர்களுக்கு எளியேன் அல்லேன் என்ற உறுதி தோன்றும்படிப் பாடியுள்ளார். இதில் அவரது எதிர்ப்புணர்வும் நெஞ்சுரமும் புலப்படுகிறது.

நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம் (திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், 6-98-1) என்று நாவுக்கரசர் தேவாரத்தில் பாடியதும் ஒப்புநோக்கத் தக்கது. மகாகவி பாரதியாரும் தமது பாடலில்,

அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பது தில்லையே உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே (பாரதியார் கவிதைகள், பக். 113) என்ற பாடலையும் நெஞ்சுர மொழிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ள

லாம்.

நம்பிக்கையும் எச்சரித்தலும்

தெய்வமுள எனப் பல பாடல்கள்வழி நவீன ஞான சம்பந்தர் அவ்விறைவனை அளவுமீறிய அறிவு வாதத்தால் அடையமுடியாது என்றும், அளவுக்கு மீறிச் சோதிக்க வேண்டாம் என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச் சோதிக்க வேண்டா சுடர் விட்டு நின்றுளான் எங்கள் சோதி(சம்பந்தர் தேவாரம், 3-54-5) என வலியுறுத்துகிறார்.

திருஞானசம்பந்தர் சமணர்கள் பெளத்தர்கள் பலராலும் சமயவாது செய்து மன்னர் முன்னிலையில் பலவாறு சோதிக்கப்பட்டபோது. இறைநிலையை அவ்வாறு சோதிக்க வேண்டாம் எங்கும் நிறைந்துள்ளான் இறைவன் என்று எச்சரிப்பதாகவே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சமணர்களை வெல்லுதல்

தென்மதுரையை ஆண்ட பாண்டிய மன்னன் சமணத்தைப் பின்பற்றி இருந்தான். பாண்டிய தேவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரோ சைவத்தைப் பின்பற்றினார். பாண்டியன் சைவத்தின் பெருமையை அறிய அவரது துணைவியாரின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப திருஞான சம்பந்தர் சமணர்களைத் தன் மீது ஏவிய வெப்பத்தைப் பாண்டிய மன்னனுக்குத் திருப்பி அனுப்பிப் பின், அந்நோயைத் தீர்த்துச் சைவத்தின் பெருமை உணர்த்தினார். அனல்வாதம், புனல்வாதம் செய்த சமணர்களைத் தோற்கடித்தார். புறச்சமயங்களுள் மயங்கி ஆழ்ந்திருக்கும் மக்களை மீட்பதைத் தம் பெரும் சமுதாயக் கடனாக நினைத்து மக்களை வழி நடத்திச் சென்றார்.

திருஞானசம்பந்தர், சைவம் தழைக்கப்பாடுபட்டவர்; மனிதனுக்கு ஏற்படும் பழி பாவங்களிலிருந்து காப்பாற்ற சைவப் பெருமையையும், இறைவனின் பெருமையையும் உணர்த்தியவர். சமணரும் பெளத்தரும் தம் நெறிகளால், தெளிவற்ற போக்கை மக்கள் மனத்திலே உருவாக்கி வைத்திருந்தனர். ஞானசம்பந்தர். அவற்றை மாற்றி மக்களின் மனத்தில் தெம்பையும், தெளிவையும் உருவாக்கினார். சைவசமயத்தின் மறுமலர்ச்சிக் காலமாக இவரது காலம் அமைந்தது. புறச்சமயஇருள் நீங்கிச் சைவ ஒளி நிலைபெற்றது. சைவ மதத்தைப் பரப்புவதற்குத் தமிழை ஒரு கருவியாக எடுத்துக்கொண்டு சமயத்தையும், தமிழையும் வளர்த்தார் என்பது முற்றிலும் உண்மையாகும். பிற சமயத்தார் பிற மொழிகள் மூலம் தத்தம் சமயத்தைப் பரப்ப முயன்றதால் தமிழகத்தில் பெருவழக்கிலிருந்த மொழியாகிய தமிழால் பிற மதங்கள் வீழ்ச்சியைச் சந்தித்தன.

தொகுப்புரை

பின்னை பாதி புராணம் பாதி-சமயம்: விளக்கம்-

சமண, பௌத்தர் செல்வாக்கு-சமயவாதம்-திருஞான சம்பந்தர் அணுகுமுறை-அடிப்படைக் காரணம்: நம்பிக்கையும் தெய்வம் உண்டு என எச்சரித்தலும்-சமணர், பௌத்தர் பெயர்கள்-பொய் மொழிகள் கூறும் சமண பௌத்தர்கள்-தெளிவிலா நெறியர் சமணர்-புறங் கூறும் சமயங்கள்-வஞ்சனையானது-உரை கேளாதீர்-தெய்வம் பற்றிய விளக்கம்-திருஞான சம்பந்தர் சமணர்களை வழிநடத்தல்-அஞ்சா நெஞ்சர் ஞானம்பந்தர். சமணர்களை வெல்லுதல்-சைவத்தின் பெருமை- இறைவனின் பெருமை உணர்த்தல்-மக்களின் தெளிவற்ற மனப்போக்கை மாற்றி மனத்தில் தெம்பையும் தெளிவையும் உருவாக்கினார்-சைவத்தின் மறுமலர்ச்சிக்க காலமாக மாறியது-புறச்சமய இருள் நீங்கி சைவ ஒளி பரவியது.

துணைநூற்பட்டியல்

அருணாசலம். மு., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, அருண் பதிப்பகம், திருச்சி, முதற்பதிப்பு 2012.

ஞானசம்பந்தன். அ.ச., பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு, சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 1994. சேக்கிழார், திருத்தொண்டர்புராணம், ஞானசம்பந்தன் அ.ச. (ப.ஆ.), கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 1999.

திருவள்ளுவர், திருக்குறள், ரா. கனகசுப்புரத்தினம் (உ.ஆ.), அறிவு நிதி பதிப்பகம், சென்னை, முதற் பதிப்பு 1996.

திருஞானசம்பந்தர், திருக்கடைக்காப்பு, சைவ நூல் அறக்கட்டளை, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு 2011.

திருநாவுக்கரசர், தேவாரம், காசித்திருமடம், திருப்பணந்தாள் மடம், எட்டாம் பதிப்பு 2003.

பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 1997.

பிள்ளை கே.கே., தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும், உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 2009.

மூர்த்தி அ.கி ., சைவசித்தாந்த அகராதி, சைவ சித் தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 1998.

வெள்ளைவாரணன், க., பன்னிரு திருமுறை விளக்கம், ராமையா பதிப்பகம், சென்னை, முதற்பதிப்பு 2011.

Each generation imagines itself to be more intelligent than the one that went before it and wiser than the one that comes after it.

—George Orwell

Mistakes are a fact of life. It is the response to the error that counts.

— Nikki Giovanni

[71ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

நேயம், அன்பு, நட்பு, ஈகை ஆகியவற்றை அறிந்து சிறப்புடன் வாழ வழிகாட்டுவதாக முல்லைவாணன் பாடலில் அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- மனித வாழ்விற்கு அடிப்படையான அறச்செய்திகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- வீணை கவிதைத் தொகுப்பில் அறச் செய்தியினை வாழ்வின் அனுபவத்தின் வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்.
- மாணவர் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய ஒழுக்கம், அன்பு, நட்பு, மனிதநேயம், ஈகை, கல்வி ஆகியவற்றை அழகாக விளக்கியுள்ளார்.
- கல்வி வாயிலாக அறிவும் அன்பும் மேலோங்கும் எனக் கூறுகிறார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பிரிட்டோவின் தகவல் களஞ்சியம், ப.226
2. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.1105
3. ச.வே.சுப்பிரமணியன் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், ப. 209.
4. ச. முருகேசன் செவ்வியல் இலக்கியச் செந்நெறி, ப. 45.
5. அருந்ததி முருகப்பன், மணிமேகலை, ப.27.
6. ஞா. மாணிக்கவாசகன், நான்மணிக்கடிகை மூலமும் உரையும், ப.72.
7. திருக்குறள் இனிய பரிமேலகர் உரை, ப.414.
8. சுப.இராமநாதன் 'புறப்பொருள் வெண்பா மாலை', ப. 13.

துணைநூற் பட்டியல்

1. அருந்ததி முருகப்பன், மணிமேகலை, பேண் பதிப்பகம், சுப்பிரமணியபுரம், காரைக்குடி, 2014.
2. இராமநாதன், சுப., புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், 2003.
3. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி:தமிழ் தமிழ் ஆங்கிலம் அகராதி, முதற்பதிப்பு, 1992.
4. சுப்பிரமணியன், ச.வே., பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் மூலமும் தெளிவுரையும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2012.
5. திருக்குறள்- பரிமேலகர் உரை, ஆனந்த் என்டர்பிரைஸ், 2013.
6. பிரிட்டோவின் தகவல் களஞ்சியம், தொகுதி 3, ஆனந்த் விகடன் பப்ளிசர்ஸ், 2007.
7. மாணிக்கவாசகன், ஞா., நான்மணிக்கடிகை மூலமும் உரையும், உமா பதிப்பகம், சென்னை.
8. முருகேசன், ச., செவ்வியல் இலக்கியச் செந்நெறி, இராசகுணா பதிப்பகம், சென்னை, 2014.

The best way to predict the future is to create it.

—Peter F. Drucker

IMPACT ON THE WOMEN'S PARTICIPATION IN RURAL DEVELOPMENT IN THANJAVUR (Dt.)

S. SHANTHI

Ph.D. Research Scholar (Ref.No.306939/Ph.D.K3/History/FT/April 2018/Extn./Dt:21.04.2023)

Dr. A. MEENAKSHI

Assistant Professor, P.G. and Research Department of History,
Kunthavai Naachiyar Government Arts College for Women (Autonomous) (Affiliated to
Bharathidasan University), Thanjavur 613 507

ABSTRACT

The goal of rural development is to improve the social, political, and economic conditions of rural residents. Because the government must carry out the developmental activities with their cooperation, public participation in rural development is essential. The local government is viewed as a vehicle for welfare and development programmes. The process of raising the status of in history oppressed women in culture on the social, economic, and supporting levels is known as women's empowerment. It involves establishing a general population in which women can live freely, separation, mistreatment, free from the worry, mistreatment and mistreatment in general that comes with being a woman in a historically male-dominated organization. In order to guarantee women's participation in political decision-making, advocates for women's rights frequently suggest empowering women through legislation. In addition to giving women a voice in the historically male-dominated sociopolitical system and starting an important conversation about issues that directly affect them, such a strategy provides women with a safe space to speak out against gender inequality, sexual exploitation, and other related issues. This is the fundamental basis for strengthening women's voices in the rural people through the panchayat raj institutions with particular reference to the Thanjavur district.

Keywords: Empowerment, Women, Panchayat, Underprivileged and Upliftment.

1.0. INTRODUCTION

The social and economic fabric of many developing Asian countries is being severely strained by the widening socioeconomic gap between rural and urban areas. The importance of rural development is frequently emphasised for these and other reasons, among others. The majority of emerging nations' officials recognise its importance and have put in place numerous programmes and strategies to achieve their objectives for rural development. While some of these countries have made exceptional progress, others have not been able to significantly reduce the issue of enduring rural underdevelopment.

India has been a welfare state since gaining its independence, with the welfare of its many citizens serving as the primary objective of all governmental endeavors. The elimination of poverty, ignorance, disease, and opportunity disparity, as well as the provision of a better and higher quality of life, were the fundamental tenets around which all development plans and blueprints were based. According to the Ministry of Rural Development, "Rural Development involves both economic prosperity of individuals as well as broader social transformation" (Govt. of India). To provide the rural population with more prospects for economic growth, there has to be a larger level of participation in rural development. Plans for programmes, decentralised planning, stricter enforcement of land increased loan availability all exist.

Agriculture, industry, communication, education, health, and associated sectors were first given priority for development, but this was later achieved. The Panchayat Raj Institutions, which are at the centre of decentralised planning and its implementations, have been involved in programme execution while keeping in mind the needs and aspirations of the local populace. In accordance with the 73rd Amendment Act to the Indian Constitution, the Ministries are working diligently with state governments to hasten the devolution of critical administrative and financial responsibilities to PRIs.

1.1. PANCHAYAT RAJ IN PREBRITISH PERIOD

A Grama Sangha, or rural community, is referred to by the title Panchayat, which is derived from the word Pancha panchasvanusthitah. An institution as old as Indian culture itself is panchayat raj. It had been around for a very long time and had a significant impact on local civil and judicial issues. A lot of ancient literature, including the Manusamhita, Rigveda, Upanishads, Jatakas, Dharmashastras, and others, advocate the panchayat system of governance. The Mahabharata's Manusmriti and Shantiparva make numerous references to Grama Sanghas or village councils.

2.2. PANCHAYAT UNION

Each block has its own Panchayat Union. Each Panchayat Union has a Chairperson and a Vice-Chairperson who are chosen indirectly by the Panchayat Union Council members. Members of the Panchayat Union Council are chosen directly by the people at a rate of one member for each and every 5000 persons. Members of Parliament and thus the Legislative Assembly elected from that area serve on the Panchayat Union Council as former best friend members. The Panchayat Union is responsible for the following duties and responsibilities:

1. Elementary school construction and maintenance.
2. Preventive and corrective actions in relation to any outbreak.
3. Veterinary assistance.
4. Organizing fairs and festivals.
5. Cottage industry should be promoted and encouraged.
6. Public road construction, repair, and maintenance.

3.0. REVIEW OF LITERATURE

The primary goal of this evaluation is to properly situate and frame the current work. In the pages that follow, the researcher has reviewed information related to the study under the topics of rural development, public engagement, and Panchayat Raj Institutions. Has explored the Panchayat Raj in his work "Panchayat Raj and Rural Development," with a focus on examining the function of these organisations in rural development, particularly with regard to Tamil Nadu. The study found that Panchayati Raj entities had been given specific authority and responsibilities. Resources weren't enough to handle the tasks; Panchayat Raj bodies could only be tools for rural development if they were given enough money.

Primarily a political history study the unpublished thesis "Thanjavur through the ages," written by T.K. Vasanthibai in 1977, covers a wide range of historical periods but pays little attention to socioeconomic issues. The 1992 book "Symbols of substance, court and state in the Nayak period Tamil Nadu" by N. Narayana Rao and Sanjay Subramanian illuminates the era's economic features.

4.0. SOURCES OF THE STUDY

For collecting secondary sources, the following libraries and research institutions are extensively used: Tamil Nadu State Archives library Chennai, Madras Institute of Development Studies, Connemara Public Library Chennai, University of Madras Library Chennai, Raja

Muthaiah Library Chennai, Tamil University Library Thanjavur, Rural Development Department Thanjavur, Saraswathi Mahal Library Thanjavur, Bharathidasan University Library Tiruchirappalli, Mother Teresa University Library Kodaikanal, Holy Cross College Tiruchirappalli, District Central Library Tiruchirappalli, Theosophical Society Library, St. Joseph College Library Tiruchirappalli, Periyar E.V.R. College Library Tiruchirappalli.

5.0. SCOPE OF THE STUDY

This is a case study of the performance and implementation of the Government Schemes of the eight village panchayats falling within Thiruvudaimarudur, Kumbakonam, Papanasam, Thanjavur, Thiruvaiyaru, Pattukottai, Peravurani. The study's focus is only on the operations and programmes carried out by a few chosen village panchayats in Tamil Nadu Thanjavur district. An insight into that will ultimately help to understand the effectiveness and efficiency of the village panchayats in performance and implementation of various schemes.

OBJECTIVES OF THE PRESENT STUDY

- To examine the knowledge and awareness of peoples about different tiers of Panchayat Raj Institution.
- To comprehend how women participate in rural development within the context of village social structure.
- To provide an overview and recommendations for enhancing the socioeconomic development of the population in the research area.

SAMATHUVAPURAM VILLAGES IN THANJAVUR DISTRICT

The first Samathuvapuram was established on August 17, 1998 at Melakottai village of Madurai District. Totally Five villages were in the Thanjavur district, namely Kurungulam East, Neivasal Thenpathi, Pudukudi Thenpathi, Sukkiranpatti and Muzhaivur. Each Samathuvapuram comprises of 100 homes. Each home is created in an area of 264.64 sq. ft inside an area of 5 cents at free of cost. Additional cooperative loan facilities are also offered to interested recipients to the amount of 10000/- to develop additional amenities in their dwellings.

SAMATHUVAPURAM HOUSES THANJAVUR DISTRICT

S. No.	Name of the District	Name of the Block	Name of the Village in which Samathuvapuram constructed	Total Houses construct ed.
1.	Thanjavur	Thanjavur	Kurungulam East	100
2.		Orathanadu	Neivasal Thenpathi	100
3.		Budalur	Pudukudi Thenpathi	100
4.		Pattukkottai	Sukkiranpatti	100
5.		Kumbakonam	Muzhaivurs	100
Total				500

6.0. CONCLUSION

The socio-economic circumstances of the rural population have undergone a considerable alteration as a result of the implementation of rural development initiatives under Panchayat Raj institutions. The populations of the specified area's social and political issues have been touched by the implementation of rural development initiatives. Programs have improved the study region's economic standing on the economic front of rural development. The majority of the population receives more money as a result of the success of rural development programmes. In the developed assets which has led to poverty in the areas under investigation.

The majority of the population is now employed in various agricultural and related activities such as animal husbandry, sheep/goat rearing, handicrafts, small business, and other activities as a result of the implementation of rural development programmes and efforts to strengthen village and cottage industries. As a result, the socioeconomic makeup of the chosen Gram Panchayats has significantly changed. Additional services including drinking water, sanitation, health care, school buildings, adult education, roads and bridges, street lighting, and so forth are provided by the Panchayat Raj institutions.

Thus, it has been shown that the Panchayat Raj institution may improve the socioeconomic problems of rural people. Programmes like as the Saathuvapuram housing projects and power schemes have developed numerous productive occupations for the underprivileged people in the study area, allowing them to rise beyond the poverty line. Additionally, the rise in the number of newly constructed buildings and the provision of electrical connections for residences suggests that rural infrastructure development is a cumulative process. Rural development programme adoption can result in asset losses for certain participants, albeit this is exceptional; on the other hand, the lives of the poor who are not covered by the programmes are rather typical.

7.0. FINDINGS

Only 7% of the population in the studied area had more than 28 habitations. As a result, the infrastructure deficiencies were filled to the greatest extent possible.

வாழ்நாள் உறுப்பினர்கள்

- 446 பேட்ரிஷியன் கலை, அறிவியல் கல்லூரி, சென்னை
- 447 ப. இளம்பரிதி
- 448 ச. ஜெயசீலா
- 449 இர. கீதா
- 450 சா. சாம் கிதியோன்

In the study region, there are no recipients in the OC category. Only 42 of the 420 beneficiaries have voiced displeasure with the educational facility, compared to 365 who have expressed happiness.

- The nuclear family structure accounts for 85 percent of the sample respondents in the study area.
- In the past, more than 45 percent of respondents said that they did not have pucca sanitation facilities.

8.0. SUGGESTIONS

- Local governments should look for other sources of revenue to reduce their reliance on the plan fund. Financial arrangements with leading banks, co-operatives, and other financial institutions, among others, must be worked out efficiently by them.
- Administrations undertake a variety of rural development programs from time to time. Poverty and unemployment are still challenges; we need to tear down the bottlenecks, reduce freebies, and promote development efforts; only then will India be able to flourish.

REFERENCES

- Ang, M.H. (2004). Empowering the poor through microcredit, Entrepreneurship and Innovation Management Vol.4, Iss.5, pp:485-494.
- Bhatnagar, S. (1976), Rural Local Government in India, Tri-muri Publications, New Delhi.
- Bhatt, K.S. (1973), Panchayati Raj Administration in Maharashtra, Popular Prakashan, Bombay.
- Lakshmi, T. and Rajeshkumar, S. "In Vitro Evaluation of Anticariogenic Activity of Acacia Catechu against Selected Microbes", International Research Journal of Multidisciplinary Science & Technology, Volume No.3, Issue No.3, pp.20-25, March 25.
- Saravanan, M. (2016). The impact of self help groups on the social economic development, International Journal of Research, Vol.4, Iss.7.
- Sarmah, Bhupen (2006). Rejuvenating Panchayati Raj, Omeo Kumar Das Institute of Social Change and Development, Guwahati and Akansha Publishing House, New Delhi.

- 451 க. மகேஸ்வரி
- 452 சே. தெய்வக்கன்னி
- 453 ச. சொர்ணரேகா
- 454 த. கண்ணகி
- 455 சீ. மகேசுவரி
- 456 ரெ. துரைச்செல்வி
- 457 எஸ். சாந்தி

கம்பராமாயணம்: பாலகாண்டத்தில் புலப்படும் தமிழர் பண்பாடு

இரா. சுப்பிரமணியன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (Ref.No. 5680/Ph.D.K8/Tamil/PT/April 2017/Confirm./Dt: 17.10.2019)

முனைவர் ப. பாலமுருகன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, அ.வீரையா வாண்டையார் நினைவு திரு புட்பம்
கல்லூரி (த) (இணைவு: பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்), பூண்டி 613 503

முன்னுரை

இலக்கியம் என்பது மனித குலத்தின் நல்வாழ்விற்கு உதவும் உயர்ந்த இலட்சியங்களை, அதாவது உயர்ந்த நோக்கங்களை-நினைவூட்டத் தகுந்த ஒரு நூல் ஆகும். எல்லாத் தமிழ் நூல்களிலும் பொதுவாக இந்த உயர்ந்த நோக்கம் தெய்வ நம்பிக்கையை வலியுறுத்துவதும் ஒழுக்கத்தைக் காப்பதும் அன்பைப் புகட்டுவதும் அறங்களைச் சொல்வதுமாகவே இருக்கும் (பக்.3-4). அறங்களைப் போதிக்கும் நூல்களைத்தான் தமிழ் மக்கள் இலக்கியம் எனப் புகழ்ந்து போற்றிவருகிறார்கள். எது உணர்ச்சி ஊட்டுமோ அதுவே இலக்கியம். அதனால் உணர்ச்சி ஊட்டப் பெறுவதே இலக்கியத்தால் மக்கள் அடையும் இன்பம் என்பர் சான்றோர். ஒரு நாட்டில் தோன்றிய மகா கவிகளைப் பொறுத்துத்தான் அந்நாட்டில் உயர் பண்புகள் வளரும். மக்களும் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களைப் படித்துப் பண்பு தவறாமல் நடப்பர் (கருத்திருமன், ப.14). தமிழுக்குக் கதியாவர் இருவர் 'க' என்பது கம்பனையும், 'தி' என்பது திருவள்ளுவரையும் குறிக்கும் என்பது அறிஞர் செல்வகேசவராய முதலியாரின் கூற்று. கம்பராமாயணத்தால் பண்டைத் தமிழர்களின் பக்தி நெறியோடு கூடிய ஒழுக்கநெறி எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்துள்ளதென்பதை எண்ணிப் பார்த்தல் நம் கடன் (ப.14) என ஆய்வாளர் கருத்திருமன் தன் கம்ப இராமாயணம் சுருக்கம் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எளியரிடத்து எளிதாகப் பேசுவதும் அயலாரை விருந்தோம்பலும் பிறர் போற்றும் ஒழுக்கமுடன் வாழ்தலும் இரப்போருக்கு ஈதலும், இயன்றவரை பிறருக்குதவதலும் கொள்கை, மானம், தொழில், உயிரை விடுவதும் பண்பாட்டுக் கூறுகளாகும். இவை வாழும் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்திக்கொள்ளச் சிறப்புற உதவுகின்றன. இலக்கியங்களைப் பொறுத்த அளவில் சங்க இலக்கியங்கள் என்பவை பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியலைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் காலக்கண்ணாடி ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் தேர்ந்த கம்பர், சங்ககால மக்களின் பழக்கவழக்கங்களையும் பண்பாட்டு முறைகளையும் தம் காப்பியத்தில் நுண்ணுணர்வுடன் அமைத்துள்ளார். அவ்வகையில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, கற்பு, திருமணம், விருந்தோம்பல் ஆகிய நான்கு பண்பாட்டுக் கூறுகளை மட்டும் கம்பர் எவ்வாறு புலப்படுத்துகிறார் என்பது பற்றி இவ்வாய்வுக்கட்டுரை விளக்குகிறது.

நாகரிகம் புறவயமானது என்றும் பண்பாடு அகம் சார்ந்தது என்றும் கூறுவர். மனிதன் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழ அவனுக்குப் பொதுவான கட்டுப்பாடுகள், ஒழுக்க விதிமுறைகள் தேவைப்பட்டன. உண்மை, கருணை, அமைதி, சமூகக்கடமை, நீதி போன்றவற்றின் கட்டமைப்புகளிலிருந்தே பண்பாடு தோன்றியது எனலாம். மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பண்பாட்டு முறைகளை கம்பர் தம் இராமகாதையில் கதை நகர்விற்கு ஏற்பப் படைத்துள்ளார்.

Note: This article is strictly following the guidelines given in the MLA Handbook for Writers of Research Papers, 7th Edn., 2009.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பலதார மணம் வழக்கத்தில் இருந்தது. ஆண்கள் எத்தனை பெண்ணை வேண்டுமானாலும் மணந்து கொள்ளலாம். ஆனால் பெண்கள் ஆண்களின் இத்தகைய போக்கினை விரும்பவில்லை. ஆகவே கணவன் மனைவிகளுக்குள் பிணக்குகளும் போராட்டங்களும் நடைபெற ஆரம்பித்தன. இவர்களுக்குச் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தப் புலவர்களும், பாணர்களும், நண்பர்களும் முயல்வர். இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் அகப்பொருள் நூல்களில் காணலாம். ஒத்த கருத்துடையவர்களாக ஒருமித்து வாழ்வதே காதல் எனப்படும் இன்பம் ஆகும். இது நாகரிகம் நன்றாக வேருன்றிய காலத்தில் தோன்றிய அறமாகும்.

இல்லறம் என்னும் நல்லறம் காத்து வாழவேண்டும் என்பதே கம்பனின் கருத்தாகும். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் தமிழ்ப் பண்பாட்டை வலியுறுத்தவும், நிலை நிறுத்தவும் எண்ணினார். கம்பர் தம் காவியத்தில் தன்னேரில்லாத் தலைவனாகத்திகழும் இராமன் மூலம் இப்பண்பாட்டினைப் படைத்துக் காட்டுகின்றார். இராமனின்

தந்தையாகிய தசரதன் மக்களால் பெரிதும் மதிக்கப்படும் மன்னனாக நீதிமானாகப் படைக்கப்படுகிறான். ஆயினும் அவன் கோசலை, கைகேயி, சுமித்திரை என்னும் மூன்று பட்டத்து அரசியரைக் கொண்டவன். இவர்களைத் தவிர அறுபதினாயிரம் மனைவியர் இருந்தனர் என்று கம்பர் காட்டுகின்றார். ஆயினும் கம்பர் காவியத்தின் தலைவனான இராமன் ஏகதார விரதம் கொண்டவன். பலதார மணத்தை இராமன் அறவே வெறுத்தான்.

கம்பர் தம் காவியத்தின் எதிர்நிலைத் தலைவனான இராவணனின் முதல் மனைவி மண்டோதரி. இரண்டாம் மனைவி தானியமாலினி. இவ்விருவர் அன்றிப் பல பெண்களை விரும்பும் தன்மையுடையவனாகக் கம்பர் இராவணனைப் படைக்கிறார். இராவணன் பல பெண்களை மணந்தவன் என்பதைச் சீதையின் அழகை இராவணனிடம் வர்ணித்துப் பேசும் சூர்ப்பணகை வாயிலாகக் காட்டுகின்றார்.

வள்ளலேயுனக்கு நல்லேன் மற்றுநின் மனையில் வாழும் கிள்ளைபோன் மொழியார்க் கெல்லாங் கேடுசூழ் கின்றே னன்றே (ஆரண்ய. மார்சன்.77)

உன்னை மகிழ்ச்சி அடையும்படி தூண்டுதலால் உனக்கு நான் நல்லவள் ஆவேன். ஆனால் உன் அரண்மனையில் வாழும் கிளிபோல் உரையாடும் உனது மனைவிமார்க்குத் தீங்கு செய்பவள் ஆனேன் என்று சூர்ப்பணகை உரைக்கின்றாள். இதனால் இராவணன் பலதார மணங்கொண்டவன் என்பது புலப்படும்.

கம்பர் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற தமிழர் போற்றும் பண்பாட்டு நெறியை இராமனின் வாயிலாக வலியுறுத்துகின்றார். இராமனது தலையான இலட்சியமாக இக்கொள்கையே உள்ளது. இதனைக் கம்பர் அசோக வனத்தில் சிறைப்பட்டிருந்த சீதையின் கூற்றாக உலகு அறியச் செய்கிறார். இலங்கையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சீதையை அனுமன் கண்டான். பின் சீதையிடம் விடைபெற்றுத் திரும்பும்போது சில செய்திகளைக் கூறுகின்றாள். அதன்வழி இராமனுடைய ஏகபத்தினி விரதத்தையும் அதன் பெருமையும் கம்பர் சுந்தர காண்டத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

**வந்தெனைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த விப்பிற விக் கிரு மாதரைச்
சிறந்த யாலுந் தொடேன்றென்ற செவ்வரம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய் (சுந்தர. சூளாமணி. 34)**

இராமன் மிதிலைக்கு வந்து என்னை மணந்து என் கரம் பற்றியபோது இந்தப் பிறவியில் இவ்வுலகத்தில் எடுத்த இப்பிறப்பில், இரு மாதரை (உன்னையன்றி) இரண்டாமவளான ஒருத்தியை, மனத்தினாலும் எண்ணேன் என்ற நல்ல வரத்தை எனக்குக் கொடுத்தருளிய செய்தியை திருச்செவிகளில் சொல்வாயாக என வை.மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் உரை எழுதுகின்றார் (பக்.505-506). இதன்மூலம் இராமனுடைய ஒருவ

னுக்கு ஒருத்தி என்ற கொள்கை உள்ளம் வெளிப்படுகிறது.

கற்பு

கற்பின் சிறப்பினைத் தொல்காப்பியம்,

**உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்பு சிறந்தன்று (தொல்களவு,
நா.23:1-2)** என்று கூறுகின்றது. பெண்கள் தம் உயிரினும் கற்பே சிறந்ததென்று போற்றினர். கம்பர் தம் காவியத் தலைவியான சீதையைக் கற்பின் கனலியாகக் கற்புக்கோர் அணியாகப் படைத்துள்ளார். கோசல நாட்டு மகளிரின் சிறப்பைப் பாலகாண்டத்தில்,

..... மாதரர்

அற்பின் நின்றன அறங்கள் அன்னவர்

கற்பின் நின்றன கால மாரியே (நாட்டு.59:2-4) என்று கூறுகின்றார். தெய்வ அருளினும் பெண்களின் கற்பொழுக்கம் உயர்ந்தது. கோசல நாட்டுப் பெண்களின் அன்பால் அறங்கள் நிலைபெற்றிருந்தன; அப்பெண்களது கற்பினால் பருவமழை பெய்தது என்று கூறாமல் பெண்களின் கற்பால் மழை பெய்தது என்பதை உணரவைக்கிறார். இது தொல்காப்பியரின் கற்புநெறிக்கொள்கையாகும்.

சீதையின் கற்புடைமையைக் கம்பர் ஒரு பாடலின் மூலம் அழகுற எடுத்துக்காட்டுகின்றார். சீதை இருக்கும் இடத்தை அறிந்துவர இராமனால் அனுப்பப்பட்ட அனுமன் இலங்கைக்குச் சென்றான். சீதையைக் கண்டான். சீதையின் கண்களாலேயே அவள் கற்புடன் இருப்பதை அனுமன் உணர்ந்துக் கொண்டான்.

**கடற்றுணை நெடியதன் கண்ணி ரீர்ப் பெருந்
தடத்திடை யிருந்ததோ ரன்னத் தன்மையாள் (காட்சி. 64:3-4)** என்று கம்பர் சுந்தரகாண்டத்தில் அனுமன் சீதையைக் கண்ட தோற்றத்தைக் காட்டுகிறார். இராவணன் எண்ணத்திற்கு இசைந்திருந்தால் சீதையின் கண்கள் நீரைப் பொழிந்திருக்காது; துயில் கொண்டிருக்கும். ஆனால், நீரை வெளிப்படுத்திய கண்கள் சீதையின் கற்புநெறியை எளிதில் புரிந்துகொள்ளச் செய்கிறது.

சீதையின் கற்புத் திறத்தைக் கும்பகர்ணன் போற்றுவதன் வாயிலாகப் புலப்படச் செய்கிறார் கம்பர்.

**திட்டியின் விடம் அன்ன கற்பின் செல்வியை
விட்டிலையோ? இது விதியின் வண்ணமே! (யுத்த.1,
கும்பகர்ண வதை.80:3-4)**

கண்ணில் நஞ்சுடைய திட்டி விடம் என்ற பாம்பு போன்ற கற்புக்கரசி என அ. ச. ஞானசம்பந்தன் உரை கூறுகிறார். திருஷ்டி என்பதற்குப் பார்வை என்பது பொருள் பார்வையிலேயே விடம் நிறைந்த பாம்பு என்பதனை அப்பெயர் சுட்டுகிறது. தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியமான 'அபிதான சிந்தாமணி' திட்டிவிடம் எனும் சொல்லுக்குக் **கண்களில் விடமுடையதோர் பாம்பு, இது நஞ்சுவிழியரெனவும் வழங்கப்படும் (ப.991)** என்று பொருள் கூறுகின்றது.

இராமகாதையில் கற்புநெறியில் சீதையை அடுத்து எண்ணப்பெறுவோர் தாரையும் மண்டோதரியும் ஆவர். தாரை வாலியனுடைய மனைவி. வாலி இறந்தபின்பு தாரையைச் சக்கிரீவனுடைய அடைக்கலப் பொருளாக வால்மீகி காட்டுகிறார். குரங்கினத்தின் அடிப்படைக் குணங்களைக் கொண்டு பார்த்தால் அவர்கள் கற்பு நெறியோடு வாழவேண்டிய அவசியம் இல்லை. இயற்கையின் நியதிப்படியே மிருகங்கள் வாழ்கின்றன. ஆயினும் கம்பர் காட்டும் தாரை கைம்மைக் கோலம் புனைகிறாள். இதனைக் கோ.வெ.நடராசன், *வால்மீகி வானரச் சமூகத்தில் ஆரியச் சடங்குகளைக் காண்கின்றார். கம்பர் தாரையின் கைம்மைக் கோலத்தில் தமிழ் வழக்கத்தைக் காண்கிறார் (ப.191)* என்றும், மு.சாயபு மரைக்காயர், தாரையை ஒரு தெய்வீகப் பெண்ணாகக் கற்பில் சிறந்தவளாகத் தென்னகத்துத் தமிழ்ச்சியாகக் காட்டுகின்ற பெருமை கம்பருக்கே உண்டு (ப.70) என்றும், தாரையை ஒரு அடைக்கலப் பொருளாகாமல் குரங்குக் குலத்தில்கூடக் கற்பின் மேன்மையை விளக்கிக்காட்டி, கற்பு என்னும் பண்பாட்டுப்புரட்சியைக் கம்பர் செய்துள்ளார் (ப.71) என்றும் கம்பர் கூறும் கற்பின் பொருள் சிறப்பினைக் கூறுகின்றனர்.

சீதையையும், தாரையையும் கற்பில் சிறந்தவர்களாகக் காட்டிய கம்பர் மண்டோதரியின் கற்பு மேன்மையையும் அழகுறப் படைக்கின்றார். சங்ககாலத்தில் கணவன் இறந்ததும் உயிர் நீப்பதே தலையாய கற்பு எனப்பட்டது. தொல்காப்பியர் இதனை மூதானந்தம், மாலை நிலை என்று சுட்டுவார்.

பொன் செய்கொல்லன் தன்சொல் கேட்ட யானோ அரசன் யானே கள்வன் மன்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல் என்முதல் பிழைத்தது கெடுக என் ஆயுள் (சிலம்பு, வழக்குரைகாதை, அடி.73-77) என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இறக்க, கணவனை இழந்தோர்க்குப் புகலிடமாகக் காட்டுவது யாதும் இல்லை என்று எண்ணிய அம்மடமொழியாள், அக்கணமே தன் உயிரினைத் துறந்தாள். இஃது தலைக்கற்புடையவள் கோப் பெருந்தேவி எனச் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகிறது. இயற்கையில் உயிர் போகாவிடில் உடன்கட்டை ஏறுவர். ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் இறந்தவுடன் அவன் உடல் எரிக்கப்பட்டபோது, அவன் மனைவி பெருங் கோப்பெண்டு,

பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம் நுமக்கு அரிதாகுக தில்ல எமக்கு எம் பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்புஅற வள்இதழ் அவிழ்த்த தாமரை நள்இரும் பொய்கையும் தீயும் ஓற்றே (புறம்., பா.246) என்று கூறி ஈமத்தில் மூழ்கி உயிர் நீத்தாள். இவள் இடைக் கற்புடையவள்.

மணிமேகலை, ஊரலர் உரைத்த காதையில் கைம்மை நோன்பு நோற்று உயிர் வாழ்தலை,

காதலர் இறப்பின் களை எரி பொத்தி ஊது உலைக் குருகின் உயிர்த்தகத்தடங்காது

இன்னுயிர் ஈவர் ஈயாராயின் நன்னீர் பொய்கையின் நளிஎரி புகுவார் நளிஎரி புகாராயின் அன்பரோடு உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர் பத்தினிப் பெண்டிர் (அடி.42-48) என்பது கடையாய கற்பெனக் கூறப்படுகிறது. இங்குக் கம்பர் காட்டும் மண்டோதரி போர்க்களத்தில் இராவணன் இறந்து கிடக்க அவன் மார்பில் வீழ்ந்து புலம்பி உயிர் நீத்தாள். இதனைக் கம்பர் யுத்தகாண்டத்தில், **என்றழைத்தன ளோங்கி யெழுந்தவன் பொன்றழைத்த பொருவரு மார்பினைத் தன்றழைக்கை ளாற்ற முவித்தனி நின்றழைத்துயிர்த் தாளுயிர் நீங்கினாள் (இராவணன் வதை.243)** என்ற பாடல்களில் காட்டுகின்றார்.

ஆகவே கணவர் மாண்டதும் உயிர்விடும் தலைக் கற்பின் சிறப்பினைக் கம்பர் இங்குப் படைத்துக் காட்டுகின்றார். இக்கருத்தினை இரா.வ.கமலக்கண்ணன் தன் உலகப் பெருங் கவிஞர் கம்பர் நூலில் காட்டிய தனை ஆய்வாளர் கோ.வெ.நடராசன், *இராவணன் இறந்ததும் மண்டோதரியும் இராவணன் மீது வீழ்ந்து உயிர்துறந்தாள். மங்கையர் குலம் வாழ்த்திய இம் மரபு பண்டைக் கோப்பெருந்தேவி காட்டும் கற்பு நெறியே (ப.191)* எனும் கூற்றினை எடுத்துக்காட்டி மேற்கண்ட கருத்தினை உறுதி செய்கிறார்.

ஆடவர் கற்பு

இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் பெண்களின் கற்பொழுக்கத்தைப் பற்றி மட்டுமே பேசுகின்றன. ஆனால் பெண்ணுக்குக் கற்புப்போல ஆணுக்கும் கற்பு தேவை என்பதை வலியுறுத்தியவர் கம்பர். தம் காப்பியத் தலைவனை இருமாதரைச் சிந்தையாலும் தொடாதவளாக உயர்ந்த பண்பின் அடையாளமாகக் காட்டுகின்றார். கற்பு என்பது ஆண்களுக்கும் வேண்டும் என்னும் பண்பாட்டுப் புரட்சியைக் கம்பர் அகலிகை கதை மூலமாகக் காட்டுவர். வால்மீகி இராமாயணத்தில் கௌதமமுனிவர் அகலிகைக்குச் சாபம் கொடுக்கிற பொழுது தசரத ராமன் வருவான் இந்தக் குடிலில் அவனது கால்பட்டு நீ எழுவாய் என்று கல்லாகப் போகும் அகலிகைக்குச் சொல்லுகின்றான். ஆனால், கம்பர் இதனில் சிறு மாறுதலைக் காட்டுகிறார். *ஓலிக்கும் குளிர்ந்த பூமாலையை அணிந்த தசரத ராமன் என்பவனது திருவடித் தூள் (தூசி) உன்மேல் படியும் போது நீ எழுவாய் என்று கூறுவதாக அமைக்கின்றார். இக்காட்சியைப் பாலகாண்டத்தில்,*

பிழைத்தது பொறுத்தல் என்றும் பெரியவர் கடனே; அன்பால், அழல் தருங் கடவுள் அன்னாய்! முடிவு இதற்கு அருளுக! என்ன, தழைத்து வண்டு இயிரும் தன் தார்த் தசரதராமன் என்பான் கழல்-துகள் கதுவ, இந்தக் கல் உருத் தவிர்ந்தி என்றான் (அகலிகை.23) காட்டுகின்றார்.

திருமணம் ஆகாத இராமன் அடுத்த நிலையில் வில்லை ஓடித்துச் சீதையை மணக்கப்போகின்றான். ஏகபத்தினி வீரதன் என்று பெயர் பெறப்போகிற இராமனின் உடம்பின் ஒரு பகுதியான கால், உணர்ச்சிவயப்பட்டுத் தன் நிலை இழந்து ஒழுக்கத்தில் தவறிய ஒருத்தியின்மீது பட்டது என்பதைக் கம்பர் விரும்பவில்லை. *கழல்துகள் கதுவ* என்கின்றார். அதாவது இராமனின் திருவடியில் இருந்து எழுகின்ற தூசிபட்டு எழுவாய் என்பது கருத்து. இக்காட்சிவழி இராமனது கற்புநிலையை எடுத்துக்காட்டி, ஆடவருக்கும் பெண்டிருக்கும் கற்பு என்பது பொது நிலை என்ற உயர்ந்த பண்பினை மு. சாயபுமரைக்காயர் கூறுகின்றார். இதனைத் *தாரை பெண் கற்புக்கும் அகலிகை ஓர் ஆணினுடைய கற்பு வெளிப்படுவதற்கும் சான்றாக உள்ளவர்கள் (ப.70)* என்று கூறுவது இவன் எண் ணத்தக்கது.

காப்பியத் தலைவன் மட்டுமன்றி அந்நாட்டு மக்களும் இவ்வொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதைப் பாலகாண்டத்தில்,

*ஆசலம் புரி ஐம் பொறி வானியும்,
காச அலம்பு முலையவர் கண் எனும்
பூசல் அம்பும், நெறியின் புறம் செலாக்
கோசலம் புனை ஆற்று அணி கூறுவாம் (ஆற்றுப்.1)*
என்று கோசல நாட்டு மக்களைப் பற்றிக் கம்பர் சிறப்பாகப் பேசுகின்றார். ஆடவர்க்கு ஐம்பொறி அடக்கமும் மகளிர்க்குக் கட்பொறி அடக்கமும் வற்புறுத்தப்படுகின்றன. *மக்களின் நல்லொழுக்கத்துக்கும் தீயொழுக்கத்துக்கும் அவர் வாழும் நிலத்தின் தன்மை காரணமாகும் என்பர்; கோசலத்தின் நீர்/நில வளமே அந் நாட்டு மக்களின் ஒழுக்க மேம்பாட்டுக்குக் காரணம் (ப.13)* என்று இச்செய்யுளுக்கு அ.ச.ஞானசம்பந்தன் தம் உரையில், நாட்டு மக்களின் கற்பொழுக்கம் பற்றிக் குறிப்புரை தந்துள்ளார்.

திருமணம்

ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து குடும்ப வாழ்வில் ஈடுபடுவதற்குரிய நிலையினைச் சமூகத்திற்கு அறிவிப்பதே திருமணமாகும். இத்திருமணத்தைக் கரணம், வரைவு கடாதல், கற்புமணம், வதுவைச் சடங்கு, மன்றல், உடன்போக்கு மணம் என்ற சொற்களால் அழைப்பர். தொல்காப்பியம் இதனை,

*கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொள்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே
(தொல். கற்பு. நூ.140, இளம். உரை.)* என்கின்றது.

அன்புடைய தலைவியைப் பெற்றோர் கொடுக்கப் பலர் அறிய மணந்து வாழும் மணவாழ்க்கையைக் கற்பு எனச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர். மணத்தினைக் களவு மணம், கற்பு மணம் என்று வகைப்படுத்திக் காட்டுகிறார். இதில் கற்பு என்று சொல்லப் படுவது சடங்குகளோடு கூடிய திருமணமுறை என்றும், கொடுத்தற்குரிய மரபினர் கொடுக்க, கொள்ளுதற்குரிய

மரபினர் கொள்வது என்றும் திருமண முறையைத் தொல்காப்பியர் எடுத்துரைக்கிறார். இம்முறைகளைப் பின்பற்றியே கம்பர் தம் காவியத்தை அமைக்கிறார்.

சங்க காலத்திலேயே ஆரியரது மணமுறை தமிழகத்திலும் பரவிவிட்டது என்பதைத் தொல்காப்பியத்தின் மூலம் அறிந்துகொள்கிறோம் எனவும், கண்ணகியின் மணமும் ஆரிய முறையிலேயே நிகழ்ந்தது எனவும் மா.சசிலா தெரிவிக்கின்றார். அவ்வகையில் கோசல நாட்டையும், அயோத்தியாநகரையும் வால்மீகி ஆரியப் பண்பாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாகவும், கம்பர் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் சித்திரித்துள்ளனர் (கவிதா, ப.42) என்கிறார் ஆய்வாளர்.

கம்பர் தம் காவியத் தலைமக்களின் வாழ்வைத் தமிழ் இலக்கண மரபிற்கு ஏற்ப தம் மரபுநிலை மாறாமல் அமைத்துள்ளார். களவு மணம் என்பது தலைவன், தலைவி இருவரும் தாமே எதிர்ப்பட்டு காதல் கொண்டு மணம் புரிதலாகும். கற்பு மணம் என்பது கொடுப்போர் கொடுத்து மணம் புரிதலாகும். கம்பர் இராமன், சீதையின் திருமணத்தினைக் களவுவழி வந்த கற்பாகக் காட்டுகின்றார். இராமனது பார்வை சீதைமேல் செல்ல, அவள் கண் இராமன்மேல் பாய, அப்போது இருவரது மனவுணர்ச்சியும் ஒன்றுபட்டு ஒரு தன்மைத் தான காதல் கொண்டது. இதனைப் பாலகாண்டத்தில் கம்பர்,

*எண்ண அரு நலத்தினாள் இணையைள் நின்றுழி,
கண்ணொடு கண் இணை கவ்வி, ஒன்றை ஒன்று
உண்ணவும், நிலைபெறாது உணர்வும் ஒன்றிட,
அண்ணலும் நோக்கினான்; அவளும் நோக்கினாள்
(மிதிலைக்.35)* என்ற பாடலில் அமைக்கின்றார். அறிய அழகுடைய சீதை கன்னிமாடத்தில் நின்றபொழுது ஒருவர் கண்களோடு மற்றொருவர் கண்கள் கவர்ந்து பற்றிக் கொண்டு, ஒன்றை ஒன்று கவர்ந்து சுவைக்க, இருவரது அறிவும் தம் தம் இடங்களில் நிலைபெற்று இருக்காமல், ஒன்றையொன்று கூடி ஒன்றுபட்டன. இப்பாடல் கண்களால் காதல் மொழி பேசும் கன்னித் தமிழ்ப் பாடலாக அமைகின்றது. இதனை, அறிஞர் சுந்தர சண்முகனார், *இராமனும் சீதையும் ஒரு புது வகைக் கயிறு இழுப்புப் போட்டி நடத்தினர். இருவரும் நோக்கு என்னும் கயிற்றால் உள்ளம் என்னும் கைகொண்டு ஒருவரை ஒருவர் இழுத்தனர். ஆனால் இயற்கைக்கு மாறாக இருவருமே ஒருவரிடத்தை மற்றவர் அடைந்தனர். சீதையின் இதயத்தை இராமனும் இராமனின் இதயத்தைச் சீதையும் மாறி அடைந்தனர் (ப.49)* என்று விளக்கிக் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொண்ட பின் சுயம்வர நிகழ்வில் பங்கேற்றுச் சிவதனுசை ஓடித்துச் சீதையை மணங்கொள்ளும் நிகழ்வு இடம் பெறுகின்றது. கம்பர் இத்திருமண நிகழ்வினையும் தமிழர் மணமுறைப்படி அமைப்பதைக் காணலாம்.

இராமன் சிவதனுசை வளைத்தப்பின் இராமன் சீதை

ஆகியோரது களவு வழிப்பட்ட காதலானது கற்பு நிலையை எட்ட முறையாக மணமுறை பேசப்படுகிறது. மிதிலை அரசன் சனகன் திருமணம் குறித்துத் தசரத மன்னனுக்குத் தூது அனுப்ப தசரதன் தன் சேனையோடு மிதிலை வந்து இராமனுக்கு முறையாகத் திருமணம் செய்து வைக்கப்படுகிறது.

சங்ககாலப் பாடல்களில் திருமண நிகழ்வுகள் குறித்துப் பேசப்படுகின்றன. அதில் திருமணத்திற்கு நல்ல நாள் பார்த்தல் என்னும் முறை வழக்கில் இருந்ததை அகநானூறு காட்டுகின்றது.

**கனை இருள் அகன்ற கவின்பெறு காலை
கோள் கால் நீங்கிய கொடு வெண் திங்கள்
கேடு இல் விழுப் புகழ் நாள் தலை வந்தென (பா.
86:5-7)**

தீய கோள்கள் நீங்கப்பெற்ற சிறந்த புகழையுடைய உரோகிணி வந்து கூடும் நன்னாளாக மணநாள் குறிக்கப்பட்டது. இத்தகைய மரபு பாலகாண்டத்தில் காணப்படுகின்றது.

**பங்குனி யுத்தர மான பகற்போது
அங்க இருக்கினி வாயிர நாமச்
சிங்க மணத்தொழில் செய்த திறத்தால்,
மங்கல அங்கி வசிட்டன் வகுத்தான். (கடிமணப்.99)**

பங்குனி மாத உத்திர நட்சத்திரம் கூடியுள்ள அன்றைய தினத்திலே இராமபிரான் திருமணச்சடங்கு நடந்து முடிந்தபின், மணவேள்வியைத் தொடங்கிய வசிட்ட பகவானே அதனை மங்களமாக முடித்து வைத்ததாகக் கம்பர் காட்டுகின்றார். **மங்கல அங்கி வளர்த்தல்** என்பது வேள்வியில் மங்களகரமாக ஓமத்தீப் பொங்கி எழுமாறு பூரணாகுதி வழங்குதலாகும் (ஞானசம்பந்தன், ப.797).

மண மண்டபம் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மணத்தை அறிவிக்கும் பொருட்டு மணமுழவுடன் பெரிய முரசம் முழங்க திருமணம் நடைபெற்றதை அகநானூறு காட்சிப்படுத்துகின்றது.

**மைப்புஅறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்,
புள்ளுப் புணர்ந்து இனிய ஆகத் தெள்ளி
அம்கண் இருவிகம்பு விளங்கத், திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்துக்,
கடிநகர் புணைந்து, கடவுட் பேணிப்,
படுமண முழுவொடு பருஉப்பணை இமிழ்,
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணும் இமையார் நோக்கு முறைய, (பா.136:1-9)**

இப்பாடல் பழந்தமிழ் மக்கள் நடத்திய திருமணம் குறித்து, குற்றந்தீர் நெய்யிடத்துக் கனிந்த இறைச்சியோடு கலந்த வெண்சோற்றைக், குறையாத வண்மையோடு, உயர்ந்தோரைப் பேணி, அழகிய இடமகன்ற பெரிய வானின்கண் விளங்கும், அந்தந்த தெளிந்த ஒளியை யுடைய திங்களை உரோகிணி கூடியதனால் எல்லாத் தோஷமும் நீங்கிய சுபநாட் சேர்க்கை யிலே, திருமண

வீட்டை அலங்கரித்துக் கடவுளைப் பேணி, மணத்தைத் தோற்றுவிக்கும் மணமுழுவோடு பெரிய முரசமும் ஒலித்தது (ப.357) என்று புலியூர்க் கேசிகன் தமது தெளிவுரையில் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகு வழக்கங்களைக் கம்பர் கடிமணப் படலத்தில் பின்பற்றுகின்றார்.

**பூ நகு மணிவாசம் புனைநக ரணிவீ ரென்று
ஆனையின் மிசை யானை யணிமுர சறைவித்தான்
(பா.19:3-4)** என்ற தொடர்களில், இராமன், சீதை திருமணம் நாளை நடைபெறவிருப்பதால், இயல்பாகவே அழகுடைய மிதிலை மாநகரைப் பூக்களாலும் இரத்தினங்களாலும் மேலும் புதிதாக அலங்கரிப்பீர் என்பது முந்தைய நாள் இரவு, யானையின் மீதேறி முரசறைந்து தெரிவித்த செய்தி அறியமுடிகிறது. திருமண மண்டபம் அலங்கரிக்கப்பட்ட காட்சியைக் கம்பர் பால காண்டத்தில், **மண்டபம் வையமும் வானும் வாய்மடுத்து
உண்டவன் மணியணி யுதர மொத்ததே (கடிமணப்.46:3-4)** என்ற தொடர்களில் அமைக்கின்றார். மண்டபமானது மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் உட்பட அண்ட முழுவதையும் தம் திருவாயிலேயிட்டு உட்கொண்டருளிய திருமாலினது நீலமணியின் நிறமுள்ள அழகிய திருவயிற்றை ஒத்துக் காணப்பட்டது என்று அழகுற அமைக்கின்றார்.

சங்ககாலத் தமிழர் திருமணத்தில் தாலி அணிவித்தல் என்னும் சடங்கு இடம்பெறவில்லை. தலைவியின் பெற்றோர் தலைவி கையைப் பிடித்துத் தலைவனின் கையில் தரப் பலர் அறியத் தலைவியின் கையைத் தலைவன் பற்றுதலே சங்ககாலத்தில் நாடறி நன்மணம் எனப் போற்றப்பட்டது. இதனை,

**நேர்இறை முன்கை பற்றி நுமர்தர
நாடுஅறி நன்மணம் சில்நாள் (அடி.231-233)** என்ற குறிஞ்சிப்பாட்டுத் தொடர் புலப்படுத்துகின்றது. தமிழ் கூறும் நல்மணத்தைக் கம்பர் தம் இராமகாதையில் புகுத்துகின்றார். கடிமணப் படலத்தில், இராமனும் சீதையும் மணமன்றலில் வீற்றிருக்க, சனகன் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கும் காட்சியைக் கம்பர், **கோமகன் முன்சன கன்குளிர் நன்னீர்
பூமக ஞப்பாரு ஞம்மென நீயென்
மாமக டன்னொடு மன்னுதி யென்னாத்
தாமரை யன்ன தடக்கையி னீந்தான் (பா.86:1-4)** என்ற பாடலில், நீ பரம்பொருளாகிய திருமாலும், தாமரையில் வாழும் திருமகளும்தோல என் பெருமைக்குரிய திருமகளான சீதையுடனே நிலைபெற்று வாழ்க என்று கூறி, குளிர்ந்த தூய நீரைத் தாமரை மலர் போன்ற இராமனது வலத்திருக்கையில் சனகன் கொடுத்தான் (ப.790) என்பதை அ.ச.ஞானசம்பந்தன் உரைவழி அறியலாம். கடிமணப் படலத்தில், இராமன் சீதையின் கரம் பற்றும் காட்சியினைக் கம்பர், **வெய்ய கன்றலை வீரனு மந்தான்
மையறு மந்திர முற்றும் வழங்கா
நெய்யமை யாவுதி யாவையு நேர்ந்தான்**

தைய ருளிரக்கை தடக்கை பிடித்தான் (பா.89:1-4) என்ற பாடலில் அழகுற அமைக்கின்றார்.

சுத்த வீரனான இராமன் குற்றமற்ற மந்திரம் முழு வதையும் கூறி, நெய்யோடு கூடிய அவியுணவுள் யாவற்றையும் பெய்து, அழகிய சானகியினது தளிர் போல் மெல்லிய கையைத் தனது பெரிய திருக்கை யால் பிடித்தான் (ஞானசம்பந்தன், பக்.791-792). இது சங்க இலக்கியம் கூறும் தமிழ் மரபுப்படி நடைபெற்றது.

அறிவிலும் திருவிலும் குலத்திலும் குணத்திலும் ஒத்த தன்மை வாய்ந்த தலைமகனும் தலைமகளும், ஒரு வரை ஒருவர் தனிமையாகக்கண்டு காதல் உறுவதும், அக்காதலைப்பிறர் அறியாவாறு மனத்திலடக்கிட உடல் மெலிவதும் பின் அதனை அறிந்த பெற்றோர் காதலர் இருவருக்கும் திருமணம் முடிப்பதும் தமிழ் நாட்டுப் பழைய மணமுறை என்பது செந்தமிழ் நூல்களில் சிறந்து விளங்கும். இத் தகைய காதல் முறையில் கதைத் தலைவனாகிய இராமனுக்கும் தலைமக ளாகிய சீதைக்கும் மணம் நிகழ்த்தி மகிழ்மாறு கம்பர் முதலானவர்களால் மிதிமைக் காட்சியை வருவித்து அழகுற அமைத்துப் போந்தார் என்று ரா.பி. சேதுப் பிள்ளை கூறுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

விருந்தோம்பல்

விருந்து என்பதற்குப் புதுமை என்பது பொருள். உறவினர்கள் அன்றிப் புதிதாக இல்லத்திற்கு வருவோரை விருந்தினர் என்பர். விருந்தோம்பல் பண்பானது தமிழர்களின் தலையாயது.. அதிலும் ஆண் களைவிட, பெண்களின் கடமைகளுள் ஒன்றாக விருந்தோம்பலைத் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. தொல்காப்பியர் இதனை,

விருந்துபுறத் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும் பிறவு மன்ன கிழவோள் மாண்புகள் (இளம்., தொல். கற்பு., நூ.11:3-4) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தன்னை நாடிவரும் விருந்தினரைப் போற்றுகிறவனது இவ்வாழ்க்கையில் அதனால் பொருள் தொலையாது, மேன்மேல் கிளைக்கும் என்பதைத் தெய்வப்பலவர்,

வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான் வாழ்க்கை பருவந்து பாழ்படுத வின்று (குறள்.83) என்ற குறளில் வலியுறுத்துகின்றார். இத்தகு சிறப்புமிகு விருந்தோம்பும் பண்பினைப் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் இவ் வறத்தில் ஓர் அங்கமெனப் போற்றினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் மறவனது மனைவி தம் மிடம் உள்ள வரகும், தினையும் இரவலர்க்கு வழங்கி விட்டதால், விதைப்பதற்காக வைத்திருந்த தினையைக் குத்தி உணவு சமைத்து வழங்கினாள் என்று 'புறநானூற்று'ப் பாடல் ஒன்று எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தங்கினிர் சென்மோ, புலவீர்! நன்றும் சென்றதற் கொண்டு மனையோள் விரும்பி வரகும் தினையும் உள்ளவை எல்லாம் இரவல் மாக்கள் உணக்கொளத் தீர்ந்தெனக் குறித்துமாறு எதிர்ப்பை பெறாஅ மையின் குரல்உணங்கு விதைத்தினை உரல்வாய்ப் பெய்து

அரிமா நோக்கு 17 : 3 அக்டோபர் 2023

சிறிது புறப்பட்டன்றோ விலனே (பா.333:7-13)

புலவர்களே! சென்றதனால் நமக்கு நன்மையே. உள்ள வரகும் தினையும் இரவன்மாக்கள் உண்டு உண்டு தீர்ந்தன. புது விளைவும் வரவில்லை; ஆயினும் கதிர் கொய்து உலர்த்தி வைத்த வித்தினையேனும் உரலிற் பெய்து குத்தி நமக்கு உணவு தருவாளேயன்றி, எம் தலைவனின் இவ்வாள் இல்லையென்று கூறி நம்மைப் பசியோடும் செல்ல விடாள் (பக்.321-322) என்று உரையாசிரியர் புலியூர்க் கேசிகன் பண்டையத் தமிழர் விருந்தோம்பும் இயல்பு குறித்து விளக்குகிறார்.

இரவில் விருந்தினர் வரினும் அவரை உபசரிக்கும் வாய்ப்பு நேர்ந்தமைக்கு உவப்பதையும் தலைவியின் இல்லற மாண்பினை நற்றிணைப் பாடல் காட்டுகிறது.

அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே (பா.142:9-11)

என்ற தொடர்களில், இல்லிலிருந்து நல்லறம் பேணும் கற்புச் செவ்வியையும், மென்மைச் சாயலையும் கொண்டு, அவள் தங்கியிருக்கும் இனிமையான ஊர் என்றும், பொய்ப்படாத புது வருவாயினை உடைய வளமான ஊர் (புலியூர்க் கேசிகன், ப.263) என்பது கருத்து. விழாக் கொண்டாடும் காலத்திற் போலவே நாள்நாறும் மிடா (பெரிய மண் பாளை) நிறைய ஆக்கிய சோற்றை வரும் விருந்தினர் எல்லோருக்கும் கூறுபடுத்தி வழங்கும் தலைவியின் விருந்தோம்பலைக் குறிஞ்சிப் பாட்டு,

சாறு அயர்ந்தன்ன மிடாஅச் சொன்றி

வருநர்க்கு வரையா வளநகர் பொற்ப (அடி.201-202)

என்ற தொடர்களால் புலப்படுத்துகிறது.

இஃது, சங்கப் பாடல்களின்வழி விருந்தோம்பல் என்பது இல்லறத்தின் ஒரு சிறந்த கூறு என்பதை அறியச் செய்கிறது.

கம்பர், தமிழர் மரபான இவ்விருந்தோம்பல் பண்பினைக் கோசல நாட்டு மக்கள் வாயிலாகவும், காப்பியத் தலைவியான சீதையின் வாயிலாகவும் பாலகாண்டத்தில் காட்சிப்படுத்துகின்றார்.

பெருந்த டங்கண் பிறைநுத லார்க்கெலாம்

பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தவால்

வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்

விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே (நாட்டுப்.36)

கோசல நாட்டு மகளிர் கல்வியும் பொருளும் மிகுதியாக உடையவர்கள். ஆகவே வறுமையுற்று வாழ்வந்தவர்க்கு வேண்டியன நல்கினர். வந்த விருந்தினரை அன்போடு விருந்தளித்து உபசரித்தனர். இவை அவர்களின் அன்றாட வாழ்க்கையாயிற்று.

முந்துமுக் கணியி னானா முதிரையின் முழுத்த நெய்யின் செந்தயிர்க் கண்டங் கண்ட மிடையிடை செறிந்த சோற்றின்

தந்தமி விருந்து தாமும் விருந்தொடுந் தமரி னோடும் அந்தண ரமுத உண்டிஅ யிலுறு மமலைத் தெங்கும் (பால.நாட்டுப்.33)

கோசல நாட்டின் எவ்விடமும் அந்தணரை உணவுண்ணச் செய்து பிறகு தம்முடைய வீட்டிலே விருந்தினரோடும் உறவினரோடும் தாமும் இருந்து உண்ணுவர். அதில் முக்கனிகளும், பல்வகைப் பருப்புகளும், நெய்யும், தயிரும், கண்ட சர்க்கரையும் இடையே நெருங்கி சோற்றினாலும் உண்ணுகின்ற ஆரவாரம் உடையது கோசலநாடு என்று அந்நாட்டின் விருந்தோம்பல் சிறப்பினைக் காட்டி நாட்டுப் பெருமை பேசப்படுகிறது (ஞானசம்பந்தன், பக்.42-43).

அசோக வனத்தில் சீதை தனித்திருக்கும் நிலையில் தன்னைப் பிரிந்திருக்கும் இராமன் விருந்தினர்களை எவ்வாறு உபசரிப்பானோ என எண்ணி வருந்துகின்றாள் சீதை,

**அருந்து மெல்லட காரிட வருந்துமென் றமுங்கும்
விருந்து கண்டபோ தென்னுறு மோவென்று
விம்மும்**

**மருந்துமுண்டு கொல் யான்கொண்ட நோய்க்கென்று
மயங்கும்**

**இருந்த மாநிலஞ் செல்லரித் திடவுமாண் டெழாதாள்.
(சந்தர. காட்சி.15)**

தானிருந்த பெரிய இடம் முழுதும் கறையான் பிடித்து அரிக்கவும் அவ்விடத்தைவிட்டு எழாதவளான சீதை காட்டில் உண்ணப்படுகிற மென்மையான இலையுணை வை யார் எடுத்துப் பரிமாற இராமபிரான் அமுதுண்டார்? என்று வருந்துவதும், விருந்தினர் வரக்கண்ட பொழுது உபசரிப்பார் இல்லையே என்று எவ்வாறு துன்பப்படுவாரோ? என்று எண்ணியும் வருந்துகின்றாள் (கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார், ப.299). இப்பாடலில் சீதையின் விருந்தோம்பல் பண்பினை அழகுற எடுத்தியம்புகிறார் கவிச்சக்கரவர்த்தி. இதனைக்,

கம்பர் தம் காவியத்தில் காவியப் போக்கிற்கு ஏற்ப விருந்தோம்பல் முறைமையினையும், உபசரிக்கும் பாங்கினையும் விருந்துணவின் திறத்தினையும் காட்டிச் செல்கிறார். சிறப்பாகத் தம்மை நாடிவரும் விருந்தினர்களின் தரத்திற்கேற்ப அடிபணிந்து வணங்கி ஆசிபெறுதலையும் தழுவி உபசரித்தலையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (நடராசன், ப.194) என்று கூறுவது பொருத்தமுடையது.

முடிவுரை

உயிரினும் கற்பே சிறந்தது என்னும் உயரிய பண்பாட்டினைக் கம்பர், சீதை, தாரை, மண்டோதரி ஆகியோர் வாயிலாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இலக்கியங்கள் பெண்களின் கற்பொழுக்கம் பற்றிப் பேசிய காலச்சூழலில் இன்றைய காலக்கட்டத்திற்கு ஆண்களுக்கும் கற்பு தேவை என்பது புலப்படுகிறது.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்னும் சிறந்த பண்பாட்டினை இராமனின் வழி படைத்துக் காட்டியுள்ளார் கம்பர். இராமன், சீதை ஆகிய இருவரின் திருமணத்தை தமிழ் மரபுப்படி களவின் வழிப்பட்ட நாடறி நன்மணமாக காட்டப்பட்டிருக்கிறது. விருந்தோம்பல் பண்பானது தமிழர்களின் தலையாயக் கடமையாகத்

திகழ்ந்தது புலப்படுகிறது. இன்றைய நிலையில் தமிழர் மரபான விருந்தோம்பல் பண்பு, தமிழகத்தில் பெரிதும் மங்கி வரும் நிலையில் கம்பர் கோசல நாட்டு மக்களின் வாயிலாகவும், சீதையின் வாயிலாகவும் மிகச் சிறப்பாகக் காட்சிப்படுத்தியிருப்பது, பண்டைத் தமிழர்களின் விருந்தோம்பல் பண்பு மீண்டும் தமிழர்கள் கடைப்பிடிக்க இவ்வாய்வுக் கட்டுரை நுவல்கிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

இராமலிங்கம் பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர் வெ., இலக்கிய இன்பம், பழனியப்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, 9 ஆம் பதிப்பு, 1994.

கடலூர் மணிமாறன், திறனாய்வுப் பூக்கள், விடியல் வெளியீட்டகம், கிருட்டிணராயபுரம், கரூர் மாவட்டம், மு.ப., 2007.

கருத்திருமன், கம்ப இராமாயணம் சுருக்கம் (கம்பர் கவியும் கருத்தும்), தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1968.

கவிதா, ப., கம்பராமாயணத்தில் கதைமாந்தர்கள், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, இலக்கியத் துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2013.

கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் வை.மு. (உ.ஆ.), கம்பராமாயணம்-சந்தர காண்டம், உமா பதிப்பகம், சென்னை 2006.

கௌமாரீஸ்வரி, எஸ். (ப.ஆ.), அபிதான சிந்தாமணி, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, மு.ப., 2004.

---. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் (இளம்.உரை.), சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, மு.ப., 2016.

சாயு மரைக்காயர், மு., கம்பனில் புரட்சி, கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை, மு.ப., 1998.

சந்தர சண்முகனார், பாலகாண்டப் பைம்பொழில், பூவிழி பதிப்பகம், சென்னை, மு.ப., 2012.

ஞானசம்பந்தன், அ.ச. (ப.ஆ.), கம்பராமாயணம்-பாலகாண்டம் உரையுடன், கம்பன் அறநிலை, கோயமுத்தூர், 2ஆம் பதிப்பு, 2004.

---. கம்பராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்-1 உரையுடன், கம்பன் அற நிலை, கோயமுத்தூர், 2 ஆம் பதிப்பு, 2004.

---. கம்பராமாயணம்-யுத்தகாண்டம்-2 உரையுடன், கம்பன் அற நிலை, கோயமுத்தூர், 2 ஆம் பதிப்பு, 2004.

நடராசன், கோ.வெ., கம்பராமாயணத்தில் மரபுவழிச் செல்வாக்கு, குகன் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், மு.ப., 2002.

புலியூர்க் கேசிகன் (உ.ஆ.), சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை: புறநானூறு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2021.

---. சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 5 ஆம் பதிப்பு, 2015.

---. நற்றிணை (1-400 செய்யுட்கள்), ராம் பிரசுரம், சென்னை, மு.ப., 2010.

மார்க்கபந்து (உ.ஆ.), குறிஞ்சிப்பாட்டு (மூலமும் உரையும்), முல்லை நிலையம், சென்னை, 2016.

வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு., துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை சு., சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய மணிமேகலை, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் விமிடெட், சென்னை, 1994.

ஜெயக்குமார், சி. (ப.ஆ.), திருக்குறள் மூலமும் உரையும் (பரிமேலழகர் உரையுடன்), அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2020.

Feminine Discourse and Social Conflicts in Shashi Deshpande's *Roots and Shadows*

A. Mohamed Sujainkhan

Ph.D. Research Scholar (Full Time), (Ref.No.BDU2110612779405, Dt: 08.12.2022)

Dr. K. Karthikeyan

Assistant Professor, Department of English, Maruthupandiyar College (Affiliated to Bharathidasan University), Thanjavur 613 403

ABSTRACT

Feminist thought and feminist movements in the West have influenced women's movements in developing countries like India. Yet feminism as it exists today in India has gone beyond its Western counterpart where the subject of women's emancipation is not reduced to the contradictions between man and woman, which can be related to radical feminism. Radical feminism and social conflicts are present one of the types of the feminist theory, founded on patriarchal grounds, where women are marginalized and discriminated against. This research article focuses on exploring feminism in the protagonist of Shashi Deshpande who opposes patriarchy not men. Her feminism is peculiarly Indian in the sense that it is born out of the predicament of Indian women placed between contradictory identities: tradition and modernity, family and profession and culture and nature. Shashi Deshpande's protagonist Indu in *Roots and Shadows* profess a feminism rooted in the native environment that trends to be humanistic and optimistic in outlook where she is able to find a solution to her problems without, detaching themselves from her familial bonds. Shashi Deshpande's protagonist Indu strive to locate the root cause of oppression and thereby struggle to obtain a radical feminism and societal conflicts reordering of the society.

Keywords: Feminism, Conflict, Oppression and Patriarchal.

Introduction

Feminism has always meant independence of mind, spirit and body. Feminist effort to end patriarchal domination should be the primary concern precisely because it insists on the eradication of exploitation and oppression in the family context and all other intimate relationships. Its theory is that men and women should be equal politically, economically and socially. It is difficult for common man to understand female psyche in totally. So the fight was fought by feminists to have clear understanding and expression of the female psyche. Feminist seemed to have been vibrant political movement back in the 1970s. But since then it had retreated into women's studies departments at colleges and universities to be studied by other academic feminists and college administrators.

From the historical point of view feminism came to be perceived as simply anti-family, anti-marriage, anti-children, anti-religion, not to mention anti-men. Feminism presented the family is a kind of prison, with working career on the outside a kind of liberation. Feminism in 1970s tented to portray home life some sort of idiocy that no enlightened woman would be interested in. Meanwhile, the legal regime promoted by feminism in the West served to damage the position of house wives and mothers, with no fault divorce, anti-discrimination law and affirmative action to promote women. Feminist theory hates capitalism as patriarchy is often simply equated with war racism capitalism, feminism with socialism, environmentalism and multiculturalism everything that could be considered as progressive.

Feminism is a critique of male dominance and the male point of view which has forced itself upon the world. Sexual difference defines woman and causes her objectification or the process appears in the culturalist ideology of gender. Feminist consciousness posits and refers to reality, regarding women's socio-sexual existence it is also said that outside literature the word feminist was invented by a French socialist, Charles Fourier, in the early nineteenth century (Tandon 26). It was used for asking franchise and was later on extended to describe a particular stand in the women's movement that stressed the uniqueness and difference for women rather than seeking equality, even to the extent of claiming superiority of women over men.

The majority of the Indian writers were concerned in one way or the other issues regarding women. They were directly, idealistically or realistically depicting the place of women in the society and intending to bring about change therein. Yet their women characters seem to be under the dominating influence of their male writers. The female protagonist remains under the impact of their creator's emotions and ideas. This incited women to become writers and present the reality of the world. Indian literature written in English is smaller in volume compared to the output in several regional languages and spans a smaller range of time, it commenced with the spread of the English language and education in India. In the last two decades, there has been astonishing of Indian women writing in English, which needs abroad and in India.

Indian women novelists in English clearly show that women have made their permanent mark in the field of English fictions. They are being conferred on not only national but international awards also. In most of their writings they have tried their novels, the protagonists are mostly women characters desolated and isolated by an entirely hapless, hypocritical and insensitive male domination. Today whatever political, social, cultural and individual awareness have seen in women, they are mostly the result of these fiction writers who heralded new consciousness in the realm of traditional thinking. If the tireless efforts on the part of women for women's sake go on, the days are not far off when they become better than men, in all respects in each field. Even today the condition of Indian women in the remote villages is very amazing. They are still getting step-motherly treatment by the parent in both education and feeling. So, the thing that most urgently needed today is reciprocal and friendly relationship between both sex - a relation which must be tinged with the colour of modernity and conventionally, antiquity and spirituality.

The representation of women in English literature then was felt to be one of the most important forms of socialization. Since it provided the role models which indicated to women and men, what constituted acceptable versions of the feminine and legitimate feminine goals and aspirations. Feminists pointed out for example that in nineteenth century fictions very few women work for a living unless they are driven to it by dire necessity. Instead the focus of interest is on the heroine's choice of marriage partner, which will decide her ultimate social position and exclusively determine her happiness and fulfillment in life, or her lack of these.

In the Indian context, many have studied and the portrayal of Draupadi in the epic *Mahabharata* or Sita in the *Ramayana*. Others have studied how women are portrayed in the school level books or college level works in Indian languages or how proverbs and popular sayings reveal our attitudes towards women etc. There is plenty of material available in this area of study and lot of scope for research in this field of feminism. D.H. Lawrence took immense pride in his new novel *Women in Love* which happened to be conceived during the time of global conflict, the World War I. The dramatic presentation of the two couples in love, unfolds some of the most transitional spectacles of the living cultures, beliefs, relationships, limitations and struggles between the two genders men and women (Fatima 134).

The literary legacy of women's writing in Indian English fiction has entirely metamorphosed the rhetoric of self-assertion commissioned by women, particularly, educated, middle-class Indian women, to demolish moulds and re-define their roles as daughters, wives and mothers and to establish their desideratum of space and relative independence in over-arching patriarchal set-up. In Indian society in many other social group women are marginalized and even today to marked extent, haunted by fear of insecurity, injustice, exploitation and oppression. Pushed to the periphery, they suffer continually from onslaughts of indignity, dishonor and dehu-

manization. This undermining of their self-esteem, though considerably paved down in the recent past, is still a malaise to be reckoned with and an overpowering propensity to be wished away.

Since the situation of women in India is quite miserable and great deal needs to be done to be on their behalf, it is pity that Indian statement of their problems is often couched in statements that sound alien which therefore, fail to hit the mark. So that the women's causes in the country gain the massive support that it needs it is important that Indian feminist understand the Indian context thoroughly and that they phrase their criticism, arguments and demands on behalf of women with sensitivity to the Indian society.

There are at least three specific points on which the perception and the sentiments of noticeably the large number of Indian women seem to diverge from those of the Western-influenced feminists. By far the most conspicuous of there is the average Indian woman's disapproval of feminist anger. The second is their somewhat mixed and confused reaction to the feminist emphasis on patriarchy on men as the principal oppressors. The third is relative inability to tune into the demands for equality and personal freedom. Understanding the roots of each of these three reactions is important from gearing both activist feminism and women's studies in India.

Indian history reveals an almost opposite experience. As Western educated Indians came to be acquainted with European liberalism, they were inspired to reflect upon their value system and to examine the inequalities, injustices and oppressions of their culture. This introspection stimulated the strong movement for social reform significantly, the removal of practices and customs that led sufferings of women figured prominently in the agenda for social reform.

Anita Desai along with Shashi Deshpande and Shobha De is in the company of Ram Mehta, Bharati Mukherjee, Geeta Mehta and host of others like Nina Sibal and Namita Gokhale carrying to join the select band of feminists in India. Their contribution as feminist writers does not merely involve revalidating the French theories on the Western model. Each one of them has daringly and realistically portrayed the feminist issues in the post-independence Indian parameter. While studying these novelists one can get the complete but unprejudiced picture of what an Indian woman faces in social set up which is continuously struggling to maintain a relationship between the tradition and modernity.

The post-modern Indian women novelists are indulging in exploring the feminine consciousness of the women characters, their evolution towards an awakening conscience and how eventually this leads to enrichment of their inner self in the male-dominated society. Self-introspection and self-discovery help the women characters to realize their veiled inner strength that is why fiction by these, women writers constitutes the major segment of the contemporary Indian writing in English. It provides insights, the wealth of understanding a reser-

voir of meanings and basis for discussion. The women novelists focus on women's issues. They need to do so. Because the large part of the feminine experience is out of reach of the more psyche and therefore an authentic and sensitive portrayal of the conflicts and traumas in all their nuances, ambiguities and contradictions could be achieved only by women writers. It is in fact, the way Indian social milieu is becoming more intelligible and gender more comprehensible through recent studies on women and their artistic presentations.

Woman is the central object of Shashi Deshpande's fiction. Her women characters are born out of a typically Indian situation. They represent middle class society. Her theory is not the theory of Western feminism. In fact, she has no theories, she rejects them and she gives her own assessment of the predicament of Indian woman caught between tradition and modernity, family and profession, culture and nature, assertion and confrontation, freedom and loneliness and self aggrandisement and self realization. The problems and social conflicts faced by women in the society. Their self-assertion is self-alienation. The more the search for freedom and Independence and the meaning of life, the more it results in alienation and loneliness. This is the typical of an existential problem every man encounters and every modern woman according to Shashi Deshpande is facing. She takes pity in her women characters for the predicament created by themselves through self-delusions and hallucinations and towards the end she provides a touch of humanism mixed with love.

Shashi Deshpande is a leading Indian English writer. Championing the cause of women, who have suffered the age old masculine yoke, she occupies pre-eminent place among the contemporary women novelists brimming with feminine sensibility. Her creative talent and ideology have elevated her to a Zenith among feminist writers of India. Undoubtedly, she is a feminist writer but with a broad humanistic outlook. Her novels are a realistic depiction of the anguish and conflict of the modern educated middle class women who, fettered to their stereotyped roles of a wife and mother, fell smothered and helpless in a tradition bound society.

Shashi Deshpande in all her novels takes us into realms of the female psyche which no writer of the previous generation had dared put into words, as candidly. Written over the past three decades, her novels provide an insight into often forgotten aspects of human feelings and relationships, wearing a magical web of emotions that is testimony to the unusual depth and range of Sashi Deshpande's writing. She has addressed various social issues of contemporary India and gender issues invariably find a prominence in her writing. She is deeply concerned about the marginal status of women and she is a feminist in so far as feminism resists all hierarchical positions and institutions primarily because they subordinate women. Her novels may be described as alternative of women's experience. The mode of resistance in her fiction takes the form of redefinition of women's culture and identity in the Indian context.

Shashi Deshpande's novels encapsulate the tensions underlying women's aspirations and their cultural identities. Their urge for self-definition culminates in the identification of the areas of conflicts. They are encased and suffocated in the patterns of andocentric culture and their desire to perform is taken over by the necessity to conform. These women are steeped in the conventions and customs of a patrilineal of society which dislocates and alienates them from the process of being and becoming. Shashi Deshpande's novels are polemical attacks against the patriarchal world, where women are treated as a kind of non-man. Like Margaret Atwood, Virginia Woolf and Betty Friedan. Shashi Deshpande also argues that male assigned roles of wife and motherhood entrap women in the masculine plot of desire and thereby marginalize them from other socio-political economical and creative spheres of life.

Roots and Shadows explores the struggle of Indu, who represents a set of modern women, educated and very much in contact with the society, dealing with critical problems like love, sex, marriage and individuality. In her attempt to assert her individuality, she is brought into confrontation with the family, with male world and society in general. She realizes that she can no longer cheat herself saying that she will do things for the sake of Jayant, her husband. She cannot remain a doll or a puppet unable to take decisions for herself and affirm her being. A middle class girl brought up in an orthodox family, she rebels against Akka, the mother surrogate, whom she identifies as the mother figure since she had lost her mother at birth she rebels against Akka, her world, her values and against her wishes, marries Jayant.

The feminists' conviction is that femininity is constructed culturally, not biologically, that unlike sex, which is a matter of biology, gender is based not upon biology or anatomy, but entirely on cultural notions enunciated by the patriarchal civilization which always operate to privilege men as superior beings and to oppress women as inferiors. *Simone de Beauvoir* rightly observes. Thus humanity is male and man defines woman not in herself but as relative to him; she is not regarded as an autonomous being. She is defined and differentiated with reference to man and not he with reference to her; she is the incidental, the inessential as opposed to the essential (16). In Shashi Deshpande's novels one can made to see how a woman is made not born, how she is groomed for a subordinate role so that her personality is conditioned into a secondary status right from childhood.

Shashi Deshpande, as a feminist, strongly represents this border line position of women and feels it necessary to defend women as women in order to counteract the patriarchal oppressions that precisely despise women as women (Moi 214). Her novels explore the inner conflict existing in a woman and how she adjusts to the surroundings, which are not according to her wishes. They deal with how the women in today's middle class Indian society try to make a fusion of the traditional and the modern. It is within the existing social framework that Shashi Deshpande depicts the reality of women's lives

and their existence.

In *Roots and Shadows*, Shashi Deshpande's concern with the social and cultural construction of gender, her open protest against the treatment of women as sexual object, her defiance of the stereotyped roles assigned to women, her bold effort to project the prejudiced attitude of the society towards women are obvious. She articulates not only a thematic and technical maturity but also effectively communicates an intensely apprehended feminine sensibility. She has apparently injected, a new consciousness offering varied interpretation of imperishable Indian values and highlighting our cultural heritage. Indu the protagonist represents the educated middle-class Indian woman. The story of the novel is about the struggle of the protagonist who has a lot of hurdles to cross and achieve freedom. Being smothered in an oppressive male-dominated and tradition-bound society, she attempts to explore her inner self to assert her individuality. Indu, a rebel often wished to be free and unrestrained. Thus, she is presented as model against women belonging to the older generation.

The predicament of Indu represents the larger predicament of woman in contemporary Indian society where the new concepts of Western education, economic independence and globalization have completely shaken the roots of old Indian culture and social values. The breaking up of the joint family the school of inculcating dedication, sacrifice and moral values is the immediate visible impact upon the Indian culture. It has adversely affected different relationships at different levels in general and husband-wife relationship in particular.

Shashi Deshpande has very subtly conveyed the message of mutual understanding and co-operation between wife and husband. The Indian woman needs not to be rebellious like the Western feminists nor like the legendary meek and submissive Indian wives. The Indian women must seek their freedom within disrupting the Indian socio-cultural values. She conveys the message that the modern Indian women should learn to conquer their fear and assert themselves. The novel comes to an end with a note of compromise rather than revolt and revenge which is the basic attribute of Indian feminism.

Shashi Deshpande's novels are mainly based on women lives and their problems particularly in the Indian context. For this reason she has been labeled feminist. She explored the realities behind the silence of women. She raised her voice against torment on women and also created mass awareness in this matter through her writings. Her novel *Roots and Shadows* pictures modern, educated and career oriented middle class women, who are sensitive to the changing time and situations. The novel deals with Indu's attempt to assert herself as an individual. She is caught up in a conflict between their family and professional rules, between individual aspiration and social demands. Indu, the journalist, is torn between self-expression and social stigmas material and psychological. Majority of the characters in the novel have restrictive notion of cultural identity with which their vision of socio-political change is burdened.

Like young modern women, Indu is bricked between tradition and modernity. She realizes that freedom and fulfillment can be achieved through the right perception of life, through some rules of life, which have dignity and grace. Indu now realizes that, her love is a uniting bond, which will help her to surrender herself to Jayant, so that their lives shall be full of harmony and peace. She wants to go back to Jayant, for she loves and needs him, and wants to restart her life built on the foundation of honesty and decides to be her true self in relation with Jayant. Now onwards she is not going to suppress her feelings only to please Jayant. She really achieves freedom and decides to do what she thinks she should be doing. As Ujwala Patil says in this context, "Returns home, equipped with that quality of courage, necessary to face the challenge of identity crises for her marriage had always posed-returns to suffer, to question and to find roots" (Patil 136).

This is the long and short of her bitter struggle through conflicting trends between the age old tradition and the emerging new ideas. She asserts her position as a human being equal to that of a man and does not want to submit herself to any one's dictations. S.P. Swain appropriately sums up Indu's growth that, the meek docile and humble Indu out of the early days finally emerges as a bold, challenging, conscious and rebellious woman. She resigns her job, thus defying male authority, hierarchy and the irony of a woman's masked existence. Her self-discovery is the frightening visions of the feminine self's struggle for harmony and sanity (Swain 95).

Indu is brought up in a traditional household run by the dominating Akka. Akka, a rich, childless widow was a victim of child marriage a traditional evil. She was married at the age of twelve to a man thrice her age and size. She becomes a victim of his lust, her attempts to escape the night tortures by her husband is a failure. Through Akka's example, Shashi Deshpande is to light the brutish treatment of women especially young girls in the name of tradition, were compelled to please their husband, no matter how brutal he was to her. In spite of regular ill-treatment, beastly assault and humiliation Akka served her husband like a dutiful wife. On returning home, Akka takes over the family of her brother and enforces the same tradition, which had made her life a misery. Therefore, a close reading of text reveal all the upheavals of relationships and her timely realization and assertion of her needs makes the novel end on a clear note of affirmation and specially to Jayant, her decision makes Jayant a better male partner to Indu. Her recognition of her true self helps Indu hope for a better chance of understanding and happiness in marriage. Thus marriage and sexuality as traced in Shashi Deshpande's novel shows a development from tradition to revolt to affirmation.

The mental vacuity of the women of Saru's family is evident as the authoritative and dominating male members are absent for a while: "A few women who had been left behind, and who had been carrying on an interminable argument in the kitchen, their voices rising and

falling monotonously, were now hustled out by an authoritative male voice” (RS 6).

The fact that money not only confers freedom, but also access to power, grace, prestige and an altogether confident and positive attitude towards one’s own self and one’s capabilities is an overt statement made by the narrative. Akka becomes a tyrant and dominates too much authority on family matters. Atya and other family members eulogize her as a leader, who assures happiness to everybody. Akka becomes indispensable to the family while the enforced subjugation and poverty of other women of the family results in their mental, moral and physical inferiority.

Indu wants to extricate herself from this kind of service in which she has no freedom and no scope to fulfill her own wishes. Evoking the two separate ambiances of woman’s life Shashi Deshpande focuses effectively on the Chasm between them. In order to be acceptable to the requirements of her employers she writes stories with male narrator but fails. Shashi Deshpande herself went through such identity crisis in her career. But woman’s writing alone can make this recovery. Jayant hampers Indu’s urge for self expression which should be based on honest and fair ideals. Put Jayant believes that Indu is but a clog in the whole system of work culture and therefore, she cannot bring about a change by raising her pen: “What can one person do against the whole system. No point making a spectacle of yourself with futile gestures we need the money, don’t we? Don’t forget we have a long way to go” (RS 17).

Indu the protagonist of the novel, *Roots and Shadows* is also a rebel who takes the bold step of marrying a man of her own choice against the wishes of her family. However, like Saru undergoes a process of disillusionment. She had thought that marriage would give her happiness and an identity of her own, but this does not happen. She realizes that marriage, the promised land for every girl, is nothing but another trap. It is an enclosure which obstructs the movement towards autonomy and self-realization. She says, “When I look in the mirror, I think of Jayant, when I dress I think of Jayan ... Always what he wants, what he would like, what would please him ... Have I become so fluid, with no shape, no form of my own” (RS 34).

The paradox in Indu’s life is that she loves Jayant. Yet she feels that involving and marrying him she has lost a part of her real self. He married life seems hypocritical. She does not reveal her real feelings before Jayant least she may disappoint him. Indu wants to be a writer. She works a journalist. But even Jayant expects her to do the stereotyped, insincere work the editor wants her to do, because “we need the money.” Ultimately Indu feels that she has sacrificed her real self to please Jayant. Even professionally she has no satisfaction because she must follow the dictates of the editor and not her conscience. A disillusioned Indu returns to her maternal home in a state of confusion. She is hurt when old uncle tell her. “For a woman intelligence is always a burden. Indu, we like our women not to think.”

A woman like Indu is allowed no direct influence upon her husband. Neither upon the further nor upon the world. She has to reach out beyond herself, towards the social milieu only through her husband. But does the husband allow? He is impervious and indifferent to her emotional urges. Instead, it is Indu who has to cater to the needs of his inner urges and drives: “But my marriage had taught me this too. I had found in myself an immense capacity for deception. I had learnt to reveal to Jayant nothing but what he wanted to hear. I hid my responses and emotions as if they were bits of garbage” (RS 38).

A woman’s role is not only confined to the centripetal needs of the family in which she lives but also to its centrifugal needs. It is here that a woman has to be more than her domestic role as a submissive house wife. She has to become a society lady as Shobha De would put it. But here also, she is a meek and yielding creature. Centuries of tradition have made her so and she takes pride in such suffering. But one cannot find Indu expressing such pride in her suffering. She could not bear with suffering she had to face in the family and hence she breaks away from it and marries Jayant In the family she was an incomplete being, without a sense of the wholeness of personality. But with Jayant she feels a sense of completion and wholeness: “I had felt incomplete, not as a woman, but as a person and in Jayant I had thought I had found the other part of my whole self” (RS 51).

In Shashi Deshpande’s *Roots and Shadows* the female protagonist Akka and Indu are radical in their approach towards male domination. Akka is a rich widow who had a traumatic and pathetic girlhood. At the age of twelve she got married to a man who was much older than her and became a victim of the evils of patriarchal practices. At this tender age she has to tolerate the scathing and bestial sexual advances of her husband. “Starved her and sent her back to her husband’s room. The child, they said, cried and clung to her mother in-law-saying. Lock me up again, lock me up” (RS 70).

The source of the conflict lies in the makeup of Indu’s self, a product of modern education on the one hand, and extreme sensitivity on the other. Although she aspires to become independent, she finds several hurdles coming in her way. She finds dominant Akka and her own family a great hindrance to achieving her goal of attaining independence and completeness. When she is in college Akka does not allow her to meet the boys and cultivate friendship with them. So, Indu leaves the house to get married to Jayant, who is her own choice. She wants to break away from the suppression in her own choice. “I had felt incomplete, not as a woman, but as a person. And in Jayant I had thought I had found the other part of my whole self” (RS 54). But soon she comes to realize that marriage makes one dependent. She does not find herself – a modern young woman any different from women of her mother’s generation. “Sometimes I wonder if I will leave him one day and live by myself” (RS 97).

At home Indu is able to analyse her relationship with Jayant dispassionately. She meets her childhood friend, Naren. In Naren's company Indu can reveal her real self. In fact, her sexual encounter with Naren helps her to realize what was wrong with her sexual relationship with Jayant. But Indu does not see what she has done with Naren as adulterous or wrong. Wronging Jayant? But had I not wronged Jayant even before this. By pretending, by giving him a spurious coin instead of the genuine kind. I had cheated him of my true self (RS 171).

Jayant could never accept that a woman can have sexual desires. Therefore Indu had always held back. Now, she realizes that each time she had cutoff some part of her real self to please Jayant, but this had turned their marriage into a farce. The end of the novel sees a new Indu – determined, free and wanting to make her marriage work, but on new terms. She decides to spend the money Akka has left her the way she wants and not according to other people's wishes. She finds personal freedom and completeness. She decides to return to Jayant, but: Now I would go back and see if that home could stand the scorching touch of honesty (RS 186).

Also she decides to do the kind of writing she wants; after resigning her present job. Indu now takes matters into her own hands, she faces the fact of her own fault in her problems with Jayant. She will now try to save her marriage, but without compromising her principles or her individuality. Through the character Indu; Shashi Deshpande has represented to new woman who is aware of her situation, her quest, identity place and role in the family and in society. Most importantly she brings out the new attitude towards sex.

Though the novel gains its feminist stance, it goes beyond the limits of feminism and touches the very predicament of human existence. Though Shashi Deshpande provides the compromise attitude for Indu towards the end, the whole novel deals with the existential dilemma of a typical modern middle class woman. The existential trauma conflict and anguish faced by Indu in the novel can be described to any woman in the society. It is this beautiful presentation of the inner psyche of woman by Shashi Deshpande that can deeply impress anyone society.

The novel *Roots and Shadows* ends with a note of affirmation. Indu asserts her individuality as a woman and also as a partaker in the endless cycle of life. She lives to see life with the possibilities of growth. Thus she has discovered the meaning of life in her journey to individuation. Through the character of Indu, Shashi Deshpande has registered her awareness of the arrest to feminine development brought about by an economic system given to sheer materialistic happiness and inhabited by philistines like Jayant and a patriarchal family – structure which produce in women dependency, insecurity, lack of autonomy and an incomplete sense of their identity.

Shashi Deshpande explores the rapid evolution of the New Indian woman and the progression of her novels

and character depictions reflects traces and captures the rapid social and cultural changes which have been taking place in urban India as a result of swift economic development and expansion. Shashi Deshpande's writings highlight social norms which may have been expected to change, but remarkably, either have not or else have simply assumed a new guise. By shattering the matrix of man-made stereotypes into which women so far have been stiflingly cast and by bringing the reader face to face with their real nature, she tries to carve out the effigy of a new woman who is more palatable and real to the mind of the researcher. She has secured herself a distinguished place among the modern Indian novelist as she defines freedom for the Indian woman within the Indian socio-cultural value system and institutions. She has steadfastly resisted the temptation of creating strong glorified female characters and has presented the Indian woman as facing the very real dilemma of having to choose between modernity and convention.

Conclusion

Shashi Deshpande has very nicely highlighted the inner struggle and sufferings of the Indian women who raise various fundamental questions regarding modern women rooted in and moulded by the Indian customs but influenced by the rational ideas of the West. She develops a feminist understanding of the women's problems and complications of purely Indian climate. Her feminism is rooted in the Indian soil. Her reading of Western feminists has only helped to place her thoughts of feminism in sequence. The term feminism is applied to Shashi Deshpande in the broadest sense here to refer to the writer's intense awareness of her identity as a woman, her interest in woman's problems; and not in the sense that she makes an advocacy for women's rights in her fiction. The woman's increasing involvement rather than detachment in her predicament as expressed in her novels reveals the positive, humanistic approach of Shashi Deshpande's feminism and societal conflicts.

References

- Beauvoir, Simone de. *The Second Sex*. London: Vintage Classics, 1997. Print.
- Deshpande, Shashi. *Roots and Shadows*. New Delhi: Orient Longman, 1993. Print.
- Fatima, Sunita. "D.H. Lawrence: Biased Arrangement of Gender Roles in *Women in Love*." *Feminism in Literature Musings and Aesthetics (The Atlantic Feminist)*, ed. by Sunita Sinha. New Delhi: Atlantic Publishers and Distributors (P) Ltd., 2017: 132-143. Print.
- Moi, Toril. "Feminist Literary Criticism." *Modern Literary Theory*. ed. by Ann Jafferson and David Robey. London: Batsford B.T., 1986: 208-224. Print.
- Patil, Ujwala. "The theme of Marriage and Selfhood in *Roots and Shadows*." *Indian Women Novelists Set. I, Vol. V*, ed. by R.K. Dhawan. New Delhi: Prestige Books, 1991: 130-138. Print.
- Swain, S.P. "*Roots and Shadows: A Feminist Study*." *The Fiction of Shashi Deshpande*, ed. by R.S. Pathale. New Delhi: Creative Books, 1998: 92-103. Print.

புறநானூறு உரைக்கும் மறத்தில் அறம்

முனைவர் சு. சொர்ணரேகா

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை-உயராய்வு மையம்,
தமிழவேள் உமாமகேசுவரனார் கரந்தைக் கலைக் கல்லூரி, தஞ்சாவூர் 613 002
(இணைவு: பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்)

ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க நாளில் தமிழ் நிலம் மூன்று பேரரசர்களாலும் பல குறுநில மன்னர்களாலும் ஆளப்பட்டது. அவர்களுக்குள் ஓயாது போர்கள் நிகழ்ந்த வண்ணமிருந்தன. போர்கள் அடிக்கடி ஏற்பட்டதற்குப் பல காரணங்களைக் கூறலாம். மூன்று அரச மரபினரிடையே வழிவழியாக இருந்த பகைமை ஒரு காரணமாகும். அவரவரும் தத்தம் குடிப்பெருமையை நிலைநாட்டி விரும்பினர். காடுகளின் எல்லைகள் சரியாக வரையறுக்கப்படாமையால் நாடுகட்கிடைப்பட்டு பகுதிகள் தொடர்பான எல்லைப் போர்கள் தோன்ற வாய்ப்பிருந்தன. மண்ணாசையும், புகழ்பெற வேண்டுமென்ற ஆர்வமும், போரில் இறந்தவர்களுக்கு வீர சுவர்க்கமுண்டு என்ற நம்பிக்கையும், பெரிய நாட்டை ஆள வேண்டுமென்ற பேராசையும் சிலபோது மகட்கொடை மறுப்பும் போருக்குக் காரணமாயின எனலாம். பண்டைய கிரேக்க சமூகம்போலப் போர்ச் சமுதாயமாக விளங்கிய தமிழகத்தில் பெண்டிரும் ஆடவர்போல் மறவுணர்வு மிக்கோராய் விளங்கினர். புண்பட்டு இறந்த மகனைக் கண்டு இறும்புதெய்திய தாய்மார்களைப் புறநானூறு காட்டுகின்றது. வேறு வகையாக இறந்தவர் உடலை வாளாற் கீறிப் புதைக்கும் அளவுக்கு மறவுணர்வு மிக்கோராய் விளங்கினர். இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு தெய்வமாக வணங்கியுள்ளனர். இச்சான்றுகளால் சங்க காலம் வீர உணர்வுக்குச் சிறப்பளித்த காலம் என உணர்கின்றோம்.

கருவிச்சொற்கள் (Keywords): ஈகை, செய்ந்நன்றி மறவாமை, போர் அறம், மக்கட்பேறு, வீரம்.

முன்னுரை

கால வெள்ளத்தால் கரையாதது, கல்வெட்டுகளால் நின்று நிலவுவது, இயற்கைச் சீற்றங்களினால் இடருறாதது இலக்கியமேயாகும். தமிழ்மொழி மிகத் தொன்மையான மொழி. அது எப்பொழுது தோன்றிற்று என்று அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாதது. இலக்கண இலக்கியத்துறைகளில் நுட்பமும் செறிவுமுடையது.

பண்டைய தமிழ் நாகரிகம் மொழிச்சிறப்பு முதலானவற்றை அறிய விரும்புவோருக்குச் சான்றாதாரமாக செய்தி ஊற்றாக அமைவது சங்க இலக்கியம். சங்க இலக்கியத்தின் எந்த நூலைப் பிரித்துப் பார்த்தாலும் சிறந்த சிந்தனைகள் மிளிர்வதையும், ஓங்கி வளர்ந்த நாகரீகத்தை முழுமையாக பிரதிபலிப்பதையும் காணலாம்.

சமூகத்தின் வாழ்வியல் ஒருங்குநெறியையே தமிழர் அறம் என்றனர். தமிழின் இலக்கியக் கோட்பாடு அறம், பொருள், இன்பம் என்பவற்றை முதன்மைப்படுத்தியவை ஆகும். அறத்திற்கே முதன்மைக் கொடுத்துள்ளனர் சங்கப் புலவர்கள். மனித வாழ்வில் அறம் அனைத்து நிலைகளிலும் வலியுறுத்தப்பட்டது. சங்கப்பாடல்களில் புறத்திற்குப் பெயர் பெற்ற நூல்களாக புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய இருநூல்களும் போற்றப்படுகின்றன.

புறநானூறு கூறும் போர் அறம்

முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்ற மன்னர் போர் புரிய ஆயத்தம் ஆகின்றான். அப்போது அவனது மனதில் எந்தப் பாவமும் அறியாதவர்கள் ஏன் துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற அறச்சிந்தனை மேலோங்குகிறது. அதன் பொருட்டு அவன் கூறுகிறான்.

**ஆவும்ஆன் இயற் பார்ப்பன மாக்களம்,
பெண்டிரும், பிணியுடையீரும், பேணித்**

தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும் (புறம்.9) எனத் தொடங்கும் பாடலில், பசுவும் பசுவினியல்பை ஒத்த பார்ப்பனரும், பெண்களும், நோயுற்றவரும், இறந்து தென்திசையில் வாழும் முன்னோர்க்குச் செய்யும் அரிய சடங்குகளை மதித்துச் செய்யும் புதல்வர்களைப் பெறாதீரும் எனப் பலரும் கேட்பீராக. யாம் என் அம்புகளை விசைவுபடச் செலுத்திப் போரில் உள்ளோம். நீவீர் யாவரும் உமக்குப் பாதுகாப்பான இடத்தை அடையுங்கள் என்னும் அறநெறியைக் கூறும் மன உறுதியையும் அதற்கேற்ற வீரத்தையும் கொண்டவனாய், கொல்லும் தன்மையதாகிய யானை மீது எடுக்கப்பட்ட கொடிகளால் ஆகாயத்தில் நிழலைச் செய்பவனுமாய் விளங்கும் எம்மரசன் முதுகுடுமி வாழ்வானாக, முன்னோனாகிய சிவந்த இயல்புடைய குற்றமற்ற பசிய பொன்னைக் கூத்தர்க்கு வழங்கியவனும் முந்நீராகிய கடலின் தெய்வத்துக்கு விழா எடுத்தவனுமான நெடியோனால்

உண்டாக்கப்பெற்றது பஃறுளியாறு நல்ல நீரையுடைய அந்தப் பஃறுளியாற்று மணலிலும், பலகாலும் எம் மன்னன் வாழ்வானாக.

செய்நன்றி மறவாமை அறம்

ஆண் முலை அறுத்த அறனிலோர்க்கும்

மாண் இழை மகளீர் கருச் சிதைத்தோர்க்கும் (புறம்.34)

எனத் தொடங்கும் பாடலில் தலைவனின் இயல்புகள் அவன் முன்னோர் இயல்புகளையும் கூறும்போது ஆயிழையின் கணவ! பசுவின் பால்மடி அறுத்து அது தரும் பயன் கெடுத்த தீவினையாளர்க்கும், மாட்சிமையுடைய அணிபுனைந்த மகளிர்தம் கருவைச் சிதைத் தவர்க்கும், பார்ப்பனருக்குத் தீமை புரிந்த கொடுமையானவர்க்கும் அவர்கள் பிழை செய்தவழி உண்டான தீவினைப் போக்குவழிகள் உள. நிலம் கீழ்மேலாகப் பெயர்ந்தாலும் ஒருவன் செய்த நன்றியைச் சிதைத் தவர்க்குத் தீவினையிலிருந்து உய்வில்லை என அற நூல் கூறுகின்றது.

சிலப்பதிகார அறம்

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியானவள் வஞ்சினமாலை யில் தனக்கு நடந்த அநீதிக்கு வஞ்சினம் உரைக்கிறாள். அப்போது,

**பார்ப்பார், அறவோர், பசுப் பத்தினிப் பெண்டிர்,
முத்தோர், குழவி எனும் இவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேரக (சிலம்பு, வ.மா.55)**

பார்ப்பார், அறவோர், பசு, பத்தினிப் பெண்கள், முதுமையாளர், குழந்தைகள் எனும் இவரைக் கைவிட்டுத் தீய தன்மையுடையவரை அழிக்க வேண்டும் என்பதே அவ்வீரத் தமிழ்ச்சியின் எண்ணம். புறநானூற்றில் காணப்படும் கருத்து இங்கு உற்று நோக்கத் தக்கது ஆகும். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த அரசன் மட்டும் அல்ல சாதாரண மக்களும் அற மரபைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்தனர்.

அறவிலை வணிகன் அல்ல

கடையேழு வள்ளல்களில் ஆய் என்பவன் கொடை எண்ணம் கொண்ட குறுநில மன்னன் ஆவான். அவனது கொடைச் செயல் எதையும் எதிர்நோக்கிச் செய்வது அல்ல. அறத்தை மட்டுமே செய்தான்.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்குஆம் எனும்

அறவிலை வணிகன் ஆஆய் அல்லன் (புறம்.134)

இப்பிறப்பின்கண் செய்ததொன்று (அறச்செயல்) மறு பிறவிக்கு உதவும் என்று கருதிப் பொருளை விலையாகக் கொடுத்து, அதற்கு ஈடாக அறம் கொள்ளும் வணிகன் ஆய் அல்லன். அவனது கொடை சான்றோரும், பிறரும் சென்ற நெறி என்று உலகத்தார் கருத நற்செய்கையின் பாற்பட்டதாகும்.

பேகனின் ஈகையில் அறப்பண்பு

பேகன் ஈகை செயலில் ஈடுபட தொடங்கிவிட்டால் நாடு, குடும்பம், மனைவி ஆகியவற்றை மறந்துவிடுவான். அவனுக்கு மற்றவர்கள் துன்பப்படுவதைப்

பார்க்க இயலாது. அவர்களின் துன்பத்தை போக்குவதையே தனது தொழிலாகக் கொண்டவன்.

மலை வான் கொள்க! என உயர்பலி தூஉய்,

மாரி ஆன்று, மழை மேக்கு உயர்க! எனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள் (புறம்.143)

தெய்வத்தைப் போற்றும் குறமாக்கள், மழையற்ற காலத்து, மலையை மழை வந்து சூழ்க என்று, பலி தூவி வேண்ட, மிகுதியான மழை பெய்தது. மழை மிகுதியாகப் பெய்ததால் அதனை நிறுத்தல் வேண்டி, முகிழ் (மழை) மேலே போவதாக என்று வேண்ட, மழை இடம் மாறிப் பெய்தது. அதனால் உவகை எய்திய குறமாக்கள் புனத்தில் விளைந்த திணையை உண்ணுவதற்கு இடமான நாட்டை உடையவனே! சினத்தினால் செய்யும் வெல்போரையும், கைவண்மையால் கொடுக்கும் கொடையையும், விரைந்த குதிரையையும் உடைய பேகனே! அருளத்தக்க அவள்தான் யாரோ? நேற்று சுரத்தில் நடந்து வருந்திய என் சுற்றம் பசியால் வாட, கடிப்பு அறைந்த முரசு போல ஒலிக்கும் அருவியையுடைய உயர்ந்த மலைச்சாரலில் உள்ள சிற்றூராகிய அவ்விடத்து வந்து சேர்ந்தோம். அவ்வூரில் ஒரு வீட்டின் வாயிற்கண் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று நின்னையும், நின் மலையையும் பாடினோம். அப்போது இன்னதாக்கச் சொரிந்த கண்ணீரை நிறுத்த மாட்டாதவளாய் மார்பு நனைப்பப் பொருமி குழல் இரங்கி ஒலிப்பதுபோல் ஒருத்தி மிகவும் அழுதாள்.

மயிலுக்குக் கொடை நல்கிய பேகன் மனைவியை அழுமாறு துன்பப்பட விடலாமா என்ற அறத்தைப் புலவர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

போரும் வீரமும்

பிட்டங்கொற்றனின் போர் ஆற்றலை வியந்து காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் பாடியது.

நும் படை செல்லும்காலை, அவர்படை

எடுத்து எறிதானை முன்னரை எனாஅ

அவர்படை வருஉம் காலை, நும்படைக்

கூழை தாங்கிய, அகல் யாற்றுக் (புறம்.169)

எனத் தொடங்கும் பாடலில் நும்படை பகைவர்மேல் செல்லுங்காலத்து பகைவர் படையாகிய வேல் முதலானவற்றை எடுத்தெறிங்கால், நீ படைக்கு முன்னே நிற்கின்றாய். பகைவர் படையெடுத்து நின்னிடத்து வரும் காலத்து, படையின் அணியைத் தாங்க வேண்டி, அகன்ற ஆற்றின் குறுக்கே தடுத்துக் கிடக்கிற மலையொப்ப அதனைத் தடுத்து நிற்கின்றாய்! பெருமானே! எந்நாளும் நின்னைக் காணும் காலம் பெறுதல் அரிது. என் சுற்றத்தின் வறுமையோ பெரிது! நீ இப்பொழுதே எனக்குப் பரிசில் தந்துவிடுவாயாக. வென்றி வேலையுடைய இளைய பல கோசர்களாகிய வீரர்கள், படைக் கலம் கற்குங்காலத்தே வேல் எறிந்து பழகும் அகன்ற இலையுடைய முள்ளு முருங்கை மரத்தாற் செய்யப்பட்ட தூணமாகிய இலக்கைப்போலப் பகைவர் வெல்வதற்கரிய நின் வென்றியும் நிலைபெற்று வாழ்வதாக

என அவனின் வீரத்தினை வாழ்த்திப் பாடியுள்ளார்.

பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தனின் வீரம்

ஒரு வீரனுடைய வீட்டையும், ஊரையும், இயல்பினை யும் சொல்லி அவன் ஆண்மைத் தன்மையை நன்மை பெருகச் சொல்லுதலை,

**கந்து முனிந்து உயிர்க்கும் யானையொடு பணமுனிந்து
கால் இயற் புரவி ஆலும் ஆங்கண்,
மணல் மேலி முற்றம் புக்க சான்றோர் (புறம்.178)**

எனத் தொடங்கும் பாடலில், கம்பத்தை வெறுத்து நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளும் யானையொடு, பந்தியில் (வரிசையில்) நிற்பதை வெறுத்து காற்றுப்போலக் கடுவேகம் கொண்ட குதிரைகளும் அவன் முற்றத்தில் ஆரவாரிக்கும், அத்தகைய இடுமணல் மிக்க முற்றத்தில் சான்றோர் புகுந்தனர். அவ்வேளையில் அவர் உண்ணாராயினும், தன்னுடனே சார்த்திச் சூள் உரைத்து உண்மின் என அவரை வேண்டிக்கொள்ளும் பெரும் புகழாளன் சாத்தன், இரவலரான எம்போல் வாங்கு இனிய மென்மையுடையவன், இங்ஙனம் மென்மையுடையவனாயினும் பகைவர் எறிந்த படைக்கலம் தம்மிற கலந்த அஞ்சத்தக்க போரில் கள்ளுண்ட கலத்தினராய், அதனால் விளைந்த செருக்கால் ஊர்க்குள்ளே சொல்லிய வீரம் மேம்பட்ட வார்த்தையைப் போரில் மறந்த சிறிய பேராண்மையுடையோர், போர்க்களத்து அஞ்சிப் புறங்கொடுத்து ஓடினர். புறங்கொடுத்து ஓடும் அவர்க்கு அரணாகத்தான் தன் வலிமையால் முன்னிற்பதோடு தன் வீரரையும் காத்துப் பகைவரை வெற்றிகொள்ளும் ஆண்மையன்.

கல்வியில் அறம்

உயிருக்கு உறுதி தரும் பொருளான கல்வியால் வரும் சிறப்புகளை எடுத்துரைத்தல்.

**உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறறை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
பிறப்பு ஓர் அன்ன உடன் வயிற்றுள்ளும்
சிறப்பின் பாவால், தாயும் மனம் திரியும் (புறம்.183)**

எனத் தொடங்கும் பாடலில் தன் ஆசிரியர்க்கு ஒரு துன்பம் வந்தவிடத்து அது தீர்த்தற்கு உதவி செய்தல் வேண்டும். மிக்க பொருளை அவர்க்குக் கொடுக்க வேண்டும். மிக்க பொருள் கொடுத்தும் ஆசிரியரை வழிபடுதற்கு வெறுப்படைதல் கூடாது. இவ்வாறெல்லாம் செய்து ஒருவன் கல்வி கற்பது நன்மையைத் தரும். அதற்குக் காரணம் யாதெனின் பிறப்பு ஒரு தன்மையாகிய ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தவருள்ளும் அவரவர், சிறப்பின் காரணமாகத் (கல்விச் சிறப்பால்) தாயும் பாசத்தில் மனம் வேறுபடுவாள். ஒரு குடியில் பிறந்த பலருள்ளும் மூத்தோனை வருக என அழையாது அவருள் அறிவுடையோனை வருக என அழைத்து, அவன் காட்டும் நெறிவழியே அரசனும் நடப்பான். வேற்றுமை தெரிந்த நாற்குல மக்களுள் கீழ்க்குலத்துள் ஒருவன் கற்று வல்லானாயின் மேற்குலத்துள் ஒருவனும் இவன் கீழ்க்குலத்தான் என்று

பாராது கல்விப் பொருட்டு அவனிடத்துச் சென்று வழிபடுவான். ஆதலால் எவ்வகையானும் கல்வி கற்றல் சிறப்புடையது.

மக்கள் பேறு பெரும் பேறு

**மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப் பயக்குறை இல்லை
தாம் வாழும் நாளே** என்று மக்கட்பேற்றின் சிறப்பைப் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி பாடியது.

**படைப்புப் பல படைத்துப் பலரோடு உண்ணும்
உடைப் பெருஞ் செல்வர் ஆயினும், இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து, சிறுகை நீட்டி (புறம்.188)**

படைக்கப்படும் செல்வம் பலவற்றையும் படைத்துப் பலருடன் கூட உண்ணும் உடைமை மிக்க செல்வம் உடையோராயினும் அதனால் பயன் என்ன? இடைப்படக் குறுகக்குறு நடந்து சென்று, சிறு கையை நீட்டிக் கலத்தில் கிடந்ததனைத் தரையிலே இட்டும், பிசைந்து தோண்டியும், வாயால் கல்வியும், கையால் துழாவியும் நெய்யுடை சோற்றை உடம்பில் சிதறியும் இங்ஙனம் அறிவை இன்பத்தால் மயக்கும் புதல்வரை இல்லாதார்க்குத் தாம் உயிர் வாழும் நாளில் பயனாகிய முடிக்கப்படும் பொருள் இல்லை.

நன்மையும் தீமையும்

உயிர்கள் அனைத்தும் தாம்தாம் செய்த வினைக் கேற்ப இன்பமும், துன்பமும், உயர்வும், தாழ்வும், செல்வமும், வறுமையும் எய்தும் என்பதை உலகோர் அறியும் வண்ணம் கணியன் பூங்குன்றனார் பாடியது.

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்

**தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா,
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோரன்ன
சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல் (புறம்.192)**

எல்லா ஊரும் எமக்குச் சொந்தமான ஊரே! எல்லோரும் எம் சுற்றத்தார். கேடும் ஆக்கமும் பிறர்தர வாரா. நோதலும் அது தீர்தலும் பிறரால் வருவதன்று. துன்பமும் இன்பமும் தம்மாலே விளைவதாகும். இறத்தலும் புதிதன்று. கருவில் தோன்றிய நாள் முதல் இறப்பு என்பது தீர்மானிக்கப்பட்டது. வாழ்தலை இனிதென்றுமகிழ்ந்ததும் இல்லை. ஒரு வெறுப்பு வந்த இடத்து வாழ்க்கை துன்பமானது என்று ஒதுக்குதலும் இல்லை. மின்னலுடன் மழை குளிர்ந்த துளியைப் பெய்தலால், கல்லை உருட்டி ஒலிக்கும் ஆறு, அவ்வளவிய பேர்யாற்று நீரின் வழியே செல்லும் தெப்பம்போல, அரிய உயிர் ஊழின் வழியே செல்லும் என்பதைநன்மை கூறுபாடு அறிவோர் கூறிய நூலால் தெளிந்தனம். ஆகையால் நன்மையால் மிக்க பெரியோரை மதித்தலும் இலேம். சிறியோரைப் பழித்தல் அம்மதித்தலினும் இலேம்.

தொகுப்புரை

புறநானூற்றின் பொதுவியல் திணைப் பாடல்கள் வீரத்தையும், கொடைச்சிறப்பைப் பற்றியும், கருத்தாழ் மிக்க பாடல்களாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றுள் புலவர்

களின் சுயஅனுபவமிக்க பாடல்கள் மிக நேர்த்தியாகவும், அரசர்களின் வெற்றிச் செய்திகள், கொடை, வீரம், ஈகைச் செய்திகள் ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளன. மேலும் அவை கற்போரை நெறிப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளன. இன்றைய அறிவியல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி பெற்ற உலகம் தன்னளவில் மிகப் பெருமளவில் சுருங்கி வருகின்றது. எனினும் உலகியல் அறங்கள் இன்றைக்கும் தேவைப்படுவனவாக உள்ளன. மக்களிடையே மனிதநேயம், அன்பு, அருள், இரக்க உணர்வு என்பன அருகிக் கொண்டுவரும் காலகட்டத்தில் இன்றைய உலக மக்களும் ஏற்று நடப்பதற்கு ஏற்றனவாகப் புறநானூற்றின் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. உலகத் தத்துவம், வாழ்க்கைத் தத்துவம் கூறும் பொதுவியல் திணைப் பாடல்கள் இன்றைய காலகட்டத்திற்கும் தேவையான ஒன்றாக அமைந்துள்ளதனை நாம் உணரமுடிகிறது.

[36ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

குருவிகள் படை படையாக வந்து அலைந்தன. நெடு நேரம் வரை சூரியன் கதவுகளைப் பார்த்தபடியிருந்து மறைந்தது. ஆள் இல்லாத வீட்டில் வெருகுகள் அலைகின்றன என்பதை மேற்கு வீடு என்ற கதையில் சுட்டிக்காட்டுகிறார். யாரும் வருவதில்லை வீட்டுக்கு அழிந்துபோன வீடுகளுக்கு யார் வருவார்கள், மனிதனாக இருந்தாலும் சிறப்பாக வாழ்ந்தால் அக்குடும்பத்தை எல்லோரும் தேடி வருவார்கள். வாழவில்லையென்றால் மதிக்கமாட்டார்கள் என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறார்.

முடிவுரை

குடும்பம் என்ற அமைப்பில் ஒவ்வொரு உறவுக்குள்ளும் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை வேண்டும். எல்லோருடைய உணர்வுகளுக்கும் மதிப்பு கொடுக்க வேண்டும். இந்நடைமுறை இருந்துவிட்டாலே உறவுக்குள் வரும் சிக்கலைத் தவிர்த்துவிடலாம். அந்த வகையில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் தாய்-மகள் உறவுக்குள் அன்பு கிடைக்காததுதால் ஏற்படுகின்ற சிக்கல்களையும் பார்க்க முடிகிறது. தவறு செய்யும் மகனைக் கண்டிக்கும் தந்தையின் நிலையையும் வெளிப்படுத்துகிறது. வேலைக்குச் செல்லாத கணவன் மூலம் மனைவிக்கு வரும் பிரச்சனையும் சொல்லப்படுகிறது. அண்ணன் தம்பிக்குள் இருக்கிற ஏற்றத்தாழ்வுகளையும் பதிவு செய்கின்றது. வாழ்ந்து கெட்ட குடும்பங்களின் நிலையையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது. சமுதாயத்தில் வாழும் குடும்பங்களையும், அக்குடும்ப உறவுகளில் ஏற்படுகின்ற வாழ்வியல் சிக்கல்களையும் தன் கதைக்குள் படைத்துக்காட்டியிருப்பதை இக்கட்டுரையின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்பு

1. எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் கதைகள்-முதல் தொகுதி, உயர்மை பதிப்பகம், சென்னை, பக்-30

துணைநூற் பட்டியல்

சாமிநாதையர், உ.வே., புறநானூறு மூலமும் உரையும், உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, 8 ஆம் பதிப்பு 2014.

சிங்கரவேலு முதலியார், அ., அபிதான சிந்தாமணி (செம்பதிப்பு), சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 16 ஆம் பதிப்பு, 2018.

சுப்புரெட்டியார், ந., தமிழ் பயிற்றும் முறை, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 7 ஆம் பதிப்பு, 2010.

புலியூர்க் கேசிகன் (உ.ஆ.), சங்க இலக்கியம்: எட்டுத்தொகை - புறநானூறு, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2021.

---. சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 5 ஆம் பதிப்பு, 2015.

---. புறநானூறு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2011.

ராமகிருஷ்ணன், எஸ். (ப.ஆ.), க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, க்ரியா வெளியீடு, சென்னை, மறுபதிப்பு, 2011.

2. மேலது, பக். 215

3. மேலது, பக். 66

4. மேலது, பக். 195

5. மேலது, பக். 170

[40 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

சான்றெண் குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்- நூ.954.

2. குறுந்தொகை - பா.177.

3. மேலது - பா.177.

4. ஐங்குறுநூறு - பா.181.

5. ந.பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள் ப.42.

6. குறுந்தொகை - பா.175.

7. ந.பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள் ப.45.

8. குறுந்தொகை - பா.118.

9. குறள் - எண்.1291.

10. குறுந்தொகை - பா.55.

11. நற்றிணை - பா.15.

12. குறுந்தொகை - பா.212.

13. நற்றிணை - பா.91.

துணைநூற்பட்டியல்

1. குறுந்தொகை, பொ.வே.சோமசுந்தரனார் உரை, முதற்பதிப்பு, 2005, நீயூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை.

2. ஐங்குறுநூறு-ஒளவை.சு.துரைசாமிப் பிள்ளை, முதல் பதிப்பு, 2008, நீயூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை.

3. ந. பிச்சமுர்த்தி கவிதைகள், அசோகமித்ரன், முதல் வெளியீடு, சாகித்திய அகாடமி, புதுடெல்லி.

4. திருக்குறள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், முதல் பதிப்பு, 1993.

5. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், ச.வே.சுப்பிரமணியன், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.

6. நற்றிணை, ஒளவை.சு.துரைசாமிப்பிள்ளை, முதல்பதிப்பு, 2002, நீயூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை.

வழுக்காடல்

தேவாலயத்தில்
ஏசு முன்னிலையில்
எனக்கு நீதான்!
என்னை மணந்துகொள்
என்று கேட்டேன்

முதலில்
என்னை நீ புறந்தள்ளினாய்
பிறகு சிரித்தாய்
எல்லாவற்றையும் அசட்டைசெய்தாய்

தர்காவில்
எனக்கு நீதான் என
ஒரு முஸ்லிம் ஞானி முன்னிலையில்
நான் கேட்டேன்

விசால் யரத்வாஜ் 4-8-65

உன் அகன்ற கண்கள்
ஒளிசிந்தி மேலும் அகன்றன
நீ என்னை
அச்சுறுத்தினாய்

பலர் கூடும் இடங்களில்
சந்தைகளில்
தனிமையில் அமைதியில்
என்னை
மணந்துகொள் என்று
எத்தனை தடவை நான் கேட்டேன்?
எதனால் நீ
குறைப்பட்டாய் என்று எனக்குத்
தெரியவில்லை

எது காரணமாக இருந்தாலும்
என்னிடம் நீ
திரும்பி வரவேண்டும்

திருமணம் இல்லாமல்
மணவிலக்குச்
சட்டப்படி சாத்தியம் இல்லையே!

கால வரம்பில்லாத கவிதைப் படைப்புப் பொறி (timeless creative machine)
ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்கள் அகவை 90இல் அடியெடுத்து வைத்துள்ளார்.
அன்னாருக்கு அகங்கனிந்த நல்வாழ்த்துகளைக் குவிக்கிறது
அரிமா நோக்குக் குடும்பம்.

இந்துஸ்தானிக் கவிதை

இறக்குமதி

ஈரோடு தமிழன்பன்

